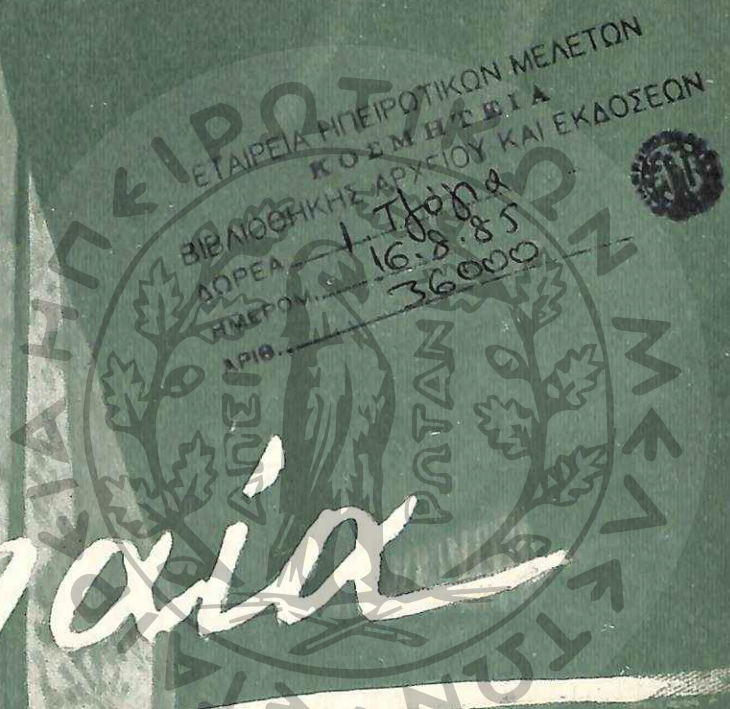
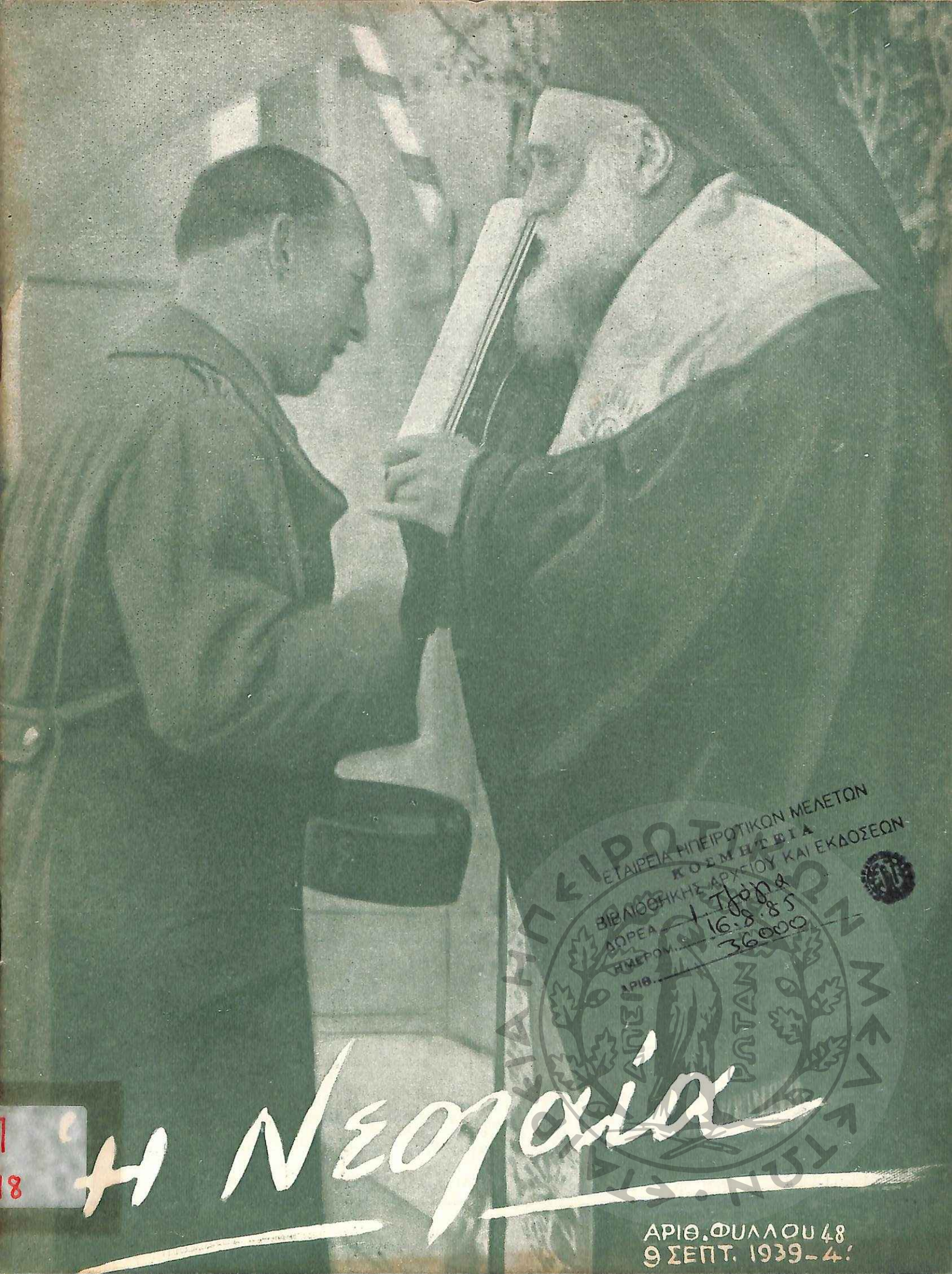

Η ΝΕΟΡΑΙΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 48
9 ΣΕΠΤ. 1939-4!

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α.Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, δστις
και εκπροσωπεί ταύτην, αναπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ

'Οδός Λεωχάρους 19 (Β' δροφος)

'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»

'Οδός Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 48 — 9 Σεπτεμβρίου 1939

ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελών και μη
μαθητών μελών
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικού) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας
'Αμερικης Δολ.
Αιγύπτου Λίρ. 1 6 1
Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και 'Ιδιω-
τικού Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) :
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Γεν. Γραμματεία Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διά πάσαν πληρωμήν πρέπει να λαμβάνητε απόδειξιν φέρουσαν την υπογραφήν του Γεν. Γραμ-
ματέως της Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου έ. ά. και την σφραγίδα της Ε.Ο.Ν.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

'Εσωτερικού από δραχ. 1 έως 100.000.—

'Εξωτερικού " " 1 " 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετών Δραχ. 3.760.000.000.—

Πäs κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου δύναται να ενεργή καταθέσεις και αναλήψεις εις όλα τα Ταχυ-
δρομεία του Κράτους και δι' όλων των αγορικών διανομέων.—Οι τόκοι των αποταμιευομένων ποσών κεφαλαιοποιούνται
κατ' έτος και ανατοκίζονται.—Τό 1/3 του ανωτάτου ορίου των καταθέσεων, ήτοι δραχ. 33 500, δεν κατάσχονται εις
ουδενίαν περίπτωση.—Διά την διευκόλυνσιν της οικονομίας και της αποταμιεύσεως, τό Ταχυδρομικόν Ταμιευτήριον
διαθέτει ειδικούς καλλιτεχνικούς κουμπαραδες, πωλουμένους εις όλα τα Ταχυδρομικά Γραφεία του Κράτους.—Όταν
έχετε ένα κουμπαρα δύνασθε να εξυπηρετήσετε κατά τον καλλίτερον τρόπον τας οικονομίας σας, διότι συνηθίζετε
ευκολώτερα στην αποταμίευσιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΙΟΥΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και έμπορίας της κορινθιακής σταφίδος.— Βελτίωσις της
ποιότητας. Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος.— Οίνοποιήσις χλωράς σταφίδος.— Διαφήμισις της
σταφίδος εις τό 'Εξωτερικόν και τό 'Εσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ.— Ό πλέον ευθηνός, υγιεινός και ευγευστος ξηρός καρπός της παγκοσμίου γεωρ-
γικής παραγωγής.— Είναι πλουσιωτάτη εις σάκχαρον και βιταμίνας.— Έχει μεγίστην θερμαντικήν
δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον ένδεικνυόμενον κατά του καρκίνου, αλκαλικάς ουσίας ωφελίμους εις
τό αίμα, σίδηρον, άλατα κλπ. ωφέλιμα εις τον οργανισμόν του ανθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακήν σταφίδα εξασφαλίζετε την υγιείαν σας, έχετε οικονομίαν και ένισχύετε την
έθνικήν μας οικονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Η ευρωπαϊκή κρίσις, ή από έτους συνεχιζομένη με διαλείπουσαν έντα-
σιν, έλύθη την πρώτην του Σεπτεμβρίου κατά τον πλέον άδόκητον τρόπον. Ό
πόλεμος, έκραγεις εις τα γερμανοπολωνικά σύνορα, έπεξετάθη με την
προσχώρησιν της 'Αγγλίας και της Γαλλίας, έκπληρουσών άνειλημμένην
έναντι της Πολωνίας υποχρέωσιν. Νά όμιλήσωμεν περί ευθυνών; Θά ήτο όδυ-
νηρόν όσον και άνωφελές. Την στιγμήν ταύτην, κατά την οποίαν αίσθημα
ιλίγγου συνέχει όλους όσοι κατανοούν ότι αί ήμέραι αύται σύρουν άποτό-
μως μίαν νοτήν γραμμήν μεταξύ μιάς έποχής που έκλεισε και μιάς έποχής
που αρχίζει, ή σκέψις και τα μάτια μας είναι πολύ φυσικόν να είναι έξ όλο-
κλήρου άπορροφημένα από την ένατένισιν του ζόφου, εις τό βάθος του
όποιου έκυλίσθη ή Εύρώπη, και από τον όποιον θά εξέλθη, όταν εξέλθη,
άλλη, άλλοιωμένη, άσθενής και πτωχή, γεμάτη έρείπια και πένθη.

Η έπίγνωσις αύτή είναι φυσικόν να γεννά άγωνίαν. Καί ή άγωνία είναι
τοσούτο μάλλον έντονος, καθόσον ζή ακόμη ή γενεά ή άνδρωθείσα έν μέσω
των φρικαλεοτήτων του προηγθέντος πρό είκοσιπενταετίας πολέμου και ή
όποία, πρό όλίγου ακόμη, ήτο έτοιμος να όρκισθη ότι ούτε θ' άνεχθη ούτε
θά έπιτρέψη έπί των ήμερών της την επανάληψιν της φρίκης εκείνης. Τά από
της 1ης του μηνός έξελισσόμενα γεγονότα πείθουν, με τον τραγικώτερον
τρόπον, ότι τό ιδεώδες της άποκαταστάσεως μεταξύ των Έθνών καθεστώ-
τος ειρήνης, υπό τό όποιον δεν θά ύπάρχον άδικίαι και άδικημένοι, τό ιδανι-
κόν με την προσδοκίαν του όποιου ήγωνίσθησαν και έπεσαν εκατομμύρια
ανθρώπων δεν έξεπληρώθη. Πείθει ακόμη, ότι πολύ υπόλειμμα άγριότητος
ύπάρχει έναποτεθειμένον εις τας διανοίας και πολύ σκότος άδιαλλαξίας
και μίσους εις τας συνειδήσεις και εις τας ψυχάς και ότι υπό την έπίφασιν
των τεχνικών και έπιστημονικών κατακτήσεων του αιώνος, ή συνειδήσις και

μαζί της ή ψυχική καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων καταλίσθησε καὶ ὥπισθοδρο-
μησε τόσο, ὥστε ἂν αἱ ὑπολειπόμεναι φωτεινὰ δυνάμεις δὲν ἐντείνουν τὴν
ἀγρυπνίαν των, ὑπάρχει αἰσθητότατος ὀκίνδυνος ἕνα κύμα βαρβαρότητας
νὰ κατακλύσῃ τὸν Κόσμον. Περιττὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ κλίμα τοῦ πολέμου
εἶναι τὸ ἀκαταλληλότερον διὰ μίαν τοιαύτην ἀγρυπνίαν. Αἱ ἡμέραι εἰς συν-
άντησιν τῶν ὁποίων βαδίζομεν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ Σεπτεμβρίου προμηνύ-
ονται εἰς ἄκρον σκληρά. Ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τὰς ἀντιμετωπίσωμεν
καὶ διὰ νὰ τὰς διανύσωμεν μὲ ὅλο τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος εἶναι μία νέα, ὑπὲρ
τὸ νέον, τὸ ἰδικόν των φῶς ἐπιθεώρησις τοῦ ἠθικοῦ μας θωρακισμένου, δηλ.
τῶν ἰδανικῶν μας. Μέσα εἰς τὸν κύκλον τῶν συγκρουομένων ἐπιδιώξωμεν,
μέσα εἰς τὴν ὀλοκληρωτικὴν πάλην διὰ τὴν χίμαιραν τῆς παγκοσμίου ἡγε-
μονίας, διὰ τὴν ὁποίαν αἱματοκυλίωνται αὐτὰς τὰς στιγμὰς τὰ πολυαριθ-
μότερα καὶ τὰ ἰσχυρότερα ἔθνη τῆς Ἡπείρου, ἡ Ἑλλάς, ὅπως καὶ ἡ πλειο-
νότης, ἂν ὅχι ἡ ὀλότης τῶν ἀριθμητικῶς καὶ κατ' ἑκτασιν δευτερευουσῶν
δυνάμεων, συνοφίζει τὸ ἰδανικόν της εἰς τὴν ἔναντι πάσης θυσίας περιφρούρη-
σιν τῆς τιμῆς, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας της, ἀλλὰ καὶ εἰς
τὸν ἴσον σεβασμὸν τῆς τιμῆς, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας ὅλων
τῶν ἄλλων ἔθνων. Χάριν τοῦ ἰδανικοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν φυσικὴν ἀτμόσφαι-
ραν ἀποτελοῦν ἡ εἰρήνη, ἡ κατανόησις καὶ ἡ συνεργασία καὶ τοῦ ὁποίου βάρ-
θρον καὶ στερέωσις εἶναι ἡ ἴση δικαιοσύνη διὰ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς
μικροὺς, διὰ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, ἡ Ἑλλάς εἶναι κάθε στιγμὴν
ἐτοιμος, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, νὰ ὑποστῇ κάθε θυσίαν. Ἡ Ἑλλάς πιστεύει
ὅτι ἡ ἱεραρχικὴ θέσις καὶ τάξις τῶν ἔθνων δὲν ρυθμίζεται οὔτε ἀπὸ τὸν ὄγκον
οὔτε ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ποσὸν καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ ποιὸν τῆς
εἰσφορᾶς των εἰς τὸ ἀπόθεμα τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ, χωρὶς καθόλου
πάλιν ἡ ὑπεροχὴ τῶν εἰσφορῶν νὰ δικαιολογῇ οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἀξίωσιν
ἐπιβολῆς ἢ καταπλεονεκτικέως ἐπὶ τῶν ἄλλων. Εἰς τὴν συνειδησιν ἡμῶν τῶν
σημερινῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἄλλωστε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς Ἑλληνικῆς
ἱστορίας, ἔτσι ὑπάρχει τεθειμένον τὸ πρόβλημα τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ ἐθνι-
σμοῦ, ἐξαϋλωμένον, καθαρμένον ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς ζούγκλας καὶ ἀπὸ
κάθε βαρβαρότητα. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ὁ Ἑθνικισμὸς μας εἶναι εὐθὺς
καὶ ἀπολύτως συνεπής. Ὁ Ἑλληνικὸς ἐθνισμὸς δὲν ἀνέχεται μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἀπολύτως ἀνέχεται ὅλα τὰ ἔθνη. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἀβί-
αγαπᾷ καὶ τιμᾷ καὶ σέβεται ὅλα τὰ ἔθνη. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἀβί-
αστος ἀνάπτυξις καὶ καλλιέργεια τῆς ἰδιατέρας προσωπικότητος ἐνὸς ἐκά-
στου ἔθνους ἀσφαλίζει τὸν διαφορισμὸν τῶν δημιουργικῶν ἰδιοφυϊῶν εἰς ὅλην
τὴν ποικιλίαν των, καὶ συγκροτεῖ τὸν κοινὸν θησαυρὸν τῆς ἀνθρωπότητος.
Θωρακισμένοι μὲ τοιοῦτον ἐθνισμὸν φωτεινόν, ἡμερον, ἀληθινόν, γεμᾶτον
ἀπὸ δημιουργικὸν βάθος, οἱ Ἕλληνες εἴμεθα βέβαιοι διὰ τὴν αὔριον, εἴμεθα
ἀπὸ δημιουργικὸν βάθος, ὅτι, ὅσονδῆποτε σκληρὰ κι' ἂν πρόκειται νὰ εἶναι ἡ σύγ-
δηλαδὴ βέβαιοι ὅτι, ὅσονδῆποτε σκληρὰ κι' ἂν πρόκειται νὰ εἶναι ἡ σύγ-
κρουσις τῶν ὕλικῶν συντελεστῶν εἰς τὸν νέον πόλεμον, αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις
εἶναι ἐκεῖναι ποὺ θὰ ρυθμίσουν τελικῶς τὰ προβλήματα τοῦ Κόσμου, ἐφό-
σον ταῦτα ἀπαιτοῦν παγίαν καὶ βιώσιμον ρύθμισιν. Ὁ πόλεμος εἶναι κρίσις
κακίας, ὑπεροφίας, ἀπληστίας καὶ ἀντιχρίστου βίας.

κακίας, ὑπεροψίας, ἀπληστίας καὶ ἀντιχρίστου βίας.
Τὴν ὥραν αὐτήν, ποὺ αἱ δυνάμεις τοῦ ὀλέθρου ἐξαπελύθησαν κατὰ τῆς
Εὐρώπης, τί ἀπομένει νὰ ἐλπίσῃ καὶ νὰ εὐχεται κανεὶς ἄλλο, παρὰ νὰ συν-
τομευθοῦν αἱ ἡμέραι τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ ἐπανακτῇ ἡ χειμαζομένη
"Ἡπειρος τὴν εἰρήνην; Εἰρήνην δικαιοσύνης καὶ χριστιανικῆς εὐδοκίας;

ὑπέρτος τὴν εἰρήνην; Εἰρήνην δικαιοσύνης καὶ χριστιανικῆς εὐσεβείας.

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΣΑΛΟΥ

ΥΠΗ την στιγμή δὲν χωροῦν πιά ἀμφι-
βολία, καμμίαν δὲν ἡμπορεῖ νὰ υπάρξῃ
ἀποσιωπήσῃς· ὁ πόλεμος, τὸν ὁποῖον
ἔθεωροῦσαν ὅλα τὰ Ἕθνη ὡς τῆ μεγα-
λύτερη συμφορά, ἔφθασε. Τὸ κανόνι ἤ-
χεϊ στὰ ἴδια ἐκεῖνα ἐδάφη τὰ ὁποῖα
ἤχησε στὰ 1914. Μὲ μιὰ μόνο δια-
φορά, ὅτι ἂν στὸ Δυτικὸ μέτωπο ἀντιμε-
τωπίζονται καὶ πάλι Ἀγγλοὶ, Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ, στὸ
Ἀνατολικὸ ἀντιμετωπίζονται τώρα Γερμανοὶ καὶ Πολωνοί.

Μετά τρεις διαμελισμούς σέ διάφορες εποχές, ή Πολωνία άνεστήθη μέ τή συνθήκη τών Βερσαλλιών, γιά ν' άποτελεσθή ένα Κράτος τριάντα πέντε έκατομμυρίων, πού κατοικούν σέ έδάρη τά όποία άπεσπάρθσαν από τήν Αύστρία, τή Γερμανία καί τή Ρωσία. Θά έπρεπε άκόμη νά σημειωθί, γιά νά κατανοήθουν εύκολότερα μερικά πράγματα, τά όποια δέν είναι εύκολο νά γνωρίζουν όχι μόνον τά παιδιά, αλλά καί μεγάλοι άκόμη, πού δέν τούς έπιτρέπουν ό καιρός, τά μέσα ή ή μόρφωσις νά έχουν περισσότερες γνώσεις ότι καί τά λεγόμενα Βαλτικά Κράτη — ή Φινλανδία, ή Έσθονία, ή Λεττονία, ή Λιθουανία — προήλθαν από τή Ρωσία, πού κατέρρευσε ώς συγκεροτημένο Κράτος στό 1917 μέ τήν μπολεσβικική επανάστασι. Καί έπειδή ό μπολεσβικισμός, όπως έξελιχθή, είναι σωθινιστικώτερος από τόν Τσαρισμό, καταλαβαίνει ό καθένας γιατί στίς διαπραγματεύσεις πού διεξήγαγον στή Μόσχα οί "Αγγλοι καί οί Γάλλοι γιά νά έπιτύχουν τή συμμαχία μέ τή Σοβιετική Ρωσία καί πρίν λίγες ήμερες κατά τήν ύπογραφήν του Γερμανοσοβιετικού συμφώνου τόςος έγινε λόγος γιά τά Βαλτικά Κράτη. Μολοντί κατοικούνται από λαούς μέ παλιό πολιτισμό καί παλιά κρατική ύπαρξι, μολοντί συνεπλήρωσαν ήδη είκοσιπέντε καί πλέον έτη άνεξαρτουμένη ζωής, οί ήγέται τής Σοβιετικής Ρωσίας έξεκαλοήθουν νά τά θεωρούν ως περιλαμβανόμενα στή λεγόμενη σφαίρα τής σοβιετικής έπιρροής.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, ἡ Γερμανία δὲν ἔπαυσε νὰ δια-
τυπῶν Ἀξιώσεις ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔνοιωσε νὰ ξαναγεν-
νιέται πᾶνω σὲ πολωνικά ἔδαφη, ὅπως εἶναι ὁ λεγόμενος
πολωνικὸς διάδρομος, μερικὲς συνοριακὲς ζώνες καὶ
ἐλευθέρᾳ πόλιν τοῦ Δάντσιγκ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν συνθήκῃ
τῶν Βερσαλλίων ἐκηρύχθη ἐλευθέρᾳ γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ
πολωνικὸ ἐμπόριο ποὺ χρησιμοποιεῖ ὡς συγκοινωνιακὴ
ἀρτηρία τὸν ποταμὸ Βιστούλα, ποὺ ἐκβάλλει στὴν πόλιν
αὐτή. "Αν ὅμως ἡ Γερμανία ἔβλεπε τὸ Δάντσιγκ ὡς μία
πόλι καθαρῶς γερμανικὴ, ποὺ θάπρεπε νὰ περιέλθῃ πάλι
στὴ Γερμανία, ἂν ὅμως ἀκόμῃ ἡ Γερμανία ἔβλεπε τὸν διά-
δρομο, τὴν στενὴ ὁδηγὴ ἑδαφικὴ ἔκτασι, μὲ τὴν ὁποία
ἡ Πολωνία ἐξασφαλίζει τὴν ἐξέοδόν της στὴ θάλασσα, σὰν
ἕνα ἄδικο καὶ σκληρὸ ὄρο τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλίων,
ἀφοῦ ἐχώριζε τὴν "Ανατολικὴν Πρωσσία ἀπὸ τὸ λοιπὸ γερ-
μανικὸ σῶμα, οἱ Πολωνοὶ στὴν ἐλευθέρᾳ πόλιν τοῦ Δάν-
τσιγκ καὶ στὸν διάδρομο ἔβλεπαν κάτι ὡς τὴν ἴδια
τοῦς τὴν ὑπάρχει.

Γιατί αν με το ελεύθερο Δάντσιγκ είχαν την άμεσο έπαφή της κοιλάδος του Βιστούλα με την θάλασσα, με τον διάδρομο είχαν την αληθινή έξοδο στην θάλασσα, ένα πραγματικό πνεύμονα στη Βαλτική και στην απόλυτη τους κυριαρχία.

Ευρέθηκαν κατά συνέπειαν αντιμετώπιες δυο αντιλήψεις, από τις οποίες ή κάθε μία είχε να παρατάξει τα δικά της επιχειρήματα. Πώς οι αντιλήψεις αυτές έφθασαν να γίνουν άκαμπτες αρχές και θωρακισμένους προμαχόνες, δεν χρειάζεται ούτε είναι δυνατόν ν' αναπτυχθεί εδώ.

Το αποτέλεσμα είναι ότι, αν στα 1914 ο πόλεμος είχε φαινομενική αφορμή τη δολοφονία του Αυστριακού αρχιδουκά, μετά είκοσιπέντε χρόνια, τόν Σεπτέμβριο του 1939, είχαν ως φαινομενική αφορμή την έλευθέρα πόλι του Δάντσιγκ και τόν πολωνικό διάδρομο.

Το πρώτο κανόνι ήχησε και τώρα, όπως στα 1914, στο Άνατολικό μέτωπο, όχι όμως στα σύνορα Αυστρο-ουγγαρίας και Γερμανίας, αλλά στα σύνορα της Πολωνίας και Γερμανίας. Θάπρεπε ίσως να σημειωθεί ακόμη, για να κατανοηθεί το πείσμα με το οποίο μάχονταν οι άντισταλοι, ότι η Πολωνία, η οποία προήλθεν από τη συμμαχική νίκη του 1918, αναφέρεται χαρακτηριστικώς ότι

είναι διηρημένη σε μία Πολωνία αλφα, σε μία Πολωνία βήτα, και σε μία Πολωνία γάμα. Αυτό δε διότι το πρώτο τμήμα της Πολωνίας — το Πόζναν — Πόζναν Κατοβίτσε — ήταν υπό την γερμανική κυριαρχία. Το δεύτερο, του Λόδφω - Βολινίας, υπό την αυστριακή και το τρίτο της 'Ανατολικής Πολωνίας υπό την Ρωσική. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο πολωνικός λαός με την παλαιότητα ιστορία, έπαισε, κατατμημένος όπως ήταν, να είναι ο ένιαιος πολωνικός λαός.

Ἄντέταξε στήν ξένη κυριαρχία τήν ἐθνική του συνείδησι καί εἶναι ἀξιοσημεῖωτο, ὥς καί παράδειγμα γιά ὅλους τοὺς λαοὺς ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν ὡς ἐνιαῖα ἐθνική ἐνότης, ὅτι παρ' ὅλη τὴν μακρά του ὑποταγή στὶς τρεῖς αὐτὲς ξένες κυριαρχίες, ὁ πολωνικός λαὸς τὴν ἐλαχίστην δὲν ὑπέστη ἐπίδρασι, καμμιά ἀπορρόφηση κ' ἔτσι ὑπόρρεσε ὅσῃ παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία ν' ἀναδιμυουργηθῇ ἕνα Κράτος ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα τῆς Εὐρώπης. Δὲν πρόκειται, βέβαια, ἐδῶ νὰ διαδιλωθοῦν συμπάθειες ἢ ἀντιπάθειες. Ὅσα γράφονται ἕνα καὶ μόνο ἔχουν σκοπὸ: νὰ κατατοπίσουν τὰ Ἑλληνόπουλα στὴ μορφή καὶ τὴν οὐσία τοῦ πολέμου ποὺ ἄρχισε. Ζοῦν μέσα στὴν ἴδια αὐτὴ Εὐρώπῃ ποὺ αἱματοκυλῆται, στὸν ἴδιον αὐτὸ τόπο, ποὺ κατὰ θεῖαν βούλησιν εἶχε καὶ ἔχει πάντοτε τὴν ὑψίστην στρατηγικώτερη σημασίαν. Πρέπει, κατὰ συνέπειαν, νὰ ἐξεύρουν τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐχώρισε τοὺς λαοὺς στὴν μεταπολεμικὴ Εὐρώπῃ καὶ ἔφερε τὴ φοβερὴ αὐτὴ ὥρα στὸν κόσμον καὶ νὰ μένουν προσηλωμένα μὲ ἱερὸ πείσμονα στὴν ἑλληνικὴ ἰδέα καὶ σὲ κάθε σπιθαμὴ τοῦ ἀγίου αὐτοῦ ἐδάφους, ποῦ τοὺς τὸ παρέδωσαν οἱ πρόγονοι αἱματοποτισμένο, ἀλλὰ ἑλληνικόν. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους λαοὺς δὲν ἀντιμετώπισε τὶς συμφορὰς ποὺ ἀντιμετώπισε ὁ Ἑλληνικός. Ἡ ἱστορία του εἶναι μιὰ διαρκὴς πάλη, γιὰ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Κανεὶς λαὸς δὲν ἀντιμετώπισε τόσους ἐπιδρομεῖς, κανεὶς δὲν ὑπῆρξε περισσότερο αἰῶνες ὑποδουλωμένος καὶ κανεὶς δὲν παρουσίασε τὸ φαινόμενο μιᾶς μακροχρονιώτερης πάλης, στὴν ὁποία δὲν λογαριάσθηκε ποτὲ τὸ αἷμα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.

“Ένας άλλος, με ολιγώτερη ψυχική ανθεκτικότητα, μικρότερη πνευματική επάρκεια και λιγώτερο πατριωτισμό, θα είχε σπείνει από την ιστορία και τὰ ζωντανά Έθνη, γιατί δεν ήταν πάντα μιά πείσις και μόνο ο ζυγός που επέβλήθη στον Έλληνικό λαό. Ήταν εξοντωτική δουλεία, από την οποία μόνον Έθνη όπως τὸ Ἑλληνικὸ ἤμπορου ν’ ἀπαλλαγοῦν καὶ νὰ ὀρθωθοῦν. Γι’ αὐτὸ, ἀκριβῶς, ἂν ἀπὸ χίλιους λόγους, κυρίως ιστορικοῦς, δὲν ἐδικαιολογεῖτο ἡ μεμψιμοιρία μας, θὰ βλέπαμε στὴν Ἑλληνικὴ Ἀνάστασις καὶ σὲ ὅσα ἔγιναν σὲ διάστημα μιᾶς ἐκατονταετίας ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα.

Ἰσως ὅπως νὰ μὴν εἶναι ὥρα γιὰ παρόμοιες σκέψεις. Σὲ ἄλλα σύνορα καὶ σ' ἄλλες χώρες ἐξαπελύθη ὁ ὀλεθρος, τὰ πυροβόλα μαίνονται, οἱ κινητὲρες στροβιλιζοῦνται μέχρις ἐκρήξεως, οἱ πυρακτωμένοι μύθοι ἀνασκάπτουν ἀγρούς, ἐρειπώνουν πόλεις, τὰ ἄρματα ἐφόδου μωκῶνται στὴν προσατθεῖσα νὰ σαρώσουν ἐμπόδια καὶ νὰ πολιορκήσουν ζωντανὰς σάρκας. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔχουν θθάσει ὅλα αὐτὰ στὴν ἡλιόλουστη Ἑλλάδα μας, δὲν σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ θθάσουν μιὰ μέρα ὡς φοβερὰ πραγματικότητα στὰ σύνορά μας.

Γι' αυτό, δλοι, μικροί και μεγάλοι, δε έχουμε ένα και μόνο πράγμα υπ' όψιν: ότι ποτε δεν επιβάλλεται περισσότερο η ένότης των Έθνων παρά δε φως κινδύνου. Τότε η ένότης γίνεται χαλυδύβιο τείχος, αδιαπέραστος φραγμός, για κάθε έχθρο, για κάθε απόπειρα σπαθηνή- ποτε και αν προερχεται, οποιαδήποτε μορφή και αν έχη.

Τὸ καθήκον ὧν μας εἶναι ἕνα: νὰ συσπειρωθοῦμε γύρω ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν κυβέρνησιν. Αὐτὸς ἀνῶρθεωσεν τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς τὴν ὥλισεν, αὐτὸς κατάρθωσε καὶ στὸν περυσινὸ σάλο καὶ στὴν τρικυμία τοῦ περασμένου Ἀπριλίου νὰ κρατηθῇ ἡ Ἑλλάς στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀξιοπρεπῆς, ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην τὰ γεγονότα.

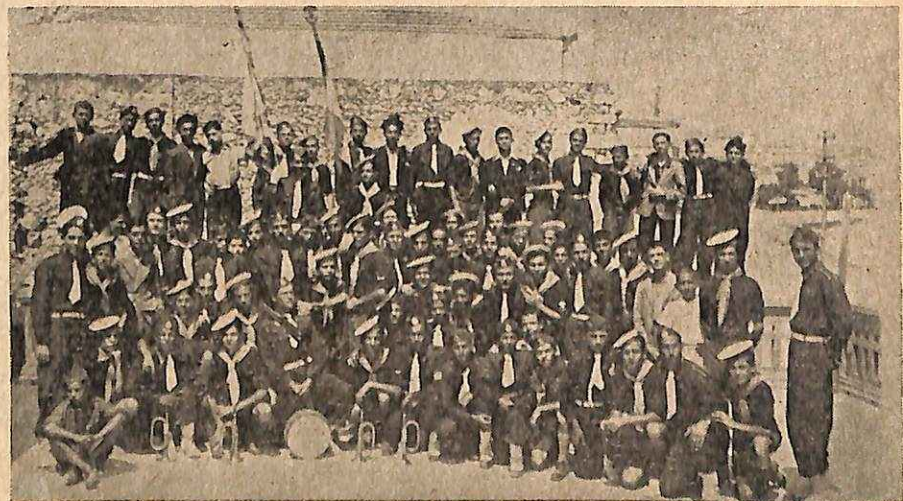
Αὐτὸς καὶ τώρα θὰ φυλάξῃ τὴν Ἑλλάδα, τὰ συμφέροντά της, αὐτὸς θὰ τῆς ἀυξήσῃ τὴν αἰγλη της.

Χρ. Ἀγ.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡ εὐχὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς καλῆς θελήσεως — καὶ αὐτοὶ εἶναι ἀναμφισβητήτως οἱ πολλοί, τὰ πλήθη, οἱ μεγάλοι ὄγκοι εἰς ὅλας τὰς Χώρας — εἶναι νὰ μὴ παραταθῇ πολὺ ἡ φοβερὰ δοκιμασία καὶ νὰ περιορισθῇ, ὅπου τοῦτο εἶναι ἐφικτόν, κατὰ τὴν ἑκτασιν. Ἡ ἰσχὺς ὅμως τῶν εὐχῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν καλῶν θελήσεων ἔχει ἐλαττωθῇ τρομακτικὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ τυφλαὶ δυνάμεις τοῦ ὀλέθρου ἐπεκράτησαν καὶ κατίσχυσαν. Κανεὶς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ προῖδῃ καὶ νὰ προσδιορίσῃ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, οὔτε τὴν χρονικὴν διάρκειαν, οὔτε τὴν ἑκτασιν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ ἡ σύρραξις. Ὅσον ποτὲ ἄλλοτε εἰς τὴν ἱστορίαν, ὁ παράγων τῆς ἀλληλεξαρτήσεως ἐπηρεάζει τὰς σχέσεις, τὰ συμφέροντα καὶ τὰς ἰδέας τῶν λαῶν. Μέσα εἰς ἕνα Κόσμον, τὸν ὁποῖον ἔχει σμικρύνει ἡ ταχύτης τῆς ἐπικοινωνίας, ἐφυγαδεύθη τὸ εἰδύλλιον τῆς ἀνέτου μονώσεως. Ἡ φύσις ἐξ ἄλλου τῶν προβλημάτων, ὡς συνέπεια τῶν ὁποίων ἐπὶ τὴν πόλεμον, ἔχει τὸσον γενικὸν χαρακτήρα, ὥστε δύσκολα θὰ ἠδύναντο νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι ἡμπορεῖ νὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰς λύσεις τῶν προβλημάτων τούτων ἡ ζωὴ ἐνὸς ἡ περισσοτέρων ἔθνων. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κανὲν Κράτος δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιον ὅτι γεγονότα καὶ συντελεσται ἀνώτεροι τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς θελήσεως του δὲν θὰ τὸ περιπλέξουν εἰς μίαν δεδομένην στιγμὴν καὶ δὲν θὰ καταστήσουν ἀναπότρεπτον δι' αὐτὸ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ κρίνῃ ἐν τῷ συνόλῳ τὰς τύχας τῆς Ἡπείρου καὶ τὸν νομικὸν καὶ ἠθικὸν κώδικα τῆς συμπίσεως τῶν ἔθνων. Ἡ Ἑλλάς δὲν θέλει νὰ πολεμήσῃ, ἀπλῶστα διότι δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ τὸ κάμῃ. Διότι δὲν ἔχει νὰ λύσῃ διαφορὰς μετὰ κανένα γειτονικὸν ἢ ἀπομεμακρυσμένον ἔθνος, διότι δὲν ἔχει ἐναντὶ οὐδενὸς προβάλει ἀπαιτήσεις καὶ ἀπὸ κανένα δὲν διεκδικεῖ τίποτε. Διότι ἔχει κάθε λόγον καὶ κάθε δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι δὲν θὰ προβληθοῦν ἀπέναντί της ἀπαιτήσεις καὶ ἀξιώσεις ἐπὶ ὧν νομίμως καὶ δικαίως κατέχει. Θὰ κρατηθῇ μακρὰν ἀπὸ τὸν πόλεμον μετὰ ἴσην συμπάθειαν πρὸς ὅλους τοὺς χεῖμαζομένους ὑπ' αὐτοῦ λαούς. Ἐχει δὲ ἀσφαλῶς ὅλα τὰ ἠθικὰ δίκαια διὰ μίαν τοιαύτην στάσιν. Εἰς τὸν προηγούμενον πόλεμον ἔλαθε μέρος πρὶν προφθάσῃ νὰ ἡρεμήσῃ καὶ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ καθ' ἑαυτὴν, ἔπειτα ἀπὸ δύο πολέμους τοπικούς, τοὺς ὁποίους διεξήγαγεν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὅλη ἡ Εὐρώπη εἰσῆλθεν εἰς περίοδον εἰρήνης κατὰ τὸ 1918, αὐτὴ εὐρέθῃ ἠναγκασμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον ἐπὶ ἄλλα τέσσαρα ἔτη. Ἡ τύχη τοῦ πολέμου ἐκείνου ἔθεσεν ἐνώπιόν της πρὸς λύσιν δυσχερέστατα προβλήματα, ἀνάλογα τῶν ὁποίων οὐδεμία Χώρα ἀντεμετώπισεν εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἡγωνίσθη σκληρὰ καὶ τὰ ἔλυσεν κατὰ τὸν καλλίτερον δυνατὸν τρόπον καὶ χωρὶς νὰ καμφθῇ καὶ νὰ γονατίσῃ ὁ λαὸς της καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιτυχίας της αὐτῆς ἐπαυξάνει τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλα ταῦτα ἐπραγματοποίησεν ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἐμφυλίου διενέξεως, τὴν ὁποίαν ἐγκληματικῶς ὑπεδαύλιζον καὶ συνετήρουν αἱ πολιτικαὶ φατρίαι αἱ ὁποῖαι τὴν ἐκυβέρνησαν καθ' ὅλην τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον. Μόλις ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, ὑπερνικῶσα καὶ διαλύουσα τὰς φατρίας, ἠδυνήθη νὰ ἀπο-

Ἀπὸ τὴν ἐνταξιν τῶν προσκόπων Ρεθύμνης εἰς τὰς τάξεις μας

ΤΟ ΝΕΟΝ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

Ἡ ἱδρυσις Ὑφυπουργείου Συνεταιρισμῶν ἀποδεικνύει διὰ μυριοστὴν φορὰν τὴν στοργὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδιαίτατα τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν ἀγροτικὸν κόσμον τῆς χώρας, καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδει ὁ Ἑθνικὸς Κυβερνήτης εἰς τὸ «ἔτερον σκέλος», τὸν ἀγρότην, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁλόκληρον τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, πού ἐν τῷ προσώπῳ του συνδυάζονται ἱκανότητες πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς, εἰς ἡμέρας κρίσιμους διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ἡμέρας πού ὁλόκληρος ἡ προσοχὴ του ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰ διεθνή ζητήματα, εὐρίσκει τὸν καιρὸν νὰ ἀσχοληθῇ μετὰ τὴν ῥύθμισιν ἐσωτερικῶν ζητημάτων καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ τὰς καλλιτέρας λύσεις.

Ἡ ἱδρυσις Ὑφυπουργείου Συνεταιρισμῶν θὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀγρότην τὴν εὐχέριαν τῆς ἀνυψώσεώς του εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας τὰ μέσα τῆς τελειοτέρας τεχνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ὁργανώσεως τῆς παραγωγῆς πρὸς ὄφελος τοῦ ἀγρότου καὶ τῆς χώρας ὁλοκληρῶν.

Ἡ Νεολαία, πού ἐκπροσωπεῖ τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων τῶν νέων τῆς χώρας, μέγα μέρος τῶν ὁποίων συγκροτοῦν τὰ παιδιὰ τῶν ἀγροτῶν, καὶ οἱ αὐριανοὶ σκαπανεῖς τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς, προσθλίβει πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, τὸν δημιουργὸν τοῦ νέου κυβερνητικοῦ μέτρου, μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως.

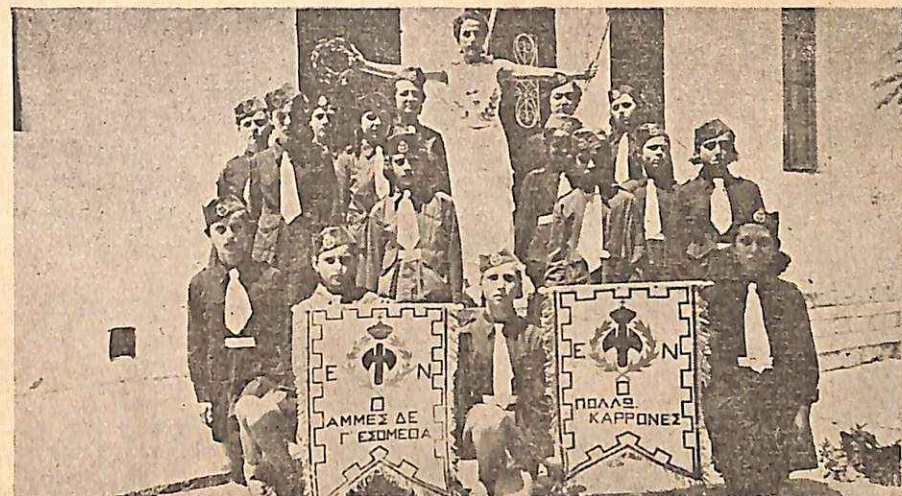
ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, δι' ἐγκυκλίου του (ὑπ' ἀριθ. 12242) πρὸς τὰς περιφερειακὰς διοικήσεις, συνιστᾷ ἵνα αἱ ἀποστελλόμεναι τῶν πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, ὅσον καὶ πρὸς τὸν περιοδικὸν καὶ τὸν ἡμερήσιον Τύπον φωτογραφίαι, εἶναι διαστάσεων ὅχι μικροτέρων τῶν 8 X 10 ἑκατοστῶν καὶ καθαραί.

Ἡ «Νεολαία» θὰ εἴχῃ νὰ διατυπώσῃ ἐπιπροσθέτως καὶ τὴν ἐξῆς παράκλησιν.

Αἱ ἀποστελλόμεναι φωτογραφίαι νὰ ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὸν θέμα κινήσεις, δρᾶσιν, ζωὴν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ ἀπεικονιζόμενα πρόσωπα νὰ μὴ εἶναι ἀσχετα πρὸς τὴν ὁργάνωσιν.

Διότι λαμβάνομεν συνεχῶς φωτογραφίας μετὰ πρόσωπα καὶ παραστάσεις οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν μετὰ τὰ ἀνωτέρω.

Ἀπὸ καλλιτεχνικὴν παράστασιν τῆς Ε.Ο.Ν. Πρεβέζης

δοθῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς εἰρηνικῆς ἀναδημιουργίας μετὰ συντονισμένας καὶ πειθαρχούσας ὅλας τὰς γονίμους δυνάμεις της. Αὐτονόητον εἶναι πόσον ζωτικὴ εἶναι δι' αὐτὴν ἡ ἀνάγκη νὰ μὴ διακόψῃ τὸ ἔργον αὐτό. Ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀνάγκη εἰρήνης καὶ ἐργασίας διὰ νὰ ὁργανώσῃ τὰς δυνάμεις της καὶ νὰ κινήσῃ εἰς ἀπόδοσιν τὰς ἐν μέρει ληθαργούσας καὶ ἐν μέρει πλημμελῶς λειτουργούσας πηγὰς τοῦ φυσικοῦ της πλούτου καὶ τῶν ἱκανοτήτων τοῦ λαοῦ της. Ὁ πόλεμος, καὶ χωρὶς αὐτὴ νὰ συμμετέχῃ εἰς αὐτόν, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δυσχεραίνει σημαντικῶς τὸ ἔργον της, παρεμβάλλει προσκόμματα εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς ὅλης της προσπάθειας καὶ δημιουργεῖ προβλήματα προσαρμογῆς ἱκανὰ νὰ χαλαρώσουν τὸν ρυθμὸν αὐτόν.

Τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀσχέτως πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀπρόοπτον καὶ ἀπρόβλεπτον ἐμπλοκὴν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται ν' ἀποκλείῃ, ἐπιβάλλει εἰς ὅλους μας νὰ ἐντείνωμεν, ἐφόσον τὰ πράγματα μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν, τὴν εἰρηνικὴν μας ἀνοικοδόμησιν καὶ τὰ εἰρηνικά μας ἔργα, αὐξάνοντες, ὅπου ἕκαστος εἶναι τεταγμένος, οἱ γεωργοὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, οἱ βιοτέχναι εἰς τὰ ἐργαστήρια, οἱ ἐργάται εἰς τὰ ἐργοστάσια, τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας μας. Πρέπει νὰ μάθωμεν ὅλοι νὰ χρησιμοποιῶμεν κατὰ τὸν γονιμώτερον τρόπον δι' ἕνα ἕκαστον καὶ διὰ τὸ σύνολον τὸν πολὺτιμον χρόνον πού ἔχομε καὶ πού κανεὶς δὲν ξέρει πόσον θὰ διαρκέσῃ, ἐργαζόμενοι περισσότερον καὶ εἰς χρόνον καὶ κατὰ ποιότητα. Πρέπει ἡ ἐθνικὴ κυψέλη εἰς τὸ σύνολόν της νὰ κινηθῇ ρυθμικώτερα καὶ ταχύτερα, αὐξάνουσα τὴν ἀπόδοσιν τῶν λειτουργουσῶν ἐργασιῶν καὶ δημιουργοῦσα νέας πηγὰς πλούτου. Τὸ σύνθημα ὅλων μας πρέπει νὰ εἶναι παντοῦ ἐργασία: Περισσότερα ἐργασία, συστηματικώτερα καὶ μεθοδικώτερα ἐργασία. Ἐργασία σύντονος, ἐπίμονος, συνεχῆς. Εἰς τὴν διάδοσιν καὶ τὴν ἐπιβολὴν αὐτοῦ τοῦ σωτηρίου συνθήματος, ἡ συμβολὴ τῆς ὁργανωμένης Νεολαίας τοῦ ἔθνους, τῶν ἡγετῶν, τῶν στελεχῶν, τῶν βαθμοῦχων καὶ τῶν ὀπλῶν φαλαγγιτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν σκαπανέων ἡμπορεῖ ν' ἀποβῇ πολὺτιμος. Ἀς γίνῃ συνειδησις εἰς ὅλους τοὺς νέους ὅτι, περισσότερον παρά ποτε ἄλλοτε, τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ νὰ ἐργάζεται κανεὶς, νὰ παράγῃ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ περισσώτερου, εἶναι τὸ ἴδιον ὥσάν νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ μάχεται ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ συνόλου. Εἶναι ἀνάγκη ν' αὐξάνωμεν ἐργαζόμενοι τὰ μέσα, τοὺς πόρους καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ τόπου, διότι ἔτσι καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ θὰ διατηρήσωμεν εἰς ἀνεκτὸν σημεῖον καὶ θ' αὐξήσωμεν τὰς δυνατότητας ἀντοχῆς του διὰ τὴν περίπτωσιν οἰουδήποτε κινδύνου. Ἀς ἐργαζώμεθα πολὺ. Κάθε νέος ἐργαλείος πού κινεῖται, κάθε νέος ἐργαστήρι, κάθε νέος ἐργοστάσιον καὶ κάθε νέον κομμάτι γῆς καλλιεργημένο, εἶναι καὶ μία νέα πηγὴ πλούτου, ἀλλὰ καὶ ἰσχύος διὰ τὴν Πατρίδα. Ἀξιωματοῦχοι τῆς Ε.Ο.Ν., φαλαγγίται καὶ σκαπανεῖς, ἐργασθεὶς ὅλοι καὶ παρακινήσατε ὅλους νὰ ἐργασθῶν. Δημιουργήσατε μετὰ τὸ παράδειγμα, μετὰ τὸν λόγον, μετὰ τὴν διδασκαλίαν, μετὰ τὴν χαρούμενην διάθεσιν τῆς νεότητός σας, μετὰ κάθε μέσον, ἀτμόσφαιραν θερμὴν καὶ στοργικὴν γύρω ἀπὸ κάθε παραγωγικὴν ἐργασίαν, γύρω ἀπὸ κάθε ἐργαζόμενον, βέβαιοι ὅτι κάθε ἐπιτυχία σας εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἰσοῦται πρὸς μίαν νίκην, τὴν ὁποίαν κερδίζετε διὰ τοὺς ἐργαζομένους, διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἡ μαθητιῶσα νεότης, ἀναπαυθεῖσα κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ θέρους, ἐπαναλαμβάνει ἤδη τὴν ἐπὶ τρίμηνον διακοπείαν ἐργασίαν της.

Τὸ νέον σχολικὸν ἔτος ἀρχεῖται μαζί μετὰ τὰ μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ δραματικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν διαφόρους οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐπιδράσεις εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Κόσμου.

Ἡ Ε.Ο.Ν. ζητεῖ ἀπὸ ὅλους τοὺς νέους μας, καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ τὴν σχολικὴν νεότητα, νὰ ἐπιδιοθοῦν εἰς τὰ ἔργα τῶν μετὰ περισσοτέρων ἀποδοτικότητά, μετὰ περισσοτέρων ἐντασιν καὶ πειθαρχίαν καὶ μετὰ τὴν ψυχὴν ἥσυχον ὅτι τὸ πηδάλιον τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκεται — τύχη ἀγαθὴ — κατὰ τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκεν ὅλην τὴν ψυχικὴν καὶ ὕλικήν δυναμικότητα νὰ ἀντικρύσῃ πᾶσαν ἀντίθετον περίστασιν μετὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα, τὴν ὁποίαν παρέχει σήμερον ἡ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αυγούστου ἠνωμένη ψυχικῶς καὶ ἑτοιμὸς ὕλικῶς Ἑλλάς.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Ἡ ἐφημερὶς «Καλιφόρνια» τοῦ Σικάγου εἰς ἄρθρον της περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως γράφει μετὰ ὅλων:

«...Εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς δραστηριότητος διακρίνει κανεὶς τὸ πνεῦμα πού ἐνεφύσησεν ὁ Κυβερνήτης...

» Ἀν σήμερον εὐρίσκεται ὁ καθεὶς εἰς τὸ καθήκον του, ἂν ὁ στόλος πλήρῃ εἰς τὰ γυμνάσια του πανέτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐνδόξους παραδόσεις του, ἂν ὁ στρατὸς ἐνῶντις τὴν ἀμέριστον στοργικὴν καὶ σοφὴν συνδρομὴν τοῦ Κράτους διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν του, πού τὸν καθιστᾷ ἀκλόνητον εἰς τὰ σύνορα, ἂν ἡ ἀεροπορία εἶναι σήμερον ἱκανὴ νὰ καλύψῃ προστατευτικὰ τοὺς γαλάζιους οὐρανούς, ἂν ἡ Νεολαία εἶναι συγκεντρωμένη εἰς μίαν ἀρραγὴ φάλαγγα καὶ δονῇται ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον παλμόν τῆς Ἑλλάδος, ἂν τὰ παραγωγικά ἐργα ἀξιοποιῶν τὴν ἑλληνικὴν γῆν, ἂν ὁ Ἕλληνας τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡσθάνῃ τὰς ἀνάγκας τῆς μητρικῆς Πατρίδος, ἂν τὰ μυστικά τοῦ Κράτους δὲν κυλίσουν εἰς τοὺς δρόμους, ἂν, τέλος, ὅλοι ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀντισταθμίζονται ὅτι εἶναι πρῶτα Ἕθνος καὶ ἔπειτα Λαός, ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὸ νόημα τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ σκέψεως μετὰ τὸ ὁποῖον διεπότισε τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα ὁ κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Σπάρτην: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀσπάζομενος τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

12 Σεπτεμβρίου 1829.

Η Έλλάς δεν είχε ακόμα ανακτήσει τελειωτικά την ελευθερία της. Βέβαια, ο Έλληνικός λαός με την ανδρεία του, την αυτοθυσία του και την αποφασιστικότητά του, κατάφερε να διώξει τον Τούρκο και στα ελευθερωμένα μέρη να εγκαταστήσει την Έλληνική διοίκηση. Ο Ιωάννης Καποδίστριας μάλιστα είχε εγκατασταθεί Κυβερνήτης του νέου Κράτους, το οποίο είχε οικοδομηθεί μόνο επί της ισχύος της σπάθης των πολεμιστών του. Καμία συνθήκη δεν καθόριζε τα όρια του νέου Κράτους και κανένας από τους ξένους δεν το είχαν αναγνωρίσει ως Κράτος συγκροτημένο και ισότιμο...

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν ξεερράγη ο Ρωσο-τουρκικός πόλεμος, ένας από τους πολλούς που είχαν διεξαχθεί μεταξύ των δύο γειτονικών λαών, που ίσως ίσως λόγω της γειτονίας των ήρχοντο τακτικότερα στα χέρια. Και οι ρωσικές στρατιές προήλυναν ραγδαία στο έγχθρικό έδαφος...

Η Πόρτα — όπως την έλεγαν την εποχή εκείνη την Τουρκική Κυβέρνηση, προτού ο Έλληνικός καθαρευουσιανισμός την μεταφράσει σε Ύψηλη Πύλη — έννοια πώς είχε συμφέρον να περισυλλέξει τα λείψανα του στρατού που έμεναν στην Στερεά Ελλάδα, για να τα χρησιμοποιήσει στον πόλεμο κατά της Ρωσίας.

Κι' έστειλε για το σκοπό αυτό τον Αρσλάν βέη. Και πραγματικά το Τούρκο στρατιωτικό πέτυχε ή αποστολή του. Γιατί μάζεψε αρκετούς στρατιώτες των φρουρών των Αθηνών και άλλων πόλεων όπως και αρκετούς από την Εύβοια και Λαμία κι' έτσι συγκρότησε ένα αξιόμαχο στρατό από έπτά χιλιάδες ψυχές. Ήταν ένθουσιασμένοι ο Τούρκος αξιωματικός με το κατόρθωμά του αυτό... Κι' ένθουσιασμένοι ίσα μ' εκεί που δεν παίρνει. Και στους ένθουσιασμούς του ακριβώς αυτός βρήκε ότι θα ήταν εύκολο σ' αυτόν να αποπλύνει το όνειδος της Τουρκίας, που είχε νικηθεί από τους Ραγιαδες. Κι' αποφάσισε να ανακτήσει ένα μεγάλο μέρος από τα κατακτηθέντα υπό των Ελλήνων έδαφη, δηλαδή την Βιοατία ολόκληρη, κι' ότι μπορούσε από την υπόλοιπη Στερεά... Και έσπευδε προς τα Στενά της Πέτρας. [Η Πέτρα είναι μια στενωπός που βρίσκεται σήμερα περίπου στο 126ο χιλιόμετρο της σιδηροδρομικής γραμμής Αθηνών - Λαρίσης και που εσχματίζετο μεταξύ της αποξηρανθείσης ήδη λίμνης της Κωπαΐδος και του όρους Τίφουσιού].

Μά εκεί ακριβώς τον περίμενε ή καταστροφή.

Ο άτυχής Αρσλάν βέης δεν είχε μέχρι της ημέρας εκείνης γνωρίσει την χειμαρρώδη και ακατάσχετον δύναμη της Έλληνικής όρμης. Δεν είχε πολεμήσει με τους Έλληνες... Μά τους βρήκε στα Στενά της Πέτρας να του φράσσουν την δίοδο. Δεν είχαν το στρατό το δικό του. Αυτός είχε έπτά χιλιάδες στρατιώτες και ο Έλληνικός είχε μόνο τρεις χιλιάδες, μά αποφασισμένους μαχητές. Μαχητές με λεονταρίσιες καρδιές. Μαχητές που το έμβλημά τους ήταν «Ελευθερία ή Θάνατος». Ετοιμούς για όλα, για τη νίκη ή για το θάνατο, και με αρχηγούς που ήξεραν να τους οδηγούν εις την νίκη. Κοντά τους ήταν ο Δημήτριος Ύψηλάντης, ο Σπυρομήλιος, ο Εύμορφος, ο Κριεζώτης, ο Στράτος κι' ο Δουβουνιώτης. Όλοι αρχηγοί μαρτυροκαπνισμένοι!... Όλοι, πλην του Ύψηλάντη, παλληκάρια των Έλληνικών βουνών. Μά, πρέπει να λεχθεί και αυτό, ο Δημήτριος Ύψηλάντης το άρχοντόπουλο της Πριγκηπικής οικογενείας της Ρωσίας, είχε πρό πολλού συνηθίσει στις κακοτυχίες του στρα-

τοπέδου, είχε κι' αυτός γνωρίσει τους κινδύνους του πολέμου και είχε εξελιχθεί σ' ένα στρατιώτη περίφημο, ίκανό να οδηγήσει το στρατό του στη νίκη.

Με την πρώτη επαφή άρχισε και ή μάχη... Ήταν ή 12 Σεπτεμβρίου 1829. Οι δυο αντίπαλοι κτυπιούνται με λύσσα. Είναι δυο άνδραιοι στρατοί που ανταλλάσσουν τα ξίφη των με πείσμα. Και κτυπιούνται αλύπητα. Η μάχη είναι φονική: Και εις τους δυο αντίπαλους στρατούς οι ήρωικοί νεκροί πύπτουν ο ένας μετά τον άλλον.

Οι επιθέσεις των Τούρκων αποθωπύονται και σε κάθε υποχώρησι του έχθρου αφήνονται στο πεδίο της μάχης και αρκετοί νεκροί και τραυματίαι... Οι έχθροι μάχονται άπεγνωσμένα.

Ο Τούρκος στρατηγός βλέπει πως δεν μπορεί να καταβάλει τον Έλληνικό στρατό. Βλέπει ο ίδιος και αναγνωρίζει πως ο Έλλην στρατιώτης είναι αδάμαστος. Και σε μια στιγμή ύψώνει λευκή σημαία, σημαίνον της απόφασώς του να συνθηκολογήσει με τον αντίπαλον...

Ο Έλλην διοικητής του μαχομένου στρατού δέχεται να καταπαύσει τας έχθροπραξίας υπό τον όρον ότι ο Τούρκος διοικητής θα υπέγραφε συνθήκη.

Συναντώνται οι δυο αρχηγοί των αντίπαλων και συζητούν...

Ο Ύψηλάντης θέτει τους όρους του:

«Όλη ή Στερεά μέχρι της Λαμίας θα έκκενωθή και θα παραδοθή εις την Ελλάδα. Οι Τούρκοι στρατιώται θα αναχωρήσουν διά Θράκην και θα παραιτηθούν όριστικώς πάσης προθέσεως να ένοχλήσουν την Ελλάδα...»

Ο Αρσλάν υποκύπτει και υπογράφει...

Και οδηγείται πλέον «υπό σπονδος», όπως τον ονομάζουν οι ιστορικοί της εποχής, και με τα λείψανα της στρατιάς του των έπτά χιλιάδων αναχωρεί διά την Θράκην, όπου πρόκειται να πολεμήσει με τους Ρώσους...

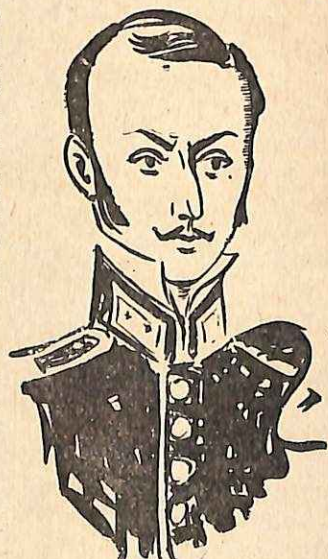
Και ή Έλλάς άνεόχλητος πλέον έπεκτείνει τα άκαθόριστα άκόμη όρια της και συγκροτείται έτσι σαν άνεγνωρισμένο από τον ίδιο της τον αντίπαλο Κράτος, και την στιγμή εκείνη την κάτω των 110 έτών, από τότε μέχρι σήμερα.

Μά ή μάχη της Πέτρας, που είναι ή τελευταία του Αγώνος το 1821, δεν δι-

δει μόνον την έγγραφον συγκατάθεσιν της Τουρκίας υπέρ της Έλληνικής Ανεξαρτησίας... Δίδει πλέον την άφορμήν εις τους δυνάτους της Εύρώπης να αναγνωρίσουν την Ελλάδα ως Κράτος άνεξάρτητον και να καθορίσουν τα πρώτα της όρια... Η Έλλάς είναι πλέον Κράτος και αποτελεί μέλος εις την οικογένειαν των Ευρωπαϊκών Κρατών...

Έτσι ή μάχη της Πέτρας, που όπως είπαμε ήταν ή τελευταία του Αγώνος, είναι και ή μάχη που δεν έδόξεσε μόνον τα Έλληνικά όπλα, μά και έπεσφράγισε την Έλληνικήν Ανεξαρτησίαν εις τον αιώνα τον άπαντα...

Αγγ. Μεταξάς

Δημ. Ύψηλάντης

1.

Σε τρία προηγούμενα φύλλα άπασχολήσαμε τον άναγνώστη με τρία άπ' τ' αντιπροσωπευτικότερα τραγούδια — θρύλους του κύκλου των άκριτικών ποιημάτων της δημοτικής μας ποιήσεως.

Σήμερα παρουσιάζουμε στη σελίδα αυτή και σε μία άκόμα συνέχεια που θα επακολουθήσει στο άμέσως έγόμενο φύλλο, τον μεγαλύτερο κι' αντιπροσωπευτικότερο άκριτικό θρύλο που δημιούργησεν ή βυζαντινή φαντασία, τον Διγενή Ακρίτα, κι' ο οποίος περιέχεται στο δμάνυμο έπος «Διγενής Ακρίτας».

Δεν είναι εξακριβωμένο πότε γράφτηκε το έπος του Διγενή Ακρίτα. Κι' άκόμα δεν είναι εξακριβωμένο σε ποιόν όφειλεται. Το έπος του «Διγενή Ακρίτα» σώθηκε ως τα σήμερα σε πέντε διαφορετικά χειρόγραφα, σε πέντε παραλλαγές, που κάθε μία άπ' αυτές φέρνει το όνομα του τόπου στον όποιο βρέθηκε το χειρόγραφο.

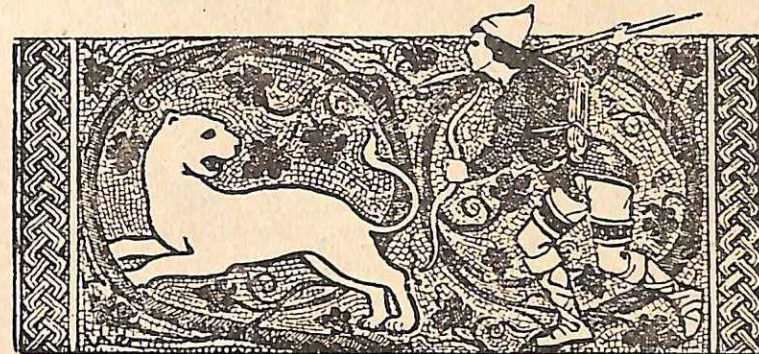
Οι παραλλαγές αυτές της Μαδρίτης ή Έσκουριαλ, της Τραπεζούντος, της Όξφόρδης, της Grotta ferrata ή Κρυπτοφέρης της Άνδρου και μία άκόμα, σε πεζό κείμενο αυτή, της Άνδρου έπίσης. Οι παραλλαγές φέρνουν στο τέλος διάφορα όνόματα που φαίνεται πως είναι τα όνόματα αυτών που άντέγραψαν το έπος κατά καιρούς.

Το κάθε χειρόγραφο άπ' αυτά περιέχει και διαφορετικές λεπτομέρειες, μά το έπικρατέστερο είναι της «Grotta ferrata» που φαίνεται νάναι και το πιο παλιό.

Άλλά για να δοίμε τί πίστεψε ο Έλληνικός λαός — με βάσι πάντοτε το χειρόγραφο της «Crotta ferrata» — σχετικά με το θρύλο του μεσαιωνικού αυτού ήρωα που:

Κανεις δεν ήταν σαν κι' αυτόν στής Άνδρειάς τη χάρι, στο πάλεμα, στο τρέξιμο, στο πήδος, [στον κοντάρι.

Ο Βασίλειος Διγενής Ακρίτας ήταν γυιός του Σαρακηνού έμληρη Μουσούρ που γέννησε χριστιανός κι' όνομάστηκε Ιωάννης, για να παντρευτεί την κόρη του στρατηγού Άνδρόνικου, που είναι και ή μητέρα του Διγενή. Ο πατέρας του, ο άμυρας Ιωάννης, είχε, ύστερα από έγκρισι του Αυτοκράτορα του Βυζαντίου, εγκατασταθεί στην Καισάρεια, στην άκρη της όποίας είχε χτίσει και τον πύργο του. Ο Αυτοκράτορας τον είχαν ονομάσει στρατηγό-διοικητή της έπαρχίας του πεθερού του Άνδρόνικου. Η περιφέρεια αυτή λεγόταν Χαρσιανή και είχε πρωτεύουσα την Καισάρεια.

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Ο Βασίλειος από πολύ μικρός διακρίθηκε για τις υπερφυσικές του δυνάμεις. Άφου έμαθε κοντά στους κληρικούς της έπισκοπής στην Καισάρεια τα πρώτα γράμματα, παιδί άκόμα, παρουσιάστηκε μία μέρα στον πατέρα του και με σεμνότητα τον παρακάλεσε:

Παρακαλώ πατέρα μου άφες με να [κινήσω και στα βουνά στην έρημο θεριά να [κυνήγηση.

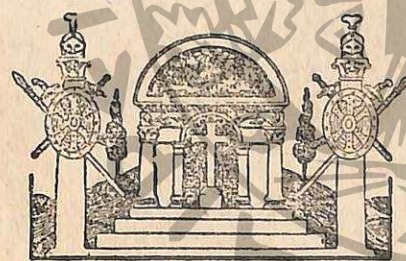
Άγάπη έχω περισσή, να πάω να θα [νατώσω λιοντάρια, πάρδους, δράκοντες, άτός [μου να σκοτώσω.

Ο πατέρας του δεν του έφερε αντίρρηση και μία μέρα κίνησαν για το κυνήγι στο κοντινό δάσος της Χαρσιανής. Στο δάσος αυτό, συνεχίζει το έπος, έκαμε τόσα κατορθώματα, που, άπαυδιόμένο άπ' το τόσο φονικό, παρουσιάστηκε μπρός του το στοιχειωμένο έλάφι του δάσους, πού:

Έχει σταυρό στα κέρατα κι' άστέρι [στο κεφάλι κι' άνάμεσα στα δίπλατα έχει την Πα[ναγία

Και μία φωνή, ή φωνή του λόγγου, άκούστηκε να προσάξει τον φοβερό κυνηγό: «Φτάνει».

Η φήμη του άρχισε να διατρέχει τις γύρω χώρες κι' ο Διγενής εξακολουθούσε τα κυνηγετικά του κατορθώματα, ώσπου μία φορά καθώς γύριζε άπ' το κυνήγι συνάντησε την κόρη του στρατηγού Δούκα, του διοικητή του διπλανού «θέματος», της διπλανής —

Ο τάφος του Ακρίτα.

ας ποίμε — έπαρχίας. Ήταν τόσο όμορφη αυτή ή κοπέλλα, λέγει ο θρύλος, που ο Διγενής, γυρίζοντας στο σπίτι του:

Στο δείπνο που τον κάλεσαν δεν έκατσε να [φάη ούτε και θέλησε να πιη άπ' τα γλυκά κρασιά [του γιατί διαρκώς στη σκέψη του την όμορφη είχε [κόρη.

Οι στίχοι αυτοί δεν είναι ή πρόχειρη μετάφρασι των βυζαντινών

στίχων του έπους.

Και εις το δείπνον προσκληθείς ού μείνετε βρωμάτων ού πόσεως το σύνολον θέλοντα του [γευθήναι την κόρην στρέφον κατά νουν το κάλ[λος εικονίζων.

Οι στίχοι αυτοί, παρμένοι όπως είναι στο πρωτότυπο δείχνουν τη μεγάλη άγάπη που έννοιωσε ο άνδρεις νέος για την όμορφη κοπέλλα.

Μία φεγγαρόλουστη βραδυά ο νηός πηγαίνει κάτω άπ' τα παράθυρά της. Έκεί με το τραγούδι του της μιλάει για το άγνό αίσθημα που πλημμυρίζει την ψυχή του. Η νέα άνταποκρίνεται κι' αυτή στην ελκρικη άγάπη του εύγενικού νέου και ύστερα από πολλά αποφασίζει να τον ακολουθήσει στον δρόμο που της καθώρισε ή μοίρα.

Όμως ο πατέρας της ο Δούκας δεν συγκατατίθεται στην ένωση αυτή. Καταδιώκει με τους ανθρώπους του τον Διγενή και φτάνοντάς τον συγκρούεται μαζί του. Μά στη σύγκρουσι αυτή το νέο παλληκάρι βρίσκει την ευκαιρία να δείξει τον ήρωισμό του και την ήπιτοική του μεγαλοψυχία συγκρόνως.

Κι' ο γενναίος Δούκας, γνωρίζοντας έτσι τα έξαιρετικά χαρίσματα του νέου, ένθουσιάζεται και συγκατατίθεται να τον κάνει γιό του.

Στην Καισάρεια τώρα υποδέχονται το ταιριαστό ζευγάρι με μεγάλο ένθουσιασμό και στους γάμους που επακολουθούν έρχονται όλοι οι άνδραιοι της περιοχής να δηλώσουν ύποταγή στον Διγενή και να θαυμάσουν την πεντάμορφη άρχόντισσά τους.

Ο Διγενής, άφου παντρεύεται την Εύδοκία, άπ' όλα τ' άξιώματα που του στείλε ο Αυτοκράτορας του Βυζαντίου προτιμάει να γίνη Ακρίτας (φύλακας των συνόρων), προστάτης των άδυνάτων και της χριστιανώσης.

Δημήτρης Σιατόπουλος

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑμῶς : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Γιά τὸν Πρωτοσπαθάρη...

Βέβαια δὲν ὑπωφιάζονταν κἄν πῶς δυὸ βήματα πρὶν ἀκολουθοῦσαν οἱ γυῖοις κ' ὁ ἀνηψιὸς τοῦ κυρ Γρηγοῶ καὶ πῶς τοὺς ἀκούγαν...

Ὁ Δημήτρης δὲν φαίνονταν καθόλου ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ χαρακτηρισμὸν ποὺ ἔκαμαν τοῦ πατέρα του· μάζεψε τὰ φρύδια κ' ἔκανε νὰ μιλήσῃ, μὰ ὁ Μιχαήλ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Μὴν εἶσαι κουτός... Ἰσα ἴσα ποὺ πρέπει νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε κιόλας γιὰ τὴν πληροφορία ποὺ μᾶς ἔδωσαν... γιατί ἂν κρίνουν σωστὰ καὶ δειπνήσῃ πραγματικά ὁ Φωκάς στὸ σπίτι σας, ἢ εὐκαιρία εἶναι μοναδική... κάτι παραπάνω ἀπ' ὅτι ἐλπίζαμε. Τί λές, Γρηγόρη;

Μὰ κείνος δὲν ἀπάντησε γιατί εἶχε τὴν προσοχή του γυρισμένη σ' ἓναν ἄνθρωπο ποὺ ἔστεκε πρὶν πέρα.

Ἡ πομπὴ εἶχε σταματήσει κείνῃ τῇ στιγμῇ, ὅπως συνήθως ἔκανε ὅταν περνοῦσε ἔξω ἀπὸ ἐκκλησιὰς καὶ σταυροδρόμια καὶ οἱ μαγκλαστίτες σήκωσαν ψηλότερα τὰ δαδιά. Οἱ κόκκινες φλόγες φωτίζαν δυνατὰ τὰ πρόσωπα... Ἐξαιρητικὰ ὁ Γρηγόρης ἐνοίωσε τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνῃ ἀνησυχία ποὺ νοιώθουμε σὰ μᾶς κοιτάζουμε μ' ἐπιμονή. Στράφηκε. Δυὸ μαῦρα μάτια ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω του. Στὴν ἀρχὴ δὲν πρόσεξε παρὰ μονάχα ἐκεῖνα... θαρρεῖς κ' εἶχε μιά τέτοια δύναμη στὸ βουθὸ κοιταγμὰ τους ποὺ τὸν τραβοῦσαν σὰ μαγνήτης... Ὑστερα πρόσεξε κ' ἓνα μελαχροινὸ πρόσωπο μ' εὐγενικὰ κατὰ τομὴ ποὺ δέειχνε ὡς τόλμη μαζὶ καὶ σκληρότητα. Κάποιον τοῦ θύμιζε πολὺ ἔντονα... μὰ ποιόν; Κάποιον πολὺ γνωστὸ... πολὺ δικό του... νάι, νάι... καὶ ἑξαιρητικὰ κατάλαβε πῶς ὁ νέος αὐτὸς εἶχε μιά φοβερὴ ομοιότητα μαζὶ του... Ἐνοίωσε μιά παράξενη συγκίνηση...

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ὁ Μιχαήλ.

— Κοίταξε, εἶπε ὁ Γρηγόρης.

Ὁ ἄγνωστος, ποὺ φαίνονταν γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἑξαιρητικὰ, βλέποντας πῶς τὸν πρόσεξαν, γύρισε ζωηρὰ κατ' ἄλλου τὸ κεφάλι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο χάθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

Ἐξ ἄλλου ἡ πομπὴ κίνησε πάλι ἀργὰ κατεβαίνοντας πρὸς τὸ λιμάνι.

Ἐδῶ τὸ θέαμα ἦταν ξεχωριστὸ καὶ μιά φορά νὰ τὸ βλέπεις στὴ ζωὴ σου, δύσκολα πιά θὰ τὸ ξεχνοῦσες. Κάθε λογὴς καράβια ἀπὸ τὰ λιμάνια τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης εἶχαν ἀράξει δίπλα στὶς προκυμαῖες. Ἀλλά εἶχαν φέρεῖ προσκυνητές, μ' ὅλο ποὺ

τοῦτοι προτιμοῦσαν τοὺς στεριανοὺς δρόμους ἐξ αἰτίας τῶν κουρασῶν, ἄλλα πραγματείες... Οἱ ναῦτες ἀνεβασμένοι στὶς ἀντένες κρατοῦσαν δαδιά ἀναμμένα καὶ λαμπάδες καὶ οἱ κόκκινες λάμπεις ἔπεφταν μέσα στὰ ἀκίνητα νερά καὶ ἀπλώνονταν ὡς πέρα, σὰν μεγάλες φλόγινες ρομφαῖες ἀρχαγγέλων.

Μόλις ἀντίκρυσαν τὴν ἁγία πομπὴ ποὺ κατέβαινε κ' ἀκούσαν τὴ γλυκεῖα ψαλμωδία τοῦ χοροῦ, οἱ λιοκαμένοι τοῦτοὶ θαλασσόλυκοι ποὺ πάλευαν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης καὶ τοὺς κουσάρους, δάκρυσαν σὰν παιδάκια ἀπὸ χαρά...

Ὁ ἀέρας ἦταν πηχτός ἀπὸ τὸ μοσκολίθωτο καὶ οἱ ἄσπροι καπνοὶ τοῦ περιτριγυρίζαν κ' ἔδεναν τὸ πλῆθος ὅλο μέσος σὲ μιά οὐρανόκη, θαρρεῖς, λάμψη... Ἐλεγε, νά, ὁ Ἅγιος κατεβαίνει στὴν ἀγαπημένη του πολιτεία μὲ τὴν ἀκολουθία τῶν ἀγγέλων. Μπροστὰ στὴ θάλασσα ἡ πομπὴ σταμάτησε. Σὰν ν' ἀναθυμήθηκε ἑξαιρητικὰ τὸ πλῆθος, πῶς τὰ στρωτὰ τοῦτα νερά ἦσαν ἢ ἀπέραντη κ' ἀνοιχτὴ στράτα τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ καλοῦ γιὰ τὴν πολιτεία... Ἀπὸ κεῖ ἡ συμφορά, ἀπὸ κεῖ καὶ τὰ πλοῦτη. Μιά στιγμὴ κράτησε σιωπὴ σὰ νάπαιρνε ἀνάσα κ' ὕστερα μιά βουθὴ σὰ βροντὴ ἀκούστηκε... Ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὰ καράβια, ἀπὸ τὰ λιακωτὰ ὅπου εἶχαν ἀνεβῇ οἱ γέροι κ' οἱ ἀνήμποροι, ὅσοι δὲν μπορούσαν ν' ἀκολουθήσουν τὴ λιτανεῖα, ἀρχίσαν νὰ ψάλλουν τὸ τροπάρι τοῦ ἁγίου:

Ὁ Γρηγόρης ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι του.

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνους Σὲ ὑπέρασχον ἡ οἰκουμένη Ἀθλοφόρε, τὰ ἔθνη τροποῦμενον...

Ὁ λαὸς γονάτισε... Κατέβηκαν κ' οἱ ἀρχόντοι ἀπὸ τ' ἄλογά τους κ' οἱ ἀρχόντισσες ἀπὸ τὰ χρυσωμένα λεκάνια κ' ἔβγιναν ἓνα μὲ τὸ λαὸ, ὅπως μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, ὅπου ζητῶνται καὶ βασιλεῖδες ἰσιώνονται κ' ὁ καθένας κρίνεται ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα του καὶ τὴν καρδίαν του.

***

Τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς κανεὶς δὲν κοιμότανε. Οἱ ἐκκλησιὰς ἦσαν ἀνοιχτές, τὰ σπίτια ἀνοιχτά, οἱ αὐλές καὶ τὰ λιακωτὰ φωτισμένα κ' ὁ κόσμος πηγαίνοντο στὸν δρόμο γὰρ χαρούμενος καὶ ντυμένος γιορτάσιμα.

Στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταύραινας γύρισε ὁ Γρηγόρης περασμένα μεσάνυχτα. Ὡσπου νὰ κἀν ἡ λιτανεῖα τὸ γύρο τῆς πολιτείας καὶ νὰ γυρίσῃ πρὶν τὴν ἐκκλησιάν του ἡ Δημήτρη κ' ὡς ποὺ νὰ πᾶνε κεῖθε οἱ τρεῖς μας φίλοι στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη πέρασαν ἡ ὥρα... Ἐξ ἄλλου εἶχαν καὶ τόσα νὰ ποῦνε... Ὁ Δημήτρης ἀνάλαβε μὲ κάθε τρόπο νὰ φέρῃ τὸν πατέρα του ἢ νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ βγάλῃ συμπεράσματα ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ ἀρχοντικοῦ, ἂν πραγματικὰ θὰ δειπνοῦσε ὁ Δομέστικος αὐριο ἢ καμιά ἀπὸ κείνες τὶς μέρες στοῦ Πρωτοσπαθάρη, γιατί βέβαια σὲ τέτοια περίπτωσιν θὰ γινόταν ἡ σχετικὴ προετοιμασία... Σ' αὐτὸ θὰ τὸν βοηθοῦσε κ' ὁ Μιχαήλ, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ καὶ πρὶν κατὰ...

— Γεῖά σας κ' αὐριο λοιπόν, εἶπε ὁ Γρηγόρης καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του... Εἶχε τὸ προαίσθημα πῶς κάτι θὰ τοῦ συνέβαινε σοβαρὸ μὰ εὐχάριστο... πῶς ἡ ζωὴ του θάπαιρνε ἄλλο δρόμο καὶ καθὼς ἦταν γεμάτος ἀπὸ τὶς βραδινὲς ἐντυπώσεις, ὅπου ἀνάμεσα στοὺς ἀρχόντους καὶ τοὺς τιτουλάριους μὲ βλαττόσιμα φαρδομάνικα κ' αὐτὸς πέρασε ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς πολιτείας καὶ τοὺς φόρους ἐνοίωσε τὸν ἑαυτὸ του πολὺ εὐτυχισμένο.

Εἶχε φίλους καλοῦς... Τ' ὄνειρό του πῆγαινε νὰ γίνῃ ἀλήθεια καὶ ἡ φθινοπωρινὴ γιορτάσιμη νύχτα ἦταν τόσο γλυκεῖα! Πετοῦσε θαρρεῖς πηγαίνοντας, κ' ἂν ἦταν βολετὸ θάβαζε φωνὴ μεγάλη, ἔτσι γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ἡ χαρὰ του ποὺ, ὅταν εἶναι πολὺ δυνατὴ, μᾶς στενοχωρᾷ κλεισμένη ὅσο καὶ ἡ λύπη.

Στὴν κυρὰ Σταύραινα ἔλειπαν ὅλοι... καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ μουσαφίριοι. Εἶχαν μείνει στὴν ὀλονυχτία ἄλλοι γιατί τῶχαν τάξιμο κ' ἄλλοι γιατί ἤθελαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια νὰ δοῦν τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου ποὺ προτιμοῦσε αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ὥρα, καθὼς φαίνεται, γιὰ νὰ δώσῃ τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς καὶ τὴ φωνὴ στοὺς μουγγοὺς καὶ νὰ γιαντρεῖ γενικὰ ἐκείνους ποὺ οὔτε γιὰ

τροὶ οὔτε βότανα μπόρεσαν νὰ τοὺς κάμουν καλά. Ἔτσι μὲς στὸ μισοσκόταδο τῆς ἐκκλησιᾶς, ὅπου ἀκούγες μονάχα ἓνα βουητὸ ἀπὸ τὶς ψιθυριστὲς προσευχὲς σὰ νὰ βρισκόσουν σὲ μεγάλο μελισσόκηπο, ἑξαιρητικὰ μιά κραυγὴ γεμάτη χαροῦμενο τρόμο ἀντιλάλουσε κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους: «Θαῦμα! Θαῦμα!». Κ' εὐτὺς ἀλαλητὸ σηκώονταν ὁλοῦθε καὶ μαζὶ κλάμα ποὺ κυλοῦσε, ἀπὸ τὴν ἐκκλησιάν στὸ φαρδὺ περίβολο καὶ κεῖθε στοὺς δρόμους ὅλος ὁ κόσμος βλέπει δὲ χωροῦσε μέσα καὶ οἱ περισσότεροι ξευχτοῦσαν καὶ περίμεναν κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα.

Στὸ σπίτι λοιπόν ὁ Γρηγόρης βῆκε μονάχα τὴ βαγίτσα, ποὺ τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὸν ἀναπάντεχο ἐρχομὸ ἑνὸς ἀνηψιοῦ τῆς κυρὰ Σταύραινας καὶ τοῦ περιέγραψε μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ χειρονομίες τὸ περιστατικὸ ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τὴ γειτονιὰ ὁλόκληρη.

— Καὶ νὰ δῆς, κύρ Γρηγόρη, πῶς σοὺ μοιάζει! Ἐγὼ ἀμέσως, τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ τὸν ἀνοίξα καὶ τὸν εἶδα μπροστὰ μου τὸ εἶπα... Ἄν ἔλειπε καμμιὰ δεκαριά χρόνια καὶ ἑξαιρητικὰ γυρίσεις πρὶν θάλασσα πῶς εἶσαι ὁ ἴδιος... Ἡ κυρὰ Σταύραινα δὲν τὸ παραδέχεται ὁμως... Τί σχέση ἔχει, λέει.

Ὁ Γρηγόρης θυμήθηκε τὸ νέο ποὺ εἶχε δὴ στὴν λιτανεῖα καὶ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τόση ἐντύπωση ἀκριβῶς γιὰ τὸν ἴδιο λόγο... μὰ ἦταν τόσο κουρασμένος ποὺ πῆγε ἴσια γιὰ ὕπνο καὶ τόσο βαθεῖα καὶ ἡσυχὰ κοιμήθηκε ὡς τὸ πρῶτ', ποὺ ἀπόρησε βλέποντας πῶς ὁ ἥλιος ἦταν ἀρκετὰ ψηλά, σὰν ἀνοίξε τὰ μάτια του...

Σηκώθηκε ἀλαφρῶς, χαρούμενος... Ποῦ νᾶρες πῶς ἡ μέρα τοῦτῃ θὰ ἦταν ἀπὸ τὶς κρισιμώτερες τῆς ζωῆς του... Τόσα περιστατικὰ σὲ τόσο λίγο διάστημα καὶ τόσο ἀντιθετὰ... ὡς κρεμιζόταν θαρρεῖς ἀπὸ τὴ βουνοκορφὴ τῆς χαρᾶς στὸ βυθὸ τῆς λύπης καὶ κεῖθε πάλι, νὰ σοὺ κ' ἀνεβαίνει ἀναπάντεχα στὸ φῶς...

Ὁ πρῶτος ποὺ συνάντησε μόλις κατέβηκε στὴν αὐλὴ ἦταν ὁ νεοφερμένος. Καθόταν σὺρριζὰ στὸν κισσὸ, ποὺ σκέπαζε τὴν αὐλὴ σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴν πιάσῃ τὸ πόδι ἢ νὰ μὴν εἶναι τόσο χυπητὴ ἡ παρουσία του... Μόλις τὸν εἶδε τὸν ἀναγνώρισε... Νάι! Ἦταν ὁ νέος τῆς λιτανείας· μὰ κ' αὐτὸς φαίνεται τὸν εἶχε προσέξει γιατί σηκώθηκε μονομιάς ἀπάνω. Κοιτάχτηκαν ἓνα λεπτὸ σιωπῶντας. Πῶς ἦταν δυνατόν δυὸ ξένοι ἄνθρωποι νὰ μοιάζουν τόσο πολὺ! Τὰ μάτια, τὸ στόμα, ἡ κατατομὴ γενικὰ τοῦ προσώπου, ἀκόμα καὶ τὰ μαλλιά μαῦρα καὶ σγουρὰ· μονάχα ποὺ ὁ ἀνηψιὸς τῆς κυρὰ Σταύραινας ἦταν πολὺ μελαχροινὸς σὰν τοὺς θαλασσινούς ποὺ τοὺς ἔχει ψήσει ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἀριμύρα.

Ἡ κυρὰ Σταύραινα ἔτρεξε νὰ τοὺς συστήσῃ. Κ' ἔπειδὴ γιὰ τὴ σύστασιν αὐτὴ χρειάζονταν μιά ὁλόκληρη ἱστορία καὶ γιὰ τὸν ἓνα καὶ γιὰ τὸν ἄλλο, ἡ καλὴ γυναῖκα μιά καὶ τῆς δόθηκε τέτοια εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ, ἔδειξε ὅλη τὴν ὁρεξὴ καὶ τὴ μπόρεσιν...

Στὸ Γρηγόρη ὡς τόσο ἔκαμε ἐντύπωση τὸ βλέμμα τοῦ ξένου, ποὺ ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἦταν κρύο καὶ ἡσυχό, ὕστερα ἔδειξε ἀπορία καὶ ἑξαιρητικὰ καὶ τελικὰ πῆρε μιά ἑκφραση ὁλότελα ἀκατανόητη. Ὅταν μάλιστα ἡ κυρὰ Σταύραινα εἶπε: «...Οἱ Σαρακηνοὶ

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος: Κανένας δὲν ἀνέβη- νιον ζώην. Διότι τόσο πολὺ ἠγάπησε κεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖ- νον ποὺ κατέβηκεν ἀπ' τὸν Οὐρανὸν καὶ εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀν- θρώπου ὁ εὐρισκό- μενος εἰς τὸν οὐρα- νόν. Καὶ ὅπως ὁ Μαῦσος ὕψωσε τὸ φεῖδι εἰς τὴν ἔρη- μον, μὲ τὸν ἴδιο τρό- πο πρέπει νὰ ὕψω- θῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως κα- θένας ποὺ πιστεύει εἰς αὐτὸν μὴ κα- ταστραφῇ, ἀλλὰ ἀπολαύσῃ τὴν αἰώ- τον σῶσιν ἀπὸ τὰς πολλὰς ἁμαρτίας.

Εἶπεν ὁ Κύριος: Οὐδεὶς ἀναέσθη- κεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀν- θρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ κα- θὼς Μαῦσος ὕψωσε τὸν φεῖδι ἐν τῇ ἔρημῳ, οὕτως ὕψωθη καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πι- στεῦν εἰς αὐτὸν μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγά- πησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀ- πόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐ- τοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κό- σμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε μᾶς ἔδωκε τὸν υἱὸν τοῦ τὸν μο- νογενῆ, μὲ τὸν σκο- πὸν ὅπως ἐκεῖνος ποὺ θὰ πιστεύσῃ σ' αὐτὸν μὴ χαθῇ, ἀλ- λά ἔχῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Διότι ὁ Θεὸς ἔστειλεν εἰς τὸν κό- σμον τὸν υἱὸν τοῦ ὅχι διὰ νὰ τὸν κρί- νῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν σῶσιν ἀπὸ τὰς πολλὰς ἁμαρτίας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀπὸ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς αὐ- ριανῆς Κυριακῆς διδασκόμεθα διὰ τὴν ἀγάπην ποὺ ὁ Ἐπουράνιος Θεὸς μᾶς ἔχει πρὸς ἡμᾶς. Διὰ τὴν ἀγάπην αὐτὴν μᾶς ἔστειλε τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ, ὁ ὁποῖος στὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων στὴ γῆ ἄλλη φροντίδα δὲν εἶχε παρὰ τὸ πῶς θὰ κάμῃ καλύτερα τὸ θέλημα τοῦ ἐπου- ρανίου τοῦ πατρὸς διὰ νὰ σῶσῃ τὸν ἄνθρωπον. Βέβαια ὁ Ἐπουράνιος ἡμῶν πατὴρ μὲ ἄπειρα ἔργα τοῦ μᾶς ἀπέ- δειξε καὶ καθημερινῶς μᾶς δείχνει τὴν ἀγάπην του. Ἀλλὰ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης τοῦ μᾶς τὸ ἐμφανέστερον μ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς στὴν ἀποστολὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ στὸν κόσμον. Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἦρθε στὸ κόσμον ὡς δεσπό- της καὶ ἐξουσιαστῆς αὐτοῦ μὲ στρα- τίεις ἀγγέλων, ἀλλὰ μὲ μεγάλην τα- πεινότητα, ἔγινε ἄνθρωπος σὰν κ' ἔ- μᾶς τοὺς ἴδιους. Τὴν ζωὴν τοῦ στὸν Κό- σμον τὴν ἔζησε σὰν ἄνθρωπος ταπεινός.

Ἐδοκίμασε στερηθεῖς καὶ κακουχίας, ἐδέχθη κάθε περιφρόνησιν ἀπ' τοὺς Ἑ- θραίους καὶ ὑπέφερε τὰ συκοφαντίας τῶν. Καὶ στὸ τέλος σὰν κακοῦργος ἐ- δέχθη νὰ ὑποστῇ τὰ βασάνια καὶ τοὺς πόνους τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ ἀτιμωτι- κοῦ σταυρικοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ὁ Σωτὴρ τῆς ἀν- θρωπότητος δὲν τὰ ὑπέφερεν ἐξ αἰ- τίας τῆς μεγάλης τοῦ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον; Τὰ ὑπέφερε ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ σῶσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν

ἁμαρτίαν. Διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴ- μεθα γεμάτοι ἀπὸ ἁμαρτίας. Ὁ μέ- γας διδάσκαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μένει κατὰ πλῆ- κτος μπροστὰ στὴν ἀπειρὴ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Θεὸς μὲ τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ εἶχε μοναδικὸν τοῦ σκοποῦ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ ὑ- ποχρεώσεις ποὺ ἔχομε ἀπέναντι αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο σὲ κανένα ἄν-θρωπον νὰ τὰς ἐκπληρώσῃ. Ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ὡς ἀντάλλαγμα πίστιν ζωτανὴν καὶ σταθεράν, ἀφοσιώσιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὰς ἐντολάς του. Δὲν μᾶς ἔθεσε ὁ Θεὸς σκληρούς, δὲν ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς κάτι ποὺ ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μας. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότη- τος μᾶς λέγει ὅτι θὰ σωθῇ κάθε ἄνθρωπος πιστεύων εἰς αὐτὸν εἰλικρι- νῶς.

Ἀφοῦ λοιπόν ὅταν θελήσωμεν μπο- ροῦμε νὰ βρεθώμεν μέσα στὴν ἀπειρὴ ἀγάπην τοῦ Ἐπουρανοῦ ἡμῶν πατρὸς, ἔχομεν υποχρεώσιν νὰ ὑπακούωμεν εἰς αὐτὸν θυσιάζοντες ἀκόμη πρὸς χάριν τοῦ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μᾶς. Ἀς λά- θωμεν ὡς παράδειγμα τὰς μυριάδας τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀς παραδώσωμεν εἰς αὐτὸν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν. Ἀς τὸν ἀγαπήσωμεν μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας. Μόνον ἔτσι θὰ γίνωμεν ἄξιοι τῆς ἀγάπης τοῦ καὶ κληρονόμοι καὶ μέτοχοι τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Ἐνα βράδυ ῥήμαξαν τὸν πύργο τοῦ πα- τέρα τοῦ στὴν Καππαδοκίαν καὶ μόνο τοῦτος ποὺ βλέπει σάθηκε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βασάνια, ὁ νέος ἀνοίξε τὰ μάτια του σὰ νὰ δλεπε μπροστὰ τοῦ κανένα φάντασμα, κλονίστηκε καὶ στηρίχτηκε πᾶνω στὸν κορμὸ τοῦ κισ- σοῦ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Μία στιγμὴ ὁ- μως μονάχα γιατί εὐτὺς θανάτωσε στὸν ἑαυτὸν του...

Κάτι τρέχει ἐδῶ, σκέφτηκε ὁ Γρηγό- ρης κ' ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ μὲ πολλὴ προσοχή.

Αὐτὸ ὁμως ποὺ συνέβη λίγο πρὶν ὕ- στερα ἔκαμε ὅχι μονάχα τὸ Γρηγόρη μὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους ν' ἀπορή- σουν.

Ὁ Ἀθανάσιος εἶχε συναντήσῃ τὸν ξένο καὶ εἶχε μάθει ὅλα τὰ σχετικὰ ἀπὸ τὸ προηγουμένον βράδυ... Ἀγνω- στο γιατί, μὰ χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτα ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ κάποιο γνωστὸ τοῦ ἀπὸ τὴν Πέργαμον ποὺ βρισκότανε τῶρα κ' ἓνα χρόνον στὴ Θεσσαλονίκη...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η Π' Ανεξάρτη. Τετραρχία της 'Αγίας "Αννης Εύβοιας (της V Περιφερ. Ε.Ο.Ν. "Αρρένων) έκανε στις 6 και 7 Αυγούστου μία αλυσμένη έκδρομη στα γραφικά νησιά των Βορείων Σποράδων, Σκιάθο και Σκόπελο. Η έκδρομη αυτή ήταν βέβαια πρώτα μία ψυχαγωγική πανηγυρική εξόρμηση των νεατών προς τις όμορφες της "Ελληνικής πατρίδας, μά είχε βαθύτερο νόημα. Το χρέος της νέας γενεάς στις μεγάλες μορφές, το προσκύνημα της Νεολογίας στον μεγάλο πνευματικό ήρωα και μάρτυρα των Νεοελληνικών Γραμμάτων, στον αείμνηστο διηγηματογράφο "Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη. Μέσα στην υποβλητική ατμόσφαιρα του πρώιμου ξεκινήσαν οι 45 Φαλαγγίτες της "Αγίας "Αννης, απ' την «'Αγκάλη», τον όμορφο όρμο της, με βενζινόπλοιο για τα γραφικά νησιά. Το βενζινόπλοιο έσκισε τα βαθυγαλάκια νερά του άπαιτου Αιγαίου κι' ο δρόμος του ήταν ο ίδιος δρόμος του μεγάλου χρέους και της ψυχικής νοσταλγίας. "Ολόγυρα άνοιξε το Αιγαίο την ατέλειωτη ύγρη του άγκάλη, πίσω χάνονταν στην απόσταση η Εύβοια με τις δαντελλωτές κορφές των υπερήφανων βουνών της και τ' αβρόλουστα ακρογιάλια της. Τώρα μπροστά άναδύονταν οι Σποράδες μέσα απ' το γαλανό πέλαγος. Τα στήθη φουσκώνουν απ' τον άγέρα του βαθιού πόντου, άνοιγουν οι κρουνοί της χαράς και ξεχειλίζει το τραγούδι.

Μά δε μένει καιρός, προβάλλει η Σκόπελος και σου θυμίζει την ίδια εκείνη περιγραφή του "Αλεξάνδρου Μωραϊτίδη στο διήγημα «Δεκατιστής»: «Την μεσημβρίαν λέμβος μικρά έπλεε δευτερόπρυμα προς την αίπεινη Σκόπελον. Τα άποκρημα βουνά της, καταπράσινα εκ των πύκνων, έξεδιπλούντο όλονέν έγγύτερον, διανοίγοντα τας πτυχάς των, τας φάραγγας, τας ρεϋματά των, τούς όρμους των, τας χαλικώδεις άκτάς των. "Η νήσος όλη καμαρωτή προέβαινε ως πάγκalos Νηρηΐς».

"Υστερα από τρίωρο ταξίδι αποβίβαστηκαν οι Φαλαγγίτες στο Λουτράκι της Γλώσσας. Εκεί ο λόχος της Ε. Ο. Ν. τούς έκανε θερμή υποδοχή. "Υστερα από μισή ώρα οι Φαλαγγίτες άνηφόρσαν άνάλαφροι στη γραφική Γλώσσα. Εκεί κατέβησαν στεφάνι στο ήρψον των πεσόντων, παρήλασαν γεμάτοι λεβεντιά, τραγούδησαν με όρεξη και χόρευσαν με χάρη "Ο φιλόξενος λαός της Γλώσσας ένθουσιάστηκε. "Εγινε κάτι το άπίστευτο τότε και συγκινητικό. Αύθόρμητα οι

γυναίκες τρέσανε στα σπίτια τους, γέμισαν καλάθια και πιάτα με φρούτα και τα χάριζαν με άπλοχεριά στους νέους της Ε.Ο.Ν. που τίμησαν το χωριό τους. "Από κει ξανά στο βενζινόπλοιο και περιπλέοντας το νησί φτάσανε στις 6 το απόγευμα στη Σκόπελο, την όμώνυμη πρωτεύουσα του νησιού. "Η φιλαρμονική της Ε.Ο.Ν. με τμήμα της εκεί "Υποδιοικήσεως τούς υποδέχτηκε μ' ένθουσιασμό.

"Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

"Η πρώτη έντύπωση που δίνει η πόλις της Σκοπέλου είναι η διάταξις των σπιτιών της με τις ποικιλόχρωμες στέγες των και τα θεώρατα πλατάνια της προκυμιάς. "Η Σκόπελος έχει γελαστή φύσι γεμάτη πράσινο. Είναι ένα όμορφο πεντακάθαρο νησί. Κι' άν η Σκιάθος έχη τον Παπαδιαμάντη κι' η Σκόπελος έχει τον Παύλο Νιρβάνα. "Ο ύπεροχος χρονογράφος και λογοτέχνης Νιρβάνας που πέθανε πρόπερι καταγότανε απ' τη Σκόπελο. Το βράδυ ήρθε γλυκό ήμερο στο όμορφο νησί. "Η "Υποδιοίκησης του νησιού τόσο φιλόξενα παράθεσε δείπνο στους επισκέπτας συναδέλφους και κανόνισε για τον ύπνο. Την άλλη μέρα στις 10 το πρωί γεμάτοι από τις πιο γλυκειές έντυπώσεις απ' την φιλόξενη υποδοχή και την περιποίησι της Σκοπέλου ξεκινήσανε για τη Σκιάθο ξαναπερνώντας λίγο από τη Γλώσσα. Κι' όπως λέει πάλι ο Μωραϊτίδης: «...Πέρα έγαλάνιζον τα χάρμαλα βουνά της Σκιάθου...». Γύρω το άπέραντο όνειρο του γαλανού πόντου. Μά να τώρα ξεχωρίζουν τα ακρογιάλια της Σκιάθου, τα ρόδινα ακρογιάλια του άπαράμιλλου ζωγράφου της

πέννας Παπαδιαμάντη. Πέρα βαθεία μόλις ξεχωρίζει η άσκητική κορφή του ιερού "Αθωνα. Πολύ σωστά κάποιος συγγραφέας έλεγε πως η Σκιάθος μοιάζει σαν ένα καράδι που άρμενίζει έχοντας την πλώρη στραμμένη προς την ιερή πολιτεία του "Αθωνα—του πολίου και καταπληκτικού "Αθωνα—όπως έλεγε ο Παπαδιαμάντης. Νά, πάνω από έναν κάθο, άνάμεσα απ' τα δέντρα λευκάει ένα έξωκλήσι. Νά, ναι «'Η Παναγιά ή Κονίστρα», νά, ναι «'Η Παρηγορήτρα» ή «'Η Φαρμακολύπη»; Ποιά απ' όλες τις Παναγίες που περιέγραψε εκείνος νά, ναι; Πόσες φορές δεν κατέφυγε εκεί ο μεγάλος ζωγράφος των ταπεινών και ζήτησε παρηγοριά! Εκεί, όπως γράφει κάπου, «...Είς το φρίσσον φώς των πυρών της κανδήλας, τα μεγάλα όμματα της Παναγίας, τα όποια έφάνιντο να τον προσβλέπουν μετ' άύλου θωπείας και έπιεικείας βασιλοπρεπούς...». Νά το γραφικό λιμανάκι της Σκιάθου που το ζώνουν οι κάθοι σά χέρια προστατευτικής άγκαλιάς.

Θάυμα γραφικότητος είναι και το πλακόστρωτο πεζοδρόμιο που φέρνει γύρα όλο το λιμάνι, δεινροφυτευμένο και καθαρό. "Ετσι ύστερα από πεντάωρο μαγευτικό ταξίδι έγινε η αποβίβασις στη Σκιάθο. Με συγκίνηση πατούνε οι Φαλαγγίτες το χώμα του νησιού που γέννησε το μεγαλύτερο "Ελληνα διηγηματογράφο. "Ο έρχομός τους έδω ήταν ένας ξαναγυρισμός στους τόπους που ψυχικά τόσες φορές είχαν έρθη κι' είδανε τούς ύπερόχους πίνακες διαβάζοντας το άθάνατο έργο "Εκείνου. "Εδω είναι όλα όπως τάγραψε και τ' άπαθανάτισε. Τίποτε δεν άλλαξε.

Στις 5 το απόγευμα οι Φαλαγγίτες έπεσκέφθηκαν το σπίτι του Παπαδιαμάντη πονών λίγο πιο μέσα απ' το λιμάνι. Είναι ένα παλιό φτωχικό δίπατο σπίτι. Μιά έντοιχισμένη πλάκα φέρει τη χρονολογία της γεννήσεως και του θανάτου του μεγάλου διηγηματογράφου. Μιά σαπι-

(Συνέχεια στη σελίδα 1576)

Γενιές δολόκληρες έζησαν με τα διηγήματα του Χάνς Χριστιανού "Αντερσεν κι' ακόμα και σήμερα αποτελούν το πιο αγαπητό ανάγνωσμα των παιδιών. "Όταν ύστερα από λίγο άρχίσουν οι σελίδες των Σκαπανέων στη «'Νεολογία», θα δημοσιεύσουμε μερικά διηγήματα του μεγάλου αυτού φίλου των παιδιών που κι' αυτός ο' όλη του τη ζωή έμεινε ένα τρυφερό χαριτωμένο παιδί. Με την ευκαιρία αυτή δημοσιεύουμε σήμερα τη βιογραφία του...

Το 1935 η Δανία δολόκληρη γιόρτασε τα έκατόχρονα της πρώτης έκδοσης των «'Παραμυθιών» του Χάνς Χριστιανού "Αντερσεν.

«'Η ζωή μου, γράφει ο ίδιος, είναι ένα νοστιμώτατο διήγημα. "Αν ήταν ήμουν μικρός, φτωχός κι' δολομόναχος, παρουσιάζοταν μπροστά μου μία παντοδύναμη μοίρα και μου έλεγε: Διάλεξε το στάδιο σου και το σκοπό που θές ν' άκολουθήσης... Θα σε προστατεύσω, δεν θα γινόμεουν περισσότερα ευτυχισμένος απ' ό,τι ύπηρεξω».

"Η Δανία είναι μία χώρα ποιητική, γιομάτη παραδόσεις και δημοτικά τραγούδια, μία Βενετία μεγάλη, με τη διαφορά πως τα νησιά της έχουν δάση αντί παλάτια, πεδιάδες χρυσές και λειβάδια καταπράσινα. Πάνω σ' ένα τέτοιο νησί είναι χτισμένη η πόλις "Οδενσέη, όπου γεννήθηκε ο "Αντερσεν. "Ο πατέρας του, φτωχός παπουτσης, είχε κάποια μόρφωση και συχνά διάβαζε στο γυιό του διάφορες ιστορίες. "Η γιαγιά του ήταν έπιστάτρια σε κάποιο φρενοκομείο. Συχνά πήγαινε και την έβλεπε. Διηγείται τι τρόπο του γεννούσαν οι τρελοί, που τούς παρακολουθούσε με περιέργεια να τριγυρίζουν στην αυλή και να συνομιλούν μεταξύ τους. Γιατί ο "Αντερσεν, όπως όλα τα παιδιά πούχουν έξαιρετική φαντασία, φοβόταν πολύ. Ποτέ δεν έβγαине μετά τη δύσι του ήλιου από το σπίτι του.

Θαρούσε, λέει, πως οι δεινροστοιχίες είναι λιτανείες γιγάντων... Οι άνθρωποι των γραμμάτων δεν είναι πάντοτε ήρωες ως τόσο μπορεί νάναι εύκολότερο κανείς ήρωας, παρά να γράφει διηγήματα σαν τον "Αντερσεν.

Στην αρχή του περασμένου αιώνα, που δεν υπήρχαν βατόρια και σιδηρόδρομοι, η "Οδενσέη ήταν άποξενωμένη από τον άλλο κόσμο ή ζωή σ' αυτήν είχε πρωτόγονες μονάχα χαρές. "Ο "Αντερσεν άγαπούσε ν' άπλώνη τη χρωματιστή ποδιά της μητέρας του μπροστά από μια φραγκοσταφυλιά και να θαυμάζει τα όμορφα χρώματα, που ο ήλιος, περνώντας μέσα απ' αυτά, έρριχνε πάνω στο φύλλωμα του δέντρου.

"Ηταν αλλόκοτο παιδί. Συχνά τον έβλεπαν στο δρόμο να περπατά ήφρημένα με κλειστά μάτια. "Όσοι δεν τον ήξεραν τον νόμιζαν τυφλό. Τον καιρό του θεισμού πήγαινε με τη μητέρα του στα χωράφια και σταχολογούσε. Μία μέρα τον κύνγησε κάποιος έπιστάτης. Για να ξεφύγη τδβαλε στα πόδια, μά τα παπούτσια τουφγαν καθώς έτρεχε κι' ο έπιστάτης τον έπιασε. Σήκωσε το ραβδί να τον χτυπήσει...

— Πώς τολιάς, έλεγε ο μικρός "Αντερσεν, να με χτυπήσης, ενώ μπροστά μας βρίσκεται ο Θεός;

"Ο τρόπος, που πρόφερε ατέες τις λέξεις, συγκίνησε τον άνθρωπο και τον άφηκε.

Μικρός ακόμα έχασε τον πατέρα του κι' έτσι η άνατροφή του έμεινε στο έλεος του Θεού.

Στην αρχή θάρρεψε πως είχε κλίσι για το θέατρο, και όταν γίνθηκε δεκατεσσάρων χρονών πήγε στην Κοπεγχάγη με το σκοπό ν' άκολουθήσει αυτό το στάδιο. Είχε μάλιστα μεγάλες έλπίδες πως θα διαπρέψει, γιατί κάποια μάγισσα τουχε πη: «Μία μέρα η "Οδενσέη θα φωταγωγηθί για χατήρι σου». Είχε προμηνευθί και μία συστατική έπιστολή για μία έακουστή χορεύτρια. Μά ήταν τόσο άσχημος, τόσο άχαρος και τόσο κωμικός σά θέλησε να της δείξη τη χορευτική του τάχα τέχνη, πηδώντας ξεπα-

πούτσωτος μπροστά της και χτυπώντας το καπέλλο του για ντέφι, που η χορεύτρια τον πήρε για τρελλό.

Μπήκε λοιπόν μαθητευόμενος σε κάποιο ξυλουργό. Κοκκίνισε, λέει, σά ντροπαλό κορίτσι, άκούγοντας τις κάπες άτσάλες κουβέντες που γίνονταν στο έργοστήριο του άφεντικού του. Τότε άρχισε να γράφει στίχους.

"Ενας ποιητής, ο Βάγγενσεν, του έλεπε:

— Εσύ, κάτι θα γίνης μία μέρα.

Κι' ένας άλλος τον βοήθησε χρηματικά.

"Επειδή είχε κάποια φωνή τον πήραν στο κόρο του μελοδράματος. Μία μέρα όμως τόλμησε να παρουσιάση στον διευθυντή του θεάτρου μία κωμωδία. Κι' αυτός τόσο πολύ άργίστηκε για την ξιπασιά του νέου έπαρχιότη, που τον έδιωξε κι' από το κόρο.

Το 1828, ύστερα από πολλά βάσανα, κατώρθωσε να γραφτή στο Πανεπιστήμιο για να σπουδάση φιλοσοφία και φιλολογία.

"Αρχισε πιά να γράφη τακτικά.

***

«'Ηταν κάποτε στην "Ελβετία ένα παιδί που τδλεγαν Ρούδη. "Εθοσκε γίδια μά ούτε τα γίδια μπορούσαν να σκαλώσουν καλύτερά του στις άτόμεμες κορφές. "Ο Ρούδης ήθελε ν' άκούη και να μαθαίνη απ' όλους» κι' από τα ζώα ακόμα. "Ο γάτος του π.χ. τον είχε μάθει να σκαρφαλώνη τόσο καλά. «'Ανέβα μαζί μου στη στέγη» του έλεγε.

Τα παιδιά καταλαβαίνουν τη γλώσσα που μιλούν οι πετεινοί, οι κήνες κλπ. Γιατί όλα τα πράγματα μας μιλούν, σαν είμαστε παιδιά, τόσο καθαρά όσο ο πατέρας και η μάνα μας. Το ραβδί του παππού μπορεί να χλιμιντρίη και να γίνεται άλογο με ποδάρια, κεφάλι και ούρα. Σε μερικούς αυτή η ικανότητα να καταλαβαίνουν τη γλώσσα των άψυχων πραγμάτων μένει για πολύν καιρό. Τότε λέμε πως αυτοί οι άνθρωποι έμειναν, μ' όλο που γέρασαν, παιδιά».

Αυτά λέει σε κάποιο του διήγημα ο "Αντερσεν, που κι' αυτός έμεινε παιδί σ' όλη του τη ζωή.

"Όσοι είχαν την εύτυχία να περπατήσουν μαζί του στην έξοχη, διηγούνται πως στο δρόμο διασκεδάσε με το να χάνη το ραβδί του σε κάθε τρύπα ανασήκωνε και περιεργαζότανε το καθετί ένα κομμάτι από σπασμένο καθρέφτη, ένα μαρμαρένιο λουλούδι, ένα ψόφιο έντομο... Κάποτε με δάκρυα στα μάτια διηγότανε την ιστορία τους, μία ιστορία φανταστική, γιομάτη περιπέτειες, εύτυχίες και λύπες...

Μία φορά τον κάλεσαν σ' ένα σπίτι σε γεύμα. Το μικρό κοριτσάκι της οικογενείας δεν ήθελε να φάη τη χοτόσουπά του, γιατί τα καρόττα ήταν πολύ σκληρά. "Ο "Αντερσεν υποσχέθηκε να της διηγηθί την ιστορία των καρόττων, αν ύπακούση. Νά η ιστορία του:

«Σ' ένα περιβόλι, σ' άπόκεντρο γωνιά, ζούσε κάτω από τη γη μία τιμημένη οικογένεια. "Ο κύριος, η κυρία Καρόττου κι' η κόρη τους η Ροζέττα, που ήταν πολύ χαριτωμένη, ψηλή, δολόροση και φορούσε μία πράσινη τραχηλιά, όραία όσον δεν μπορείτε να φαντασθήτε. "Όλοι οι γειτόνοι την περιτριγύριζαν και τη ζητούσαν σε γάμο. Μά ο μπαμπάς καμάρωνε είχε υποσχεθί, λέει, το χέρι της κόρης του σε κάποιο άσχημόγερο που κατοικούσε εκεί κοντά. "Η καυμένη η Ροζέττα ως τόσο άγαπούσε ένα όρατο νέο... μά τί να κάνη; Με τα δάκρυά της δεν κατάφερνε να μαλακώση την καρδιά του πατέρα της. Τό αντίθετο μάλιστα, ο κύριος Καρόττος άποφάσισε να κάνη το γάμο το γρηγορότερο. Μαζεύτηκαν οι καλεσμένοι. "Η δεσποινίς Καρόττου μέσα στα νυφικά της ήταν άδύ-

(Συνέχεια στη σελίδα 1576)

Τα παιδάκια διαβάζοντας τον "Αντερσεν.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙ- ΤΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Τὰ ξενητεμένα παιδιά μας, πού ἤλ-
θαν ἐδῶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἐπι-
κοινωνήσουν μαζί μας καὶ νὰ προσκυ-
νηθοῦν τὰ μεγαλουργήματα τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἦσαν ὄλο χαρὰ
καὶ κέφι ἐκεῖνο τὸ πρωῒ. Θὰ ἐτάξι-
δευαν. Θὰ πῆγαιαν στὴν Πάτρα. Θὰ
πῆγαιαν στὴν Ὀλυμπία κι' ἀπ' ἐκεῖ
στὸν Πύργο. Ὄνόματα ἑλληνικῶν πό-
λεων πού τὰ ἐπρόφεραν ἄλλοτε χωρὶς
νὰ ἔχουν ἀντίληψη σαφὴ τῆς πραγμα-
τικότητος. Ἄλλως τε κι' ἕνα μικρὸ
Σκαπανάκι τὸ ἐδήλωσεν: «Ἀλλοῶς
φανταζόμουν τὴν Ἑλλάδα κι' ἄλ-
λοῶς τὴ βλέπω» ποτὲ δὲν εἶχα φαντα-
σθῇ μιὰ τόσον ὁμορφὴ Ἑλλάδα».

Καὶ ξεκινήσαμε μαζί ἐκεῖνο τὸ πρωῒ
γιὰ νὰ γνωρίσουμε καὶ νὰ προσκυνή-
σουμε.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἐξητρωκράυγα-
ζαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας. Ἔτσι ὅπως
ἔτρεχε τὸ τραῖνο κι' ἄλλαζαν διαρκῶς
οἱ εἰκόνες μπροστὰ μας σὰν κινηματο-
γραφικὴ ταινία, ἀκούγε κανένας ἄλ-
λεπαλληλα ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ
βγαλμένο ἀπὸ διακόσια στόματα «Ἄ! Ἄ! Ἄ!».

Καὶ ξετυλιγότανε μπροστὰ μας
ἡ ἀσύγκριτῃ Ἑλληνικὴ φύσις. Καὶ χω-
ρὶς νὰ τὸ νοιώσουμε φθάσαμε στὴν
Κόρινθο, περάσαμε τὸ Ξυλόκαστρο,
τὸ Διακοφτό, τὸ Αἴγιον, τὸ Λαμψίρη
μὲ τὴν παραδείσια ὁμορφιά του, τὸν
Ψαθόπυργο, τὸ Ρίο καὶ φθάσαμε στὰς
Πάτρας. Τὰ παιδιά μας μαγεμένα ἀπὸ
τὴν ἀθάνατὴ Ἑλληνικὴ φύσι ἐφαλλαν
ὑμνοῦς.

Ἡ ὑποδοχὴ πού μᾶς ἔγινε ὑπῆρξεν
ἐξαιρετικὴ. Στὸ
σταθμὸ εἶχε παρα-
ταχθῇ δύναμις Φα-
λαγγιτῶν καὶ Φα-
λαγγιτισσῶν γιὰ
τὴν ἀπόδοσι τιμῶν
μὲ ἐπὶ κεφαλῆς
τὴν μουσικὴ τοῦ
Δήμου. Ὁ Νομάρ-
χος κ. Πέππας με-
τὰ τοῦ Δημάρχου
κ. Δημητροπούλου
καὶ τῶν λοιπῶν
στρατιωτικῶν καὶ
πολιτικῶν Ἀρχῶν
καθὼς καὶ ὁ Περι-
φερειακὸς Διοικη-
τὴς Ἀχάϊας μετὰ
τοῦ ἐπιτελείου του
ὑπεδέχθησαν τοὺς
ταξιθεύοντας Φα-
λαγγίτας μας. Χι-
λιάδες λαοῦ, μὲ
πρωτοφανεῖς ἐκδη-
λώσεις ἐνθουσια-

σμοῦ καὶ μὲ τεντωμένο τὸ χέρι, ἐξη-
τρωκράυγασαν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ
τῶν Ἑλλήνων τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τὸ
πέρασ τοῦ ὕμνου τῆς Νεολαίας, τὸν ὁ-
ποῖον ἀνέκρουσεν ἡ μουσικὴ καὶ ἔφα-
λαν οἱ Φαλαγγίται. Ὁλόκληρος ἡ πό-
λις τῶν Πατρῶν ἦτο σημαιοστόλιστος
καὶ εἶχε λάβει ὄψιν πανηγυρισμοῦ.

Τὰ τμήματα τῶν ἐπισκεπτῶν ὠδηγή-
θησαν ὑπὸ τῶν ὀρισθέντων ξεναγῶν
εἰς ξενοδοχεῖα καὶ μετὰ ταῦτα παρε-
κάθησαν εἰς γεῦμα παρατεθὲν ὑπὸ τῆς
Νομαρχίας.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθημεν τὸ εὐ-
δρομον «Ἑλλήν». Τὸ ἡρωϊκὸ καράβι
μας ἐδέχθη στὴ πατρὶνὴ θάλασσα
τὴν γνωριμία καὶ τῶν παιδιῶν ἐκεῖ-
νων πού εἶχαν ἀκούσει πολλὰ γι' αὐ-
τό, ἀλλὰ δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ τὸ
ἀπολαύσουν ἀπὸ τόσο κοντά. Ὁ εὐγε-
νέστατος κυβερνήτης του κ. Φλώκας
μᾶς ἐδέχθη ὅλους μὲ μιὰ χαρακτηρισ-
τικὴ εὐγένεια καὶ μᾶς ἔδωκεν ὡς ὁ-
δηγοὺς κατωτέρους ἀξιωματικούς.

Μετὰ ταῦτα οἱ ἐκδρομεῖς μετέβησαν
εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ὑψηλῶν Ἀλω-
νίων καὶ κατέβησαν στέφανον εἰς τὸν
ἀνδριάντα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερ-
μανοῦ. Ἡ παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν
διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἐνεθουσίασε
τοὺς κατοίκους.

Ἐπειτα ἐπήγαμε στὴν Περιφερεια-
κὴ Διοίκησι Ἀχάϊας ὅπου ἐθαυμά-
σαμε τὸ ἔργο πού ἔχει ἐπιτελεῖ ἐκεῖ
ἕνας ἀξιότατος Περιφερειακὸς Διοι-
κητὴς. Ἐκεῖ μᾶς ἐγένετο δεξίωσις,
παρευρισκομένων τῶν κ. κ. Νομάρχου,

Γεν. Γραμματέως τῆς Νομαρχίας Λι-
ζάρδου, Δημάρχου, Δημοτικῶν Συμ-
βούλων, στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν
Ἀρχῶν καὶ λοιπῶν ἀξιωματοῦχων τῆς
Ε. Ο. Ν. Εἰς τὴν ὑποδοχὴν συμμετέσχε
καὶ ἕνα λαμπρὸν τμήμα θηλέων. Ὁ
Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Ζαρκάδας
προσεφώνησε τοὺς φιλοξενομένους
διακοπτόμενος συνεχῶς ὑπὸ ζητω-
κραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων.

Τὸ βράδυ στὴν πλατεῖα Βασιλέως
Κωνσταντίνου ὁ Δήμος Πατραίων πα-
ρέθεσε γεῦμα εἰς τὸ ὅποιον παρεκά-
θησαν ἐκτὸς τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.
καὶ τῶν ἐπισήμων καὶ ἀντιπροσωπεῖται
τῶν Σωματείων καὶ Ὀργανισμῶν τῶν
Πατρῶν. Εἰς τὸ γεῦμα ἤγειρε πρόπο-
σιν ὁ Δημαρχῶν κ. Δημητρόπουλος
καὶ ἀπήντησεν ὁ κ. Περιφερειακὸς Δι-
οικητὴς Αἰγύπτου. Στὸ τέλος ἡ μου-
σικὴ ἀνέκρουσε τοὺς ὕμνους, ἐνῶ οἱ
χιλιάδες τοῦ παρευρισκομένου λαοῦ
καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἴσταντο ὄρθιοι εἰς θέ-
σιν προσοχῆς.

Τὴν ἄλλῃ μέρα πρωῒ-πρωῒ οἱ φιλο-
ξενοῦμενοι ἐπῆγαν μὲ λεωφορεῖα στὰ
ἐργοστάσια Κλάους. Ἡ πατρὶνὴ φιλο-
ξενία θὰ μείνῃ ἀλησμόνητὴ στὰ παι-
διά. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπήγαμε στὶς Ἱτιές καὶ
ἐκεῖθεν ἐπεστρέψαμε στὴν πόλιν, ὅπου
καὶ μᾶς παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τῆς Νο-
μαρχίας. Τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθημεν
τὸ ἐργοστάσιον χαρτοποιίας καὶ τὶς
παιδικὰς ἐξοχάς.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ξεκινήσαμε πρωῒ-
πρωῒ γιὰ τὴν ἱερὰν Ὀλυμπίαν.

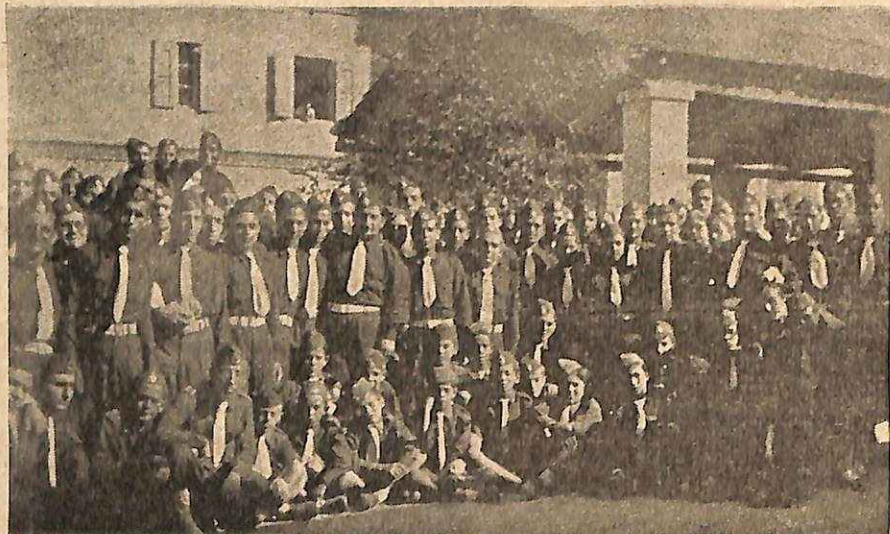
Καὶ φθάσαμε στὸν ἱερὸ τόπο. Ἐ-
κεῖ ἐπισκεφθῆ-
καμε τὸ μουσεῖον
καὶ τὶς ἀρχαιοτή-
τες.

Τὸ βράδυ γυρί-
σαμε στὸν Πύργο
κι' ἀπ' ἐκεῖ στὴν
Ἀθήνα.

Τὴν ἄλλῃ μέρα
μὲ δάκρυα στὰ
μάτια οἱ Φαλαγγί-
ται μας ἐγκα-
τέλειψαν τὸ ἔδα-
φος τῆς ἀγαπη-
μένης τῶν Πατρί-
δος γιὰ νὰ ἐπι-
στρέψουν στὴν Αἴ-
γυπτο, ὅπου θὰ
διηγοῦνται τὴν ἐ-
δῶ παραμονὴν
τῶν σάν τὸ πιὸ
γλυκὸ ὄνειρο πού
ἔζησαν.

Ι. Μιχ...

Οἱ φιλοξενηθέντες Φαλαγγίται τῆς Αἰγύπτου.

ΜΥΚΟΝΟΣ ΑΝΔΡΟΣ ΤΗΝΟΣ

Κατάφυτο περιθόλι πού ζηλότυπα
χαϊδεύουν τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου.
Πρασινάδα, παντοῦ πρασινάδα στὶς
πιὸ λεπτές τῆς ἀποχρώσεις. Κρυ-
στάλλινα νερά τρέχουν σιγὰ σιγὰ κά-
τω ἀπ' τὴν σκιὰς τῶν μεγάλων δέν-
δρων. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ φύσις ἐ-
πρόκισε μὲ τὰ πιὸ πολυτίμα τῆς δῶ-
ρα αὐτὴ τὴ γραφικὴ γωνιά τῆς γῆς.

Ἡ πρωτεύουσα δὲν παρουσιάζει τί-
ποτα τὸ ἰδιαιτέρων. Κοντὰ στὴ μικρὴ
πλακόστρωτὴ πλατεῖα, πού βρίσκεται
ἡ προτομὴ τοῦ Καίτη, μιὰ παλιὰ κα-
μάρα χωρίζει τὴν παλιὰ συνοικία ὅπου
σῶζεται ἕνα βενετσιάνικο κάστρο. Ἡ
πόλις ἔχει πλούσια βιβλιοθήκη καθὼς
κι' ἕνα μικρὸ μουσεῖο. Λίγο πιὸ ἔξω εἶ-
ναι τὸ νεκροταφεῖο μὲ ὠραιότατους
μαρμάρινους τάφους διακοσμημένους
μὲ διάφορα ναυτικὰ σύμβολα. Ἄν κι'
οἱ Ἀνδριώτες εἶναι ἕνας ναυτικὸς
λαός, δὲν ὑστεροῦν στὴ γεωργία καὶ
στὸ ἐμπόριον.

Ἐκεῖνο πού χαρακτηρίζει τὸ νησί
εἶναι τὰ ὠραῖα τοῦ τοπία, ὅπου θαυμά-
ζει κανεὶς ὄλο τὸ μεγαλεῖο τῆς Φύ-
σεως. Οἱ Μέντες, τὸ ὠραῖο χωριου-
δάκι χάνεται μέσ' στὰ δένδρα, καὶ τὰ
κατάλευκα σπιτάκια του μοιάζουν σὰν
ἀσπρὲς κοκίδες, πάνω σ' αὐτὸ τὸ πρά-
σινο φόντο. Μέσ' στὴν κατάφυττὴ κοι-
λάδα τῆς Μεσαριᾶς γραφικὰ περιθό-
λια, ὅπου ἀνθίζει ἡ λευμονία καὶ μὲ τὸ
λεπτό τῆς ἀρώμα εὐωδιάζει τὴν ἀτμό-
σφαιρα. Σὲ κάθε στρῶφῃ τοῦ δρόμου
μᾶς ἐπιφυλάσσεται καὶ μιὰ καινούρ-
για ἐκπληξίς. Μεγάλᾳ ἐλαιόδενδρα
μὲ τὰ φουντωτὰ καὶ ἀπλωμένα κλω-
νιά τους φαίνονται σὰν νὰ ἤθελαν νὰ
προστατεύσουν τὰ κασιμάκια πού
βόσκουν ἀμέριμνα κάτω ἀπὸ τὴ σκιά
τῶν. Μέσα ἀπ' τὸ μικρὸ ἀμπελάκι ἀρ-
γοκυλᾷ τὸ δροσερὸ νερό. Τ' ἀπαλὸ
μουρουμύρισμα τοῦ μὲ τὸ κελάϊδημα
τοῦ ἀηδονιοῦ συνθέτει μιὰ γλυκεῖα ἁρ-
μονία ἕναν ὠραῖο ὕμνον πρὸς τὴ φύσι.
Ἀφθονα νερά δροσιζοῦν ὅλη αὐτὴ τὴ
βλάστησι στὴν ὁποία ξεχωριστὴ ζωὴ
δίνει ἡ πηγὴ τῆς Σαρλίζης.

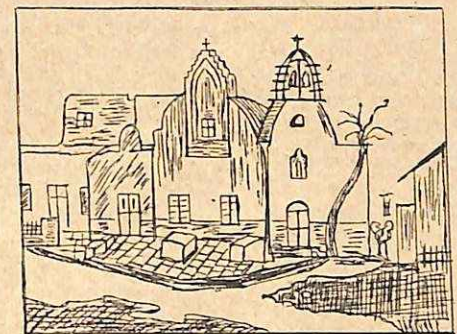
Τὸ νησί ἔχει καὶ μερικὲς ἀρχαιοτή-
τες. Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Ἐθνικοῦ μας Μου-
σείου προέρχεται ἀπ' τὴν Παλαιούπολι
τὴν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς νήσου.

Μία φωτογραφία ἀπὸ τὴν Ἀνδρῶ.

Ἡ Ἀνδρῶς εὐπορεῖ καὶ προοδεῖ,
πρᾶμα πού δὲν συνέβαινε στὴν ἀρχαιο-
τητα. Ὑστερα ἀπ' τοὺς Περσικοὺς πο-
λέμους ὁ Περικλῆς ἐξήτησε χρήματα
ἀπ' τοὺς Ἀνδριώτες, λέγων ὅτι ἤρχετο
κομίζων δύο θεοὺς, Πειθῶ καὶ Βίαν,
αὐτοὶ δὲ τοῦ ἀπήντησαν ὅτι εἶχαν δύο
μεγάλους θεοὺς τὴν Πενίαν καὶ τὴν
Ἀπορίαν καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἦταν ἀδύ-
νατο νὰ τοῦ δώσουν χρήματα.

Ἐνα καλοκαίρι στὴν Ἀνδρῶ εἶναι
ἡ ἰδεώδης διαμονὴ γιὰ κείνον πού θέ-
λει νὰ ξεκουραστῇ, γιὰ κείνον πού θέ-
λει ν' ἀπολαύσῃ πραγματικὰ τὴν ἀπό-

Ἐκκλησία τῆς Μυκόνου.

λυτὴ ἡσυχία μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὠραῖο
πλαῖσιον τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ὑπῆρξε
σπάταλη σ' αὐτὴ τὴ γωνιά τῆς γῆς.

ΜΥΚΟΝΟΣ

Μιὰ νυφούλα πού χαϊδεύουν τὰ κύ-
ματα τοῦ Αἰγαίου. Τὰ πάντα κατά-
λευκα. Γραφικώτατα σπιτάκια μὲ τὶς
μαρμάρινες σκάλες τους πού στολίζει
ὁ βασιλικός, ἡ γαρφαλιά καὶ τὸ κο-
ράλι—πραγματικῶν βασιλείων τοῦ
λευκοῦ. Νομίζει κανεὶς ὅτι βρίσκεται
σὲ μιὰ πόλιν καινωμένη ἀπὸ χιόνια. Ἡ
χρωματιστὴ ποδιά τῆς χωρὶς καὶ τὸ
μαῦρο ράσο τοῦ παπά κάμνουν μιὰν
εὐχάριστη ἀντίθεσι μέσα σ' αὐτὴ τὴν
ὀργιζοῦσα λευκότητα.

Ἡ ἀφίξις τοῦ πλοίου εἶναι τὸ με-
γάλο γεγονός πού συγκεντρώνει τοὺς
κατοίκους στὸ λιμανάκι, τοῦ ὁποίου
δεσπόζει ἕνας λοφίσκος μὲ τοὺς γρα-
φικοὺς ἀνεμόμυλους.

Ἡ Μύκονος εἶναι ἕνα χαριτωμένο
μουσεῖο. Κάθε πενήντα βήματα συ-
ναντᾷ κανεὶς καὶ ἕνα ἐκκλησάκι. Τὰ
περισσότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἕνα
τάμα τῶν καρaboκύρηδων, ὅταν στὴν
φουρτουνιασμένη θάλασσα κινδυνεύῃ
ἡ ζωὴ τους. Τὸ ἐσωτερικὸ τους εἶναι
συνήθους κυανοῦ χρώματος καὶ σὲ μιὰ
γωνιά κρέμεται τὸ ἀσημένιο καντήλι
πού φωτίζει μὲ τὸ ἀπαλὸ του φῶς τὴ
παλαιὰ εἰκόνα. Τὸ νησί ἔχει περίπου
τρὶς χιλιάδες κατοίκους πού περνοῦν
τὴ ζωὴ των στὴ θάλασσα.

Τὸ καλοκαίρι ἡ Μύκονος συγκεν-
τρώνει πολλοὺς παραθεριστάς, οἱ ὁ-
ποῖοι ζητοῦν τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴν ἀ-
πόλυτὴ ἡσυχία μέσ' στὸ λευκὸ καὶ ὠ-
ραῖο γαλάζιο χρῶμα τῆς θαλάσσης.

Ἐνα μουσεῖο περιέχει κυρίως ἀγγεῖα
ἀνατολίζοντα καὶ ἐπιτύμβια ἀνάγλυ-
φα. Ἡ νῆσος παράγει κριθή, σῦκα, δ-
σπρια, ἀλλὰ οἱ κάτοικοι ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον ζοῦν ἀπ' τὸ ψάρεμα.

ΤΗΝΟΣ

Ἡμέρωμα. Τὸ βατόρι μπαίνει σιγὰ
σιγὰ μέσ' στὸ λιμάνι τῆς Τήνου. Ὁ θα-
ρὺς ἦχος τῆς ἀγκύρας ἀντήχει στὴν
ἡσυχὴ πρωινῇ ἀτμόσφαιρα. Μιὰ ἐλα-
φρὰ οὐμὴλη σκεπάζει τὴν πόλιν καὶ
τὰ σκαρφαλωμένα χωριουδάκια στὶς
πλευρὲς τῶν λόφων. Οἱ πρώτες ἀκτί-
νες τοῦ ἡλίου ἀντανάκουν ἐπάνω στὸ
μαρμάρينو νὰ τῆς Εὐαγγελίστριας
πού δεσπόζει τῆς πόλεως. Τὸ ἐλαφρὸ
ἀεράκι μᾶς φέρνει μιὰν εὐωδία θυμιά-
ματος καὶ μὲ κάποια συγκίνησι θαυ-
μάζουμε αὐτὸ τὸ ὠραῖο θέαμα.

Στὴ μικρὴ πλακόστρωτὴ προκουμὰ
ὠραῖα ξενοδοχεῖα φιλοξενοῦν τοὺς πα-
ραθεριστάς, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται τὸ κα-
λοκαίρι ν' ἀπολαύσουν τὸ δροσερὸ
μελτεμάκι. Στὴ μαρμάρινῃ βρύση τῆς
πλατείας οἱ χωριατοπούλες γεμίζουν
τὶς στάμνες τῶν. Ἡ πόλις μὲ τοὺς κα-
θαροὺς δρομίσκους τῆς εἶναι κτισμένη
στοὺς πρόποδας τοῦ λόφου. Ἐνας ὠ-
ραῖος καὶ σύγχρονος δρόμος ὀδηγεῖ
ἀπ' τὴν προκουμὰ στὸν νὰ τῆς Εὐαγ-
γελίστριας, ὅπου βρίσκεται ἡ θαυμα-
τουργὴ εἰκόνα ἀνακαλυφθεῖσα τὸ
1823. Τὴν 25 Μαρτίου καὶ 15 Αὐγού-
στου πλέον τῶν 40.000 προσκυνητῶν
ἔρχονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλά-
δος. Τὴν παραμονὴ τῆς εορτῆς γεμίζει
ὁ νὰς ἀπὸ ἀσθενεῖς καὶ ὁδοιπόρους
πού περνοῦν τὴ νύχτα τους προσευχό-
μενοι. Μὲ τὸν τρεμοσβόλον φῶς τῶν
καντηλιῶν καὶ τῶν λαμπάδων ἀστρά-
φουν τὰ πολυτίμα ἀφιερώματα πού
στολίζουν τὴ θαυματουργὴν εἰκόνα μὲ
τὴ γαληνιαία μορφὴ, πού δίδει τόσες
ἐλπίδες στοὺς δυστυχεῖς ἀποκλήρους.
Ἀνήμερα μὲ πολλὴ ἐπισημοσύνη γίνε-
ται ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνας καὶ σὲ
πέρασμά της ὁ ὅλος ὁ κόσμος γονατι-
στός, κάμνοντας τὸ σταυρὸ του, αἰ-
σθάνεται νὰ τὸν διαπερνᾷ ἕνα ρίγος.
Ὑπέροχη εἰκόνα τῆς ἀκλονήτου ἑλλη-
νικῆς πίστεως.

Α. Δ. Ι-ς

Ἡ πόλις τῆς Τήνου.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς Οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήταν αληθινή καταστροφή! Κι' όσο μεγάλη κι' αν φαίνονταν στα μάτια, ακόμη μεγαλύτερη ήταν για τις συνέπειες που θα είχε.

Τάμαθα όλα σε λίγο από τη Στεφανία και τα παιδιά. Πρώτα δέκα χρόνων ο πατέρας είχε αγοράσει εκείνο το περιβόλι κι' είχε κτίσει ο ίδιος το σπίτι. Εκείνος που το πούλησε το κτήμα του δάνεισε τότε και χρήματα για ν' αγοράσει ό,τι του χρειάζονταν και να το καλλιεργήσει. Όλα αυτά θα τα ξεπλήρωνε σε δέκα πέντε χρόνια, με δόσεις. Όσο εκείνη την εποχή, ο πατέρας είχε κατορθώσει να πληρώσει κάθε χρόνο τη δόση του. Κι' ήταν απαραίτητο να το κάνει έτσι τακτικά, γιατί ο δανειστής του μία ευκαιρία περίμενε, δηλαδή μία καθυστέρηση, για να του πάρει πίσω και περιβόλι, και σπίτι, και υλικά, κρατώντας μάλιστα, τέτοια συμφωνία είχαν, — κι' όλες τις δόσεις που θα του είχε πληρώσει ως τότε.

Κι' η ευκαιρία αυτή, για τον κερδοσκοπό δανειστή, ήλθε τώρα με το χαλάζι.

Τι θα γίνονταν;

Δεν έμεινανε πολύ σ' αυτή την αβεβαιότητα. Την επομένη της ημέρας, που ο πατέρας χρωστούσε να πληρώσει την ενδεκάτη χρονιάτικη δόση του, με τα λεπτά που λογαριαζόταν να πάρει από την πούληση των λουλουδιών, είδαμε να μπαίνει στο σπίτι ένας κύριος με μαύρα φορέματα και με ύφος καθόλου ευγενικό. Ο κύριος αυτός μας έδωσε ένα χαρτί, ένα χαρτόσημο, αφού έγραψε πρώτα λίγες λέξεις σε μία άραδα που είχε μείνει αδειανή.

Ήταν δικαστικός κλητήρας.

Από την ημέρα εκείνη έρχονταν τόσο συχνά, ώστε κατάντησε να γνωρίσει όλους με τα ονόματά μας.

— Καλημέρα, Ρεμψί, έλεγε, καλημέρα, Άλεξη, πώς είσθε, κυρία Στεφανία;

Και μας έδινε το χαρτόσημό του, γελώντας σά φίλος.

— Γειά σας, παιδιά!

— Στά τσακίσματα!

Ο πατέρας δεν έμενε πια στο σπίτι, έφευγε το πρωί και γύριζε το βράδυ. Πού πήγαινε, τί έκανε όλη την ημέρα στο Παρίσι; Δεν ξέρω γιατί δεν μας μιλούσε καθόλου. Υποθέτω όμως πως θα πήγαινε σε δικηγόρους και σε δικαστήρια.

Η ιδέα αυτή μ' ετρόμαζε. Γιατί κι' ο Βιτάλης είχε πάει μία φορά σε δικαστήριο και ξέρουμε το αποτέλεσμα.

Για τον πατέρα όμως, το αποτέλεσμα άργησε να φανεί. Μπήκε ο χειμώνας κι' ένα μέρος του πέρασε χωρίς να ιδούμε τίποτα. Έννοείται πως έπειδή δεν μπορούσαμε να διορθώσουμε τις σέρρες μας και να βάλουμε γυαλιά στα πλαίσιά μας, δεν καλλιεργούσαμε στο περιβόλι παρά λαχανικά και λουλουδιάρια που δεν απαιτούσαν προφύλαξη. Αυτά βέβαια δεν θα μας έδιναν μεγάλα κέρδη, πάντα όμως θα μας έδιναν κάτι τι κι' έπειτα ήταν μία εργασία.

Ένα βράδυ, ο πατέρας γύρισε πιο λυπημένος, πιο τσακισμένος από κάθε άλλη φορά.

— Παιδιά, μας είπε, τελείωσε!

Έκαμα να φύγω, γιατί κατάλαβα πως κάτι σοβαρό θα συνέβαινε και, έπειδή μιλούσε στα παιδιά του, ένιωσα πως δεν έπρεπε να τ' ακούσω. Μά μου έγνεψε να μείνω.

Μήπως και σ' αν είσαι δικός μας; είπε. Κι' εγνώρισε στη ζωή σου τη δυστυχία, αν και τόσο μικρός, για

να καταλάβεις αυτή που θά σου πω... Παιδιά μου, σ' αφήνω!

— Ά!

Όλα τα παιδιά μαζί βγάλαμε το ίδιο επιφώνημα λύπης. Η Λίζα ωρμησε στην αγκαλιά του πατέρα της κι' άρχισε να κλάμα.

— Ά, μη φαντασθήτε πως με τη θέλησή του αφήνει κανείς τέτοια καλά παιδιά και μάλιστα μία μικρούλα σαν τη Λίζα!

Και την έσφιξε στο στήθος του.

— Άλλά καταδικάστηκα να πληρώσω και, έπειδή δεν έχω χρήματα, θά μ' ας τ' α πούλησουν εδώ όλα. Έπειτα, έπειδή δεν θά φθάσουν για να πληρωθώ ο δανειστής, θά μ' ας τ' α βάλουν στην φυλακή, όπου θά μείνω πέντε χρόνια. Δεν μπορώ, βλέπετε, να πληρώσω με τα λεπτά μου, και πληρώνω με το σώμα μου, με την ελευθερία μου.

Άρχισαμε όλοι να κλάμε.

— Ναί, είναι πολύ θλιβερό, μας είπε, μ' ας τ' α λέει ο νόμος και δεν μπορούμε να τ' α βάλουμε με το νόμο! Πέντε χρόνια! Και τι θά γίνετε σ' αυτό το διάστημα;... Ά, είναι φοβερό!

Σάπασε λίγο και ξανάρχισε:

— Μη νομίζετε όμως πως δεν τ' α σκέφθηκα. Και να τ' α αποφάσισα, για να μη μείνετε μονάχα, έρημα κι' άπροστάτευτα, όταν θά φυλακισθώ.

Άρχισα λίγο να ελπίζω...

— Ο Ρεμψί θά γράψει της αδελφής μου Κατερίνας Σουριώ, στο Δρεζύ, θά της παραστήσει τη θέσι μας και θά την παρακαλέσει εκ μέρους μου νάρθει εδώ. Κι' ας ας έλθει πια η Κατερίνα, που ξέρει τον κόσμο και δεν τ' α χάνει εύκολα, θά σκεφθούμε να κάνουμε τ' α καλύτερο.

Πρώτη μου φορά έγραφα γράμμα. Κι' ήταν μία σκληρή, μία επώδυνη αρχή.

Αν και τ' α λόγια του πατέρα ήταν άοριστα, έκλειναν όμως μία μικρή ελπίδα και, στη φοβερή θέσι που βρισκόμαστε, να ελπίζουμε ήταν κάτι τί!

Σαν τί ελπίζαμε;

Ξέρω κι' εγώ; Τίποτα και όλα. Η Κατερίνα θά έρχονταν κι' ήταν γυναίκα που ήξερε να οικονομεί τ' α πράγματα. Για παιδιά ανήξερα σαν και μ' ας, αυτό ήταν άρκετό.

Όμως δεν ήλθε όσο γρήγορα φανταζόμαστε. Πριν απ' αυτή, ήλθαν οι χωροφύλακες με τ' α δικαστικό κλητήρα να πιάσουν τον πατέρα.

Ετοιμάζονταν να πάνε στο σπίτι ενός φίλου του και, βγαίνοντας στο δρόμο, τους βρήκε μπροστά του. Εγώ τον συνώδευα και σε μία στιγμή περικυκλώθηκα.

Ο Πέτρος Άκέν δεν έδοκίμασε να τους φύγει. Χλώμιασε μόνο, σ' αν ν' αρρώστησε ξαφνικά και, με αδύνατη φωνή, τους παρακάλεσε να τον αφήσουν μία στιγμή να φιλήσει τ' α παιδιά του.

— Μη λυπάσαι, καλέ μου άνθρωπε, τ' α είπε ο δικαστικός κλητήρας, η φυλακή των κρατουμένων διά χρέη, δεν είναι τόσο φοβερή σαν τις άλλες. Έχει κανείς εκεί και καλή συντροφιά. Μπήκαμε στο σπίτι, μαζί με τους χωροφύλακες. Εγώ πήγα να φωνάξω τ' α παιδιά από τ' α περιβόλι.

Όταν γυρίσαμε, ο πατέρας κρατούσε στην αγκαλιά του τη Λίζα, που έχυne πύρινα δάκρυα. Ένας από τους χωροφύλακες τ' α μίλησε τότε σ' αυτή, μ' ας τ' α δεν άκουσα τί τ' α είπε.

— Ναί, τ' α αποκρίθηκε ο πατέρας, έχεις δίκιο, πρέπει...

Και σηκώθηκε απότομα, άφησε κά-

Η Λίζα έπεσε στην αγκαλιά του πατέρα της.

τω τη Λίζα και φίλησε τη Στεφανία, τον Άλεξη και τον Βενιαμίν. Σ' αυτό τ' α διάστημα, η Λίζα, κλαίγοντας πάντα, τον κρατούσε από τ' α χέρι.

Εγώ στεκόμουν σε μία γωνία, με τ' α μάτια θαμπωμέν' απ' τ' α δάκρυα. Μου φώναξε:

— Έ, Ρεμψί! Δεν έρχεσαι και σ' αν να σε φιλήσω; Δεν είσαι παιδί μου και σ' αν;

— Ετρεξα κοντά του και φιληθήκαμε.

— Και τώρα σεις όλοι θά μείνετε δώ! Είπε ο πατέρας στα παιδιά του επιτακτικά, σ' αν προστάζω.

Κι' αφήνοντας τη Λίζα στη Στεφανία, βγήκε γρήγορα γρήγορα.

Έκαμα να βγω μαζί του, μ' αν η Στεφανία μου έγνεψε να μείνω.

— Πού θά πήγαινα; Τί θάκανα;

Στεκόμαστε σαστισμένοι, κλαίγαμε, και κανένας δεν εύρισκε να πη λέει.

Και τί να λέγαμε;

Τ' α ξέραμε πως πάντα μία μέρα θάπιναν τον πατέρα και θά τον έβαζαν φυλακή, ελπίζαμε όμως πως σ' αν α μεταξ' θά πρόφθαινε η Κατερίνα, η προστάτρια, μ' αν πού αυτή δεν είχε φαν' ακόμα.

Ήλθε ως τόσο, μία ώρα ύστερα από τη σύλληψη του πατέρα, και μ' ας τ' α βρήκε όλους μαζεμένους στην κουζίνα, να κλαίμε χωρίς μιλά. Κι' αυτή ακόμα η Στεφανία, η αδύνατη, η γενναία στον αγώνα, που μ' ας τ' α υποστήριζε πάντα, ήταν τώρα τσακισμένη κι' αδύνατη σαν και μ' ας. Δεν μ' ας τ' α μιλούσε, δεν μ' ας τ' α εγκαρδιώνει, παραδομένη κι' αυτή στη θλίψη της, που μόλις και μετά βίας την έπνιγε, για να παρηγορη' κάπου-κάπου τη Λίζα. Ο πιλότος είχε πέσει στη θάλασσα και μ' ας τ' α παιδιά, χωρίς κανένα πιά στο τιμόνι, χωρίς φάρο που να μ' ας τ' α οδηγεί, χωρίς τίποτα που να μ' ας τ' α φέρη στο λιμάνι, χωρίς καν να ξέρουμε αν ύπρχε λιμάνι για μ' ας, στεκόμαστε χαμένοι στη μέση του άκεανου τ' ας ζωής, στη διάκριση των ανέμων και των κυμάτων, ανίχουροι, ανίκανοι για κάθε κίνηση, για κάθε σκέψη, με τον τρόμο σ' αν τ' α, με την απόγνωση στην καρδιά!

Ήταν, αλήθεια, δυνατή γυναίκα η θεία Κατερίνα, με θέληση και με πρωτοβουλία. Είχε κάμει παραμύθια στο Παρίσι πέντε φορές σε διάστημα δέκα χρόνων. Έγνώριζε τις δυσκολίες της ζωής και, καθώς έλεγε κι' η ίδια, ήξερε να τ' α βολέει.

Με μεγάλη ανακούφιση την ακούσαμε να μ' ας τ' α λέει πως θά τ' α βόλευε και τώρα, φθάνει να κάνουμε δ' αν μ' ας τ' α έλεγε. Ξαναβρήκαμε τον οδηγό μας, ξανασηκώθηκαμε όρθιοι σ' αν πόδια μας.

Για μία χωριάτισσα, χωρίς μόρφωση και χωρίς περιουσία, ήταν βέβαια βαρεία ευθύνη αυτή που έπεφτε τώρα στους ώμους της θείας Κατερίνας: μία τσούρμα από όρφανά, που τ' α μεγαλύτερο μόλις ήταν δεκαεπτά χρόνων και τ' α μικρότερο βουβό. Τί να τ' ακανε κανείς τόσα παιδιά; Πώς να τ' α αναλάβει και να τ' α ζήσει, όταν κι' ο ίδιος στενοχωριούνταν;

Ο πατέρας ενός από τ' α παιδιά που είχε βυζάξει η θεία Κατερίνα ήταν συμβολαιογράφος. Πήγε και τον συμβούλευθηκε. Έτσι μαζί του, και κατά τις συμβουλές του, αποφασίσθηκε η τύχη μας. Κατόπι πήγε και συνεννοήθηκε με τον πατέρα στη φυλακή και, όκτω μέρες μετά τον έρχομό της στο Παρίσι, χωρίς να μ' ας τ' α μίληση πρώτα, ούτε μία φορά, για τ' α διαθήματα και τους σκοπούς της, μ' ας ανακοίνωσε την απόφασή:

Έπειδή είμαστε ακόμα πολύ μικροί, για να εξακολουθήσουμε να εργαζόμαστε μόνοι μας, καθέν' από τ' α παιδιά θά πήγαινε σε θειούς ή σε θειές, που δέχονταν να τ' α πάρουν.

Η Λίζα στης θείας Κατερίνας, στο Δρεζύ.

Ο Άλεξης σ' ενός θειού, που ήταν εργάτης σ' αν θρακαρυχεία της Βάρσης.

Ο Βενιαμίν σ' ενός άλλου θειού, που ήταν κηπουρός στο Σαιν-Καντέν.

Κι' η Στεφανία σε μ' ας τ' α θείας, που ήταν παντρεμένη στο παραθαλάσσιο χωριό Έσνάντη.

Άκουσα, περιμένοντας νάρθ' κι' η σειρά μου. Έπειδή όμως η θεία Κατερίνα έπαψε να μιλά, χωρίς να πη τίποτα και για μ' αν, προχώρησα και ρώτησα:

— Άμ' εγώ;

— Εσύ; Μ' αν δεν είσαι από την οικογένεια.

— Θά εργάζομαι για σ' αν.

— Δεν είσαι από την οικογένεια.

— Ρωτήστε τον Βενιαμίν, τον Άλεξη, αν δεν είμαι Ικανός στη δουλειά.

ΤΑ ΚΙΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ

Την περίοδο αυτή που επικρατούν οι μεγάλες ζέστες λέγομεν συχνά τ' αν περίοδον αυτήν έχομεν τ' αν «κινικά καύματα» δι' αν να εκδηλώσωμεν ότι αυτήν την περίοδον έχομεν τ' αν μεγαλύτερους καύσωνας.

Η περίοδος αυτή των κινικών καυμάτων περιλαμβάνεται μεταξύ τ' αν 22ας Ιουλίου και 23ης Αυγούστου και τούτο δι' αν εξής λόγων: Κατά τ' αν άρ-

μαζί με τον άστερισμόν του Κυνός και έπειδή κατ' αν την περίοδον αυτήν έχομεν τ' αν θερμότερας ήμέρας τ' αν έτους, που σημειούνται τ' αν διάφορα καύματα, τ' αν καύματα τ' αν άνωμάσθησαν κινικά καύματα.

Έκτοτε όμως, λόγω του φαινομένου τ' αν μεταπτώσεως οι διάφοροι άστερισμοί βγήκαν από τ' αν όμνυμα ζώδι' αν των και τ' αν πράγματα ήλλαξαν. Η μάλλον τ' αν πράγματα έμειναν όπως είχαν και οι όνομασίες ήλλαξαν.

Πάντως οι θερμότερες ήμέρες του έτους συμπίπτουν με την προαναφερθείσαν περίοδον, χωρίς να αποκλείεται και τ' αν ένδεχόμενον τ' αν έμφανίσεως ύψηλων θερμοκρασιών και εις άλλας ήμέρας τ' αν έτους. Ο γενικός κανών είναι βέβαια αυτός που άνωτέρω είπομεν. Η όνομασία έχει καθαρώς συμβατικών χαρακτήρα και εν τ' αν παρόδω των αίωνων θά συμπίσει πάλιν τ' αν ζώδιον του Κυνός με τον άστερισμόν του Κυνός. Αυτό θά γίνη έπειτα από 23.000 χρόνια!

Σείριος

— Και σ' αν φαί τ' αν ίδιο, έ;

— Μ' αν ναί, είναι από την οικογένειά! είπαν όλοι. Και δουλεύει καλά...

— Χωρίς να τ' αν τ' αν και πολύ, έπρόσθεσε η Στεφανία.

Η Λίζα προχώρησε κι' ένωσε τ' αν χέρια της μπροστά στη θεία Κατερίνα, σε μία βουβή ίκεσία, μ' αν πιο εύλωτη παρ' αν την έκανε με λόγια.

— Καταλαβαίνω, μικρούλα μου, είπε η θεία Κατερίνα, θέλεις να τον πάρουμε μαζί μας, έ; Μ' αν στη ζωή, βλέπεις, δεν κάνει κανείς δ' αν θέλει. Έσύ είσαι ανειμιά μου κι' όταν πάμε στο σπίτι, αν ο άντρας μου στραβομουτσου- νιάσει που θά σε ίδι' αν στο τραπέζι, δεν θάχω παρ' αν να τ' αν πω ένα λόγο: «Είναι από την οικογένειά» ποιος ήθελες να την λυπηθ' αν και να την περιμαζέψ' αν, παρ' αν εμείς;». Τ' αν ίδιο θά λέγαμε κι' οι άλλοι συγγενείς, ο θεός σ' αν Σαιν-Καντέν, ο θεός στη Βάρση, η θεία στην Έσνάντη. Πάει κανείς τ' αν δικούς του, όχι όμως και τ' αν ξένους. Τ' αν ψωμί μόλις φθάνει για την οικογένεια, για τ' αν ξένους δεν περισσεύει ούτε ψίχουλο.

Κατάλαβα πως δεν είχα να πω και να κάμω τίποτα. Η θεία Κατερίνα έλεγε αλήθεια. Δεν ήμουν από την οικογένειά. Δεν είχα δικαίωμα σε τίποτα, αν ζητούσα, θά ζητιάνευα. Και όμως, τί περισσότερο θά τ' αν άναπούσα, αν ήμουν από την οικογένειά τους; Ο Άλεξης, ο Βενιαμίν δεν ήταν άδελφοί μου; Η Στεφανία, η Λίζα, δεν ήταν άδελφές μου;...

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ι. ΚΑΡΑΧΑΛΙΩΤΗΣ

Α'.

Πως ήταν τα σπίτια που κατοικούσαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας; Μοιάζανε άρα γε με αυτά που κατοικούμε εμείς σήμερα; Δεν μπορούμε βέβαια να πούμε πως ήταν απaráλλαχτα με τα σημερινά αφού τα ήθη και η θρησκεία των αρχαίων προγόνων μας ήταν τόσο διαφορετικά από τα δικά μας. Το σπίτι είναι καθρέφτης κάθε έκδηλώσεως της ζωής μας, των ήθων μας, του αίσθηματός μας και της τέχνης μας.

Από τους αρχαίους ποιητές και συγγραφείς μπορούμε να μάθουμε χίλιες δυο λεπτομέρειες σχετικώς με την αρχιτεκτονική των αρχαίων με την διακόσμηση και την διαρρύθμιση των σπιτιών τους, που ανταποκρίνονταν στους όρους της διαβιώσεώς των και στην αισθητική τους αντίληψη.

Η αλλαγή των όρων αυτών καθώς και η χρησιμοποίησις νέων οικοδομικών υλών διεμόρφωσε το σύγχρονο μοντέρνο σπίτι που είναι τόσο διαφορετικό από το αρχαίο.

Γι' αυτό μονάχα στα σπίτια της παραδόσεως, τα λαϊκά ελληνικά σπίτια, μπορούσε ν' ανακαλύψουμε ζωντανά τα ίχνη του αρχαίου τύπου, όπως τον διεμόρφωσε η Έλληνική τέχνη.

Σ' αυτά μπορούμε να βρούμε το πανάρχαιο κάλλος και το μέτρον, γιατί η ουσία τους και η αποστολή τους έμεινε πάντα η ίδια.

Και πρώτα-πρώτα πρέπει να ξέρετε ότι οι αρχαίες πολιτείες ήτανε πολύ διαφορετικές από τις σημερινές. Όλα τα σημερινά μας σπίτια έχουν την πρόσοψί τους στο δρόμο, έχουν μεγάλα παράθυρα, και επικοινωνούν συνεχώς με το έξωτερικόν.

Αντιθέτως τα αρχαία, ήτανε συγκεντρωμένα γύρω-σέ μια έσωτερική αυλή, συχνά με περιστύλιον, όπου ξελάσσετο όλη η οικογενειακή ζωή και μόνον από αυτήν την αυλή έφωτιζοντο τα δωμάτια.

Τα ήθη των αρχαίων επέβαλλαν στους άνδρες να ζούν χωριστά από τις γυναίκες· γι' αυτό και τα σπίτια τους χωριζόντουσαν σέ δυο κύρια τμήματα.

Το δώμα ήτανε το ανδρικό διαμέρισμα, και ο θάλαμος το γυναικειόν. Όσο για την αυλή, αυτή αποτελούσε κατ' ουσίαν το τρίτο τμήμα της αρχαίας κατοικίας. Στο δώμα υπήρχε το διαμέρισμα της υποδοχής καθώς και το ιερό (έπειδή τα πρωτόγονα σπίτια ήτανε μαζί κι' εκκλησίες), γι' αυτό η λέξις δώμα κατήντησε να εκφράζει αργότερα και την κατοικία του Θεού.

Όταν διαβάζουμε τον Όμηρο και προσέχουμε καλά πώς περιγράφει τα σπίτια των διαφόρων πρωταγωνιστών του, θα δούμε ότι αυτά ήτανε απλά

σάν χωριατόσπιτα και μάλιστα στην αυλή τους υπήρχαν διάφορα κατοικίδια ζώα. Άλλ' ό Όμηρος μάς περιγράφει επίσης και παλάτια πλούσια και ώραία σάν εκείνο του Άλκινόου.

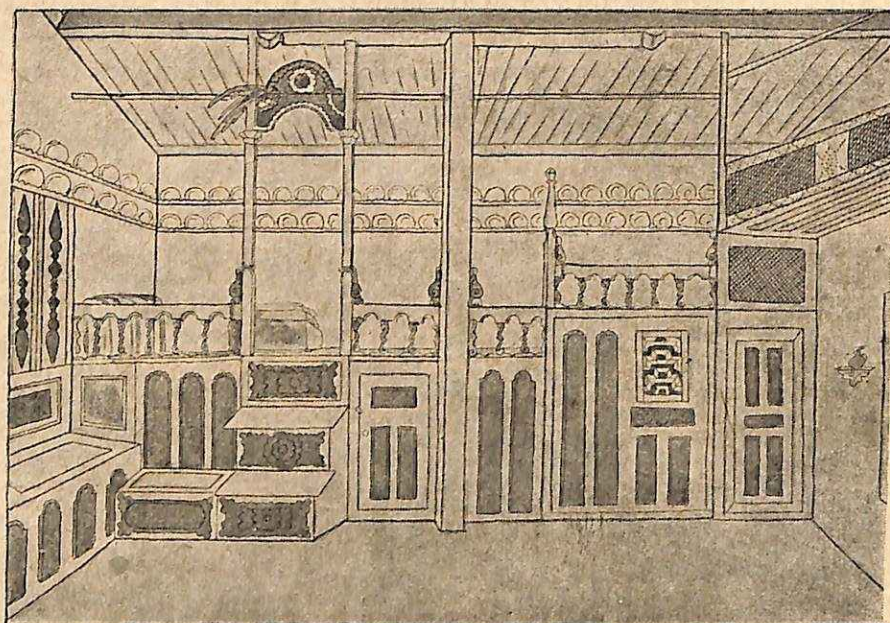
Επίσης τα σπίτια της Κρήτης— όπως μαρτυρούν τα έρείπια των παλατιών της Κνωσού και της Φαιστού— ήτανε υπέροχα. Φαντασθήτε ότι η αίθουσα του θρόνου περιστοιχιζόταν από άπειρες άλλες αίθουσες και στην κεντρική αυλή επίσης υπήρχαν δώματα καθ' όλα άνετα και τακτοποιημένα.

Κατά την περίοδο της άκμης των οί Έλληνες ήρχισαν να κτίζουν λαμπρότατα και υπέροχα μνημεία, ενώ τα ιδιωτικά σπίτια απλοποιούντο όλο και πιο πολύ. Πάντως βλέπουμε ότι δεν έφυγαν από τη θεμελιώδη βάση του σπιτιού της Έλληνικής παραδόσεως. Το σπίτι της κλασσικής περιόδου ήτανε μονόροφο, είχε όμως ένα υπέρωον όπου μένανε οί δούλοι, είχε τόν άνδρωνίτη, τόν γυναικειόν, τόν ξέ- νωνα και την αυλή.

***

Αυτό που χαρακτηρίζει το πρωτόγονο σπίτι είναι το ότι η πρακτική και η διακοσμητική οικονομία συνεργάζονται ώστε να αποτελούν ένα αρμονικό δεσμό. Οί σκάλες, τα παράθυρα, όλα αυτά βγήκαν από μια ανάγκη που είχε διπλό σκοπό. Να προσφέρη το χρήσιμο και να παρουσιάξη το σύνολον συμμετρικά.

Αυτή τη διπλή οικονομία τη' δια-

Τό έσωτερικό του μεγάλου σπιτιού.

κρίνομε επίσης και στο έσωτερικό του σπιτιού, όπως τό βλέπουμε στο χωρισμό του μοναδικού χώρου σέ διαφόρους χώρους καθώς και στο κάθε έπιπλο που χρησιμεύει μαζί για πολλές ανάγκες όπως λ. χ. την κασέλλα που είναι συρτάρι και καναπές μαζί.

Τό σημερινό πρωτόγονο σπίτι χωρίζεται σέ δύο κύρια τμήματα. Τόνα τό λένε μεγάλο σπίτι (όπως οί αρχαίοι λέγανε μέγας οίκος), τάλλο μικρό σπίτι. Τό μεγάλο τόχουν για τίς γιορτές και τό μικρό για την καθημερινή χρήση.

Οί συνήθειες του ανθρώπου είναι όμοιες με τίς συνήθειες της φύσεως που αλλάζουν συνεχώς και άναεώνονται. Λόγου χάριν όταν είναι λιακάδα δεν παρατηρήσατε ποτέ σας ότι τά χρώματα στη φύσι λάμπουν με καινούργια ώμορφιά;

Και σέ κάθε έποχή του χρόνου μήπως δεν αλλάζουν όψι τά περιβάλλοντα; Κάποτε τά δένδρα είναι πλουσιόστολιστα με καινούργια φύλλα σάν να ντύθηκαν με καινούργια ρούχα και κάποτε είναι γυμνά και σκεπασμένα με χιόνι σάν να κρυώνουν και φορούν γούνες.

Τό ίδιο και ό άνθρωπος έχει σέ παρακαταθήκη τό γιορτινό και τό καθημερινό του αντίκειμενο.

Τά καρυδένια έπιπλα των λαϊκών αυτών σπιτιών είναι σκαλισμένα με ώραία κοσμήματα, φτιαγμένα με σπάνια διακοσμητική αντίληψη και με μεγάλη ύπομονή του νησιώτου τεχνίτη. Παριστάνουν συνήθως είτε γεωμετρικά σχήματα, είτε φυτά, είτε ζώα. Είναι τά στολίδια του σπιτιού που ταιριάζουν με τά χρώματα των ύφαντών και των κεντημάτων του σπιτιού. Υπάρχουν επίσης και διάφορα φρούτα που στολίζουν τά σπίτια αυτά, ως λ. χ. κυδώνια, ρόδια, που λές και τά συνηθίζουν από την παναρχαία έποχή.

Ι. Κ.

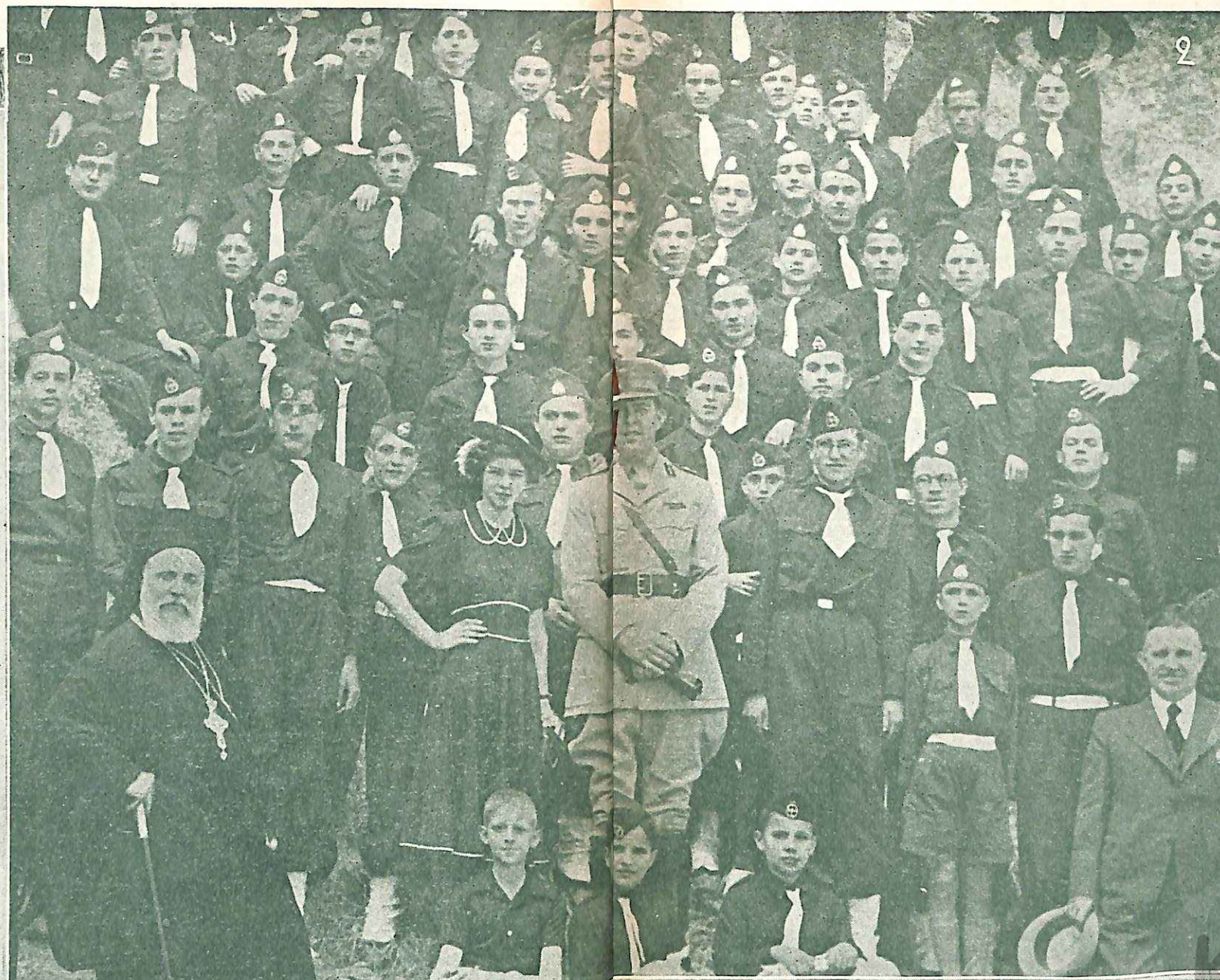

Όμάς Φαλαγγιτών Λευκώνος Σερρών

Φαλαγγίται Σπάρτης φωτογραφούμενοι μετά του Νομάρχου Λακωνίας κ. Παπαγιαννάκου

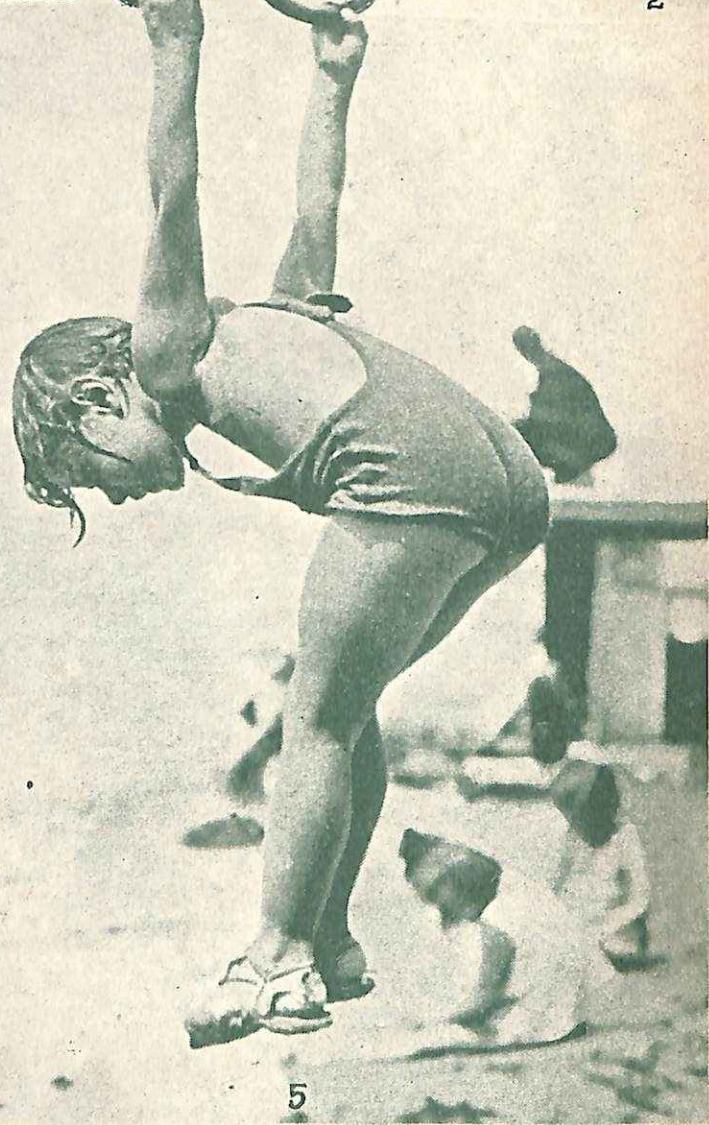
- 1) Φαλαγγίτισσες και Σκαπάνισσες τάγματος Λαγκάδα.
- 2) 'Η Α. Β. Υ. ο Διάδοχος Παύλος και 'Η Α. Β. Υ. ή Πριγκήπισσα Φρειδερίκη φωτογραφούνται εν μέσω Φαλαγγιτών μετά του Σου Μητροπολίτου Σπάρτης και τῷ Νομάρχῳ Λακωνίας.
- 3) Παρέλασις Φάλαγγος Ληξουρίου.
- 4) Ε.Ο.Ν. Παγγαίου. Φαλαγγίτισσες μετά τῆς Ὑποδιοικητρίας τῶν.
- 5) Φαλαγγίτισσες Ε. Ο. Ν. Σκάλας Λακωνίας.

Τα βρεφονηπία μου

ΤΑ ΑΗΤΟΠΟΥΛΑ
ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΤΑ-
ΞΟΥΝ ΑΥΡΙΟ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ:

- 1) Εύθύμ. Λοϊζος, Καλλιθέα.
- 2) Ειρήνη Χατζοπούλου, 'Αθηνών.
- 3) Γ. Γεωρ. Νικολαράκης, 'Ιεράπετρα (Κρήτης).
- 4) Δημήτριος Χρυσόχοος, 'Αθηνών.
- 5) Κυβέλη 'Αγγ. Μεταξά 'Αθηνών.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

(Η ύγιεινή και η τεχνική του)

Αυτήν την εποχή αρχίζει κάθε χρόνο η κυνηγετική περίοδος... Χιλιάδες επαγγελματιών και ερασιτεχνών νεμρώδ έχουν ετοιμάσει την... πολεμική τους εξάρτυση, έτοιμοι να εξορμήσουν.

Κάθε πράγμα όμως, και πολύ περισσότερο βεβαίως το κυνήγι, έχει και την τέχνη του.

Το κυνήγι είναι ιδιαίτερος μια πραγματική «έπιστήμη» που μαθαίνεται δύσκολα και μάλιστα στα... πεδία της μάχης των κυνηγετικών εκστρατειών.

Δεν αρκούν λοιπόν ένα τουφέκι, φυσίγγια και ένα ή δυο σκυλιά για να γίνετε από την μια στιγμή στην άλλη... κυνηγός.

Χρειάζονται ειδικές «γνώσεις», που σας τις παραθέτουμε εδώ και που εϋχόμεθα να μην μετανοήσετε κάποτε πικρά αν δεν τις έχετε υπ' όψιν σας και ξεκινάτε, τελειώς άδαις και απληροφόρητος, μέσα στα κατσάθραχα για να κυνηγήσετε.

Η ύγιεινή του κυνηγού

Το κυνήγι γίνεται ως επί το πλείστον υπό τας χειροτέρας των περιστάσεων...

Θα πρέπει δηλ. ο κυνηγός να σηκωθεί από τα χαράματα, να κακοπαθήσει στο κρύο, στα χιόνια, στις βροχές πολλές φορές, ή και μέσα στο λιπόπυρι για να επιτύχει το σκοπό του.

Όταν πρόκειται να πάει κανείς στο κυνήγι πρέπει άφ' εσπέρας να κοιμηθεί ενωρίς με έλαφρο στομάχι για να είναι το πρωί φρέσκος και ευκίνητος.

Το πρωί με το ξύπνημα μια ψυχρολουσία, αν όχι γενική, τουλάχιστον του κεφαλιού, τονώνει τα νεύρα και δίνει ευδιαθεσία.

Βέβαια στο δίχτυ σας θάχετε τα τρόφιμα, αλλά ο κυνηγός είναι λιτός και δεν θαρύνει ποτέ το στομάχι του.

Μακρινά από ολιγοπνευματώδη που δίνουν μὲν στιγμιαία ευδιαθεσία, αλλά σας «κόβουν» ένα τέταρτο αργότερα και σας κάνουν πτώματα.

Επίσης απαγορεύεται το νερό όσο διαρκεί το κυνήγι. Το νερό—όσο κι' αν σας φανή παράξενο αυτό—δίνει δίψα.

Προτιμότερο είναι να έχετε στο παγοϋρί σας ένα είδος αραιωμένου και πολύ ζαχαρωμένου καφέ.

Τα ρούχα και τα παπούτσια

Τα ρούχα του κυνηγού πρέπει να είναι ελαφρά κι' ευρύχωρα.

Όσοι έχουν τα μέσα προτιμούν την ειδική κυνηγετική μπλουζα με πολλές τσέπες και ευρύχωρη που γίνεται σε χρώμα καστανό ή χακί για να μην τρομάζουν τα θηράματα και από λιτό το καλοκαίρι και αδιάθροχο τον χειμώνα. Κάτω από την μπλουζα εἶνε απαραίτητη μια φανελλίτσα ανάλογη με την εποχή και τον καιρό.

Το πανταλόνι πρέπει να είναι πάντοτε από στερεό ύφασμα για να μην σχίζεται.

Τα παπούτσια του κυνηγού παί-

ζουν μεγάλον ρόλον στην επιτυχία της εκδρομής. Πρέπει να είναι στερεά και ευρύχωρα και ολόκληρα απαραίτητως (ποτέ γόβες) διότι αλλιώς ο κυνηγός θα καταπληγιάσει τα πόδια του στα ανώμαλα μέρη του εδάφους.

Απαραίτητες επίσης είναι οι πέτσινες γκέτες που προφυλάσσουν τα πόδια από τ' άγκάθια, τις πέτρες και τα φίδια, άκομη δὲ καλλίτερα είναι τα στιβάλια.

Για να μην πληγιάζουν από την δομοπορία τα πόδια είναι απαραίτητες οι μάλλινες κάλτσες.

Τα άτυχήματα

Πολλά μπορεί να πάθουν στο κυνήγι και ο πιο προσεκτικός κυνηγός.

Απαραίτητο λοιπόν είναι να γνωρίζη τις ειδικές κυνηγετικές πρώτες βοήθειες:

Εκτός από τις πληγές δι' όπλου, όπου ο Ιατρός είναι απαραίτητος, ο κυνηγός θα πάθει πρώτα-πρώτα μώλωπες από πέσιμο και στραμπουλήγματα.

Και στα δυο ελαφρός πρόχειρος έπίδεσμος, λίγο τρίψιμο με το χέρι και ξεκούρασμα αρκεί.

Σε περίπτωση ξαφθρόσεως και κατάγματος ο κυνηγός πρέπει να ακινητήση και να ζητήσει βοήθεια.

Για μικρές πληγές χρειάζεται απολύμανσις και έπίδεσμος. Σε περίπτωση που κάποιος θα σάς «σκαγιώσει» πρέπει να σπεύσετε αν δεν έχετε πληγωθή σοβαρά, να φροντίσετε να βγάλετε τα σκάγια από το δέρμα σας.

Υπάρχει γι' αυτή τη δουλειά και

ειδικό εργαλείο που λέγεται «αύλακωτή μήλη» με το όποιο μπορείτε μόνος σας και με λίγο ψυχικό σθένος να απαλλαγείτε από τα ξώπετσα σκάγια. Τότε βέβαια σας χρειάζεται και λίγο σουμπλιμέ για την απολύμανσις.

Τα δαγκώματα φιδιών δηλητηριωδών (στην Ελλάδα είναι μόνον η όχια και η άσπις και ένα μικρό φιδάκι που λέγεται «άνθλιος») πρέπει να εξουδετερωθούν με άνοιγμα της πληγής με μαχαίρι και με πλύσιμο με υπερμαγγανικό κάλι που πρέπει απαραίτητως να έχετε μαζί σας στο κυνήγι.

Στόν παθόντα δίδεται έπειτα κατά δόσεις κονιάκ ή ρακί.

Για σκορπιούς, σφήκες ή μέλισσες αρκεί λίγη άμωνία και άφάιρσις του «κέντρου».

Εἰς ανάζητησιν θηράματος

Με αυτήν την προετοιμασίαν και αυτές τις απαραίτητες γνώσεις εἴμεθα έτοιμοι για να αναζητήσωμεν τα κυνηγετικά μας... θηράματα.

Κατά τρεις τρόπους θα κυνηγήσουμε:

Η θά στήσουμε καρτέρι και θα περιμένουμε να τουφεκίσουμε τα περαστικά θηράματα, ή με παγάνια, να φροντίσουμε δηλ. να προσελκύσουμε πρὸς το μέρος μας με πᾶν μέσον και με την βοήθεια και άλλων τα θηράματα ή να τα κυνηγήσωμε κατά πόδας μαζί με το σκύλο μας που θα μάς τα ξετρυπώσει.

Το καρτέρι στήνεται σε μέρη που παρατηρούνται περάσματα, στα μέρη που βρίσκονται τροφές ή στο νερό όπου κατεβαίνουν τα θηράματα για να ξεδιψάσουν.

Εἶται σκοτώνονται τα τρυγόνια από την άνοιξη ως το φθινόπωρο, οι συκοφάγοι, τα συκοπούλια και οι σιταρήθρες που προσελκύονται μάλιστα και με ένα ειδικό όργανο τὸν «Καθρέπτη» και τουφεκίζονται κατά δεκάδες. Ο «Καθρέπτης» είναι ένα ξύλινο T με καθρέπτες μικρούς γύρω του που φεγγολοδούν και μαζεύουν τις σιταρήθρες.

Η «παγάνια» προϋποθέτει διοργάνωσις και κυνήγι για μεγάλα ζώα (άγριογούρουνα, ελάφια, ζαρκαδία).

Ο τρίτος τρόπος είναι το καθαυτό κυνήγι με τα πολλά θέλητρα και το άθλητικό πνεύμα. Γίνεται πάντοτε με σκύλον.

Εἶται κυνηγιοῦνται τὸ μὲν φθινόπωρον τὰ θρυγόνια, τὸν δὲ χειμῶνα οἱ μπεκάτσες, τὰ μπεκατσόνια και οἱ πέρδικες.

Τὰ θρυγόνια ὅπως και τὰ τρυγόνια ὡς γνωστὸν εἶναι ἀποδημητικά και «περνοῦν» ἀπὸ ἐδῶ δυὸ φορές τὸ χρόνο τὸν Αὐγούστο — Σεπτέμβριο και τὴν άνοιξη.

Γιὰ τὸ «κυνήγι» τους χρειάζεται εἰτοιμότης και ἀταραξία, νὰ μὴν ξαφνάζεται οἱ κυνηγὸς και τουφεκὰ στὸν βρόντο.

Ι. 'Αντ.

Δεύτερη πατρίδα

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στά σπάνια αυτά διαλείμματα ο δριζόντας φωτιζόταν μια στιγμή, πάντα έρημος. Κανένα κύμα δεν σηκωνόταν στην επιφάνεια της θάλασσας. Μόνο το κανονικό και μονότονο λίκνισμα της φουσκοθαλασσίας. Καμιά πνοή επάνω απ' αυτή την άπεραντη ωκεανική πεδιάδα, ούτε καν η χλιαρή εκείνη του βροχόκαιρου. Μά τόσος ηλεκτρισμός ήταν συσσωρευμένος στην ατμόσφαιρα, ώστε πυρίνες γλώσσες σχηματιζόνταν στα ξάρτια της βάρκας. "Αν κι' ο ήλιος είχε δύσει εδώ και πέντε ώρες, η πνιγερή ζέση της ημέρας διατηρούνταν σ' όλη της την ένταση.

Δυο άνδρες μιλούσαν σιγανόφωνα στην πρώτη μιας μεγάλης βάρκας, που είχε κατάστρωμα μόνο ως τη βάση του καταρτιού της. Το μεγάλο της πανί κι' ο φλόκος κτυπιώνταν στο μονότονο σκαμπανέβασμα.

Ο ένας απ' αυτούς, κρατώντας το δοιάκι στη μασχάλη του, προσπαθούσε ν' αποφεύγει τ' απότομα τινάγματα της βάρκας. Ήταν καμιά σαρανταριά χρονών άνθρωπος, κοντόχοντρος και στιβαρός, με σιδερένιο κορμί, που ούτε κόπτος του έπιανε ποτέ ούτε αποθάρρυνε. Ο θαλασσιανός αυτός ήταν "Αγγλος και λεγόταν Τζών Μπλόκ.

Ο άλλος, πολύ νεώτερος, δεκαοκτώ χρονών το πολύ, δεν φαινόταν για θαλασσινός.

Στο βάθος της βάρκας, κάτω απ' το κάσσο κι' από τους πάγκους, μη έχοντας πια τη δύναμη να κωπηλατούν, ήταν ξαπλωμένοι κάμποσοι άνθρωποι. "Ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ένα παιδάκι πέντε χρονών, — ένα δυστυχισμένο παιδάκι, που τα κλάματα του αντηχούσαν ακατάπαυτα, ενώ η μητέρα του του κάκου προσπαθούσε να το μερώσει με γλυκόλογα και με φιλά.

Μπρός από το κατάρτι, στο κάσσο, δυο άνθρωποι, ακίνητοι, σιωπηλοί, χειροπιασμένοι, αψηφόνταν στις πιό θλιβερές σκέψεις, και το σκοτάδι ήταν τόσο βαθύ, που δεν μπορούσαν να βλέπονται παρά στη λάμψη των άστρων.

Από το βάθος της βάρκας σηκωνόταν κάπου-κάπου κανένα κεφάλι κι' αμέσως ξανάπεφτε.

Τη στιγμή αυτή, να τι έλεγε ο ναύκληρος Μπλόκ στο νέο, που ήταν ξαπλωμένος δίπλα του:

— "Οχι, όχι... Κύτταξα τόν όριζοντα στο ήλιο θασίλεμα... Δεν φαινόταν καμιά στεριά και κανένα πανί στη θάλασσα... Μά ό,τι δεν είδα σήμερα, μπορεί εξαίρετα να το ιδώ αύριο...

— Είναι ανάγκη όμως, του αποκρίθηκε ο σύντροφός του, ν' άράξουμε σε κανένα μέρος, πριν περάσουν σαρανταοκτώ ώρες, γιατί αλλιώς θα πεθάνουμε όλοι!...

— "Αλήθεια, αλήθεια, είναι ανάγκη να παρουσιασθώ καμιά στεριά, είπε ο Τζών Μπλόκ. Το κάτω-κάτω, γιατί άλλο έγιναν τὰ νησιά κι' οί στεριές,

παρά για να δίνουν άσυλο στους καλούς ανθρώπους; Πάντα στο τέλος κάπου θ' άράξη κανείς!

— Φθάνει μόνο να μάς βοηθήση ο άέρας...

— Μά κι' αυτός γι' αυτό έφευρέθηκε, αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ. Σήμερα, δυστυχώς, είχε δουλειά άλλοι... στόν "Ατλαντικό, στόν Ειρηνικό, ποιάς ξέρει... γιατί δέ φύσηξε ούτε για να γείση τη σκούφια μου!... Προτιμότερη θάταν μια καλή τρικυμία που θα μάς έρριχνε σε μια καλή άκρογιαλιά...

— "Η που θα μάς βούλιαζε, Μπλόκ!

— "Α, όχι αυτό! Θά ήταν η χειρότερη λύσι απ' όλες...

— Ποιάς ξέρει, Μπλόκ!

Οι δυο άνδρες στάθηκαν λίγα λεπτά χωρίς ν' αλλάξουν ούτε λέξι. Δεν άκουγόταν παρά έν' άδύνατο πάφλασμα στα πλευρά της βάρκας.

— Κι' ο πλοίαρχός μας; ρώτησε ύστερα ο νέος.

— "Ο Χάρρυ Γκούλδ, ο λαμπρός άνθρωπος, δεν είναι καλά... αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ. Τόν έκαμαν σε κακή κατάσταση έκεινοι οί κακούργοι!... Η πληγή του κεφαλιού του πονά πολύ... Κι' όσο συλλογιέμαι πώς ένας άξιωματικός της έμπιστοσύνης τάκανε όλα!... Έκείνος ο άτιμος ο Μπόρουπτ ξεσήκωσε και τούς άλλους έναντίον του... "Αχ, δεν θά τόν ιδώ κρεμασμένο από μια κεραία!...

— Τόν άθλιο! Τόν άθλιο!... είπεν ο νέος, σφίγγοντας τούς γρόνθους του από άγανάκτησι. Μά ο καυμένος ο Χάρρυ Γκούλδ; Έσού, Μπλόκ, άλλαξε την πληγή του άποψε;

— Ναι, ναί... Κι' άφου τούθλα τις κουμπρέσσες στο κεφάλι, μπόρεσε να μου μιλήση... Μά με τόσο δύσκολη φωνή! "Σ' εύχαριστώ, Μπλόκ, μου είπε, σ' εύχαριστώ... (Σά να είχε άνάγκη να μ' εύχαριστήση!). Κι' η στεριά; με ρώτησε, η στεριά;... "Έννοια σου, καπετάνιο μου, του λέω, και κάπου θάνα κι' αυτή, κάπου θά τη βρού-

"Ένας κρατούσε το δοιάκι στη μασχάλη του.

με!...». Με κύτταξε και ξανάκλεισε τὰ μάτια του...

Έπειτα ο Μπλόκ άρχισε να μουρμουρίζει μονάχος του:

«"Η στεριά... Χμ! "Ο Μπόρουπτ κι' οί συνένοχοί του ήξεραν τί έκαναν!... "Όσο μάς κρατούσαν φυλακισμένους στ' άμπάρι, άλλαξαν δρόμο, άπομακρύνθηκαν καμιά έκατοστή λεύγε κι' ύστερα μάς παράτησαν σ' αυτή τη βάρκα, σε μέρος του "Ωκεανού όπου κανένα πλοίο βέβαια δεν θα περάση!». Ο νέος είχε σηκωθεί και στεκόταν με τὸ σώμα γυρισμένο δεξιά και με τ' αὐτί προσεκτικό.

— "Ακουσες τίποτα, Μπλόκ; ρώτησε.

— Τίποτα... τίποτα, αποκρίθηκε ο ναύκληρος: ούτε η θάλασσα δεν κάνει πιά κρότο, λές και της έρριξαν λάδι...

Ο νέος δεν έπρόσθεσε λέξι και ξανακάθισε με σταυρωμένα χέρια.

Την ίδια στιγμή ένας έπιβάτης ξανακάθισε στόν πάγκο του και, μ' ένα κίνημα άπελπίσας, έφώναξε:

— Ναι, καλύτερα θάταν να βούλιαζε αυτή η βάρκα και να πνιγόμαστε όλοι μας, παρά να μάς τυραννήση η φρικτή ή πείνα!... Αύριο τελειώνει κι' η τελευταία μας προμήθεια!... Δεν θάχουμε πια νά φάμε τίποτα...

— Αύριο... ναί αύριο, κύριε Ουόλστον, αποκρίθηκε ο ναύκληρος. "Αν έβούλιαζε η βάρκα, "αύριο" δεν θά ύπηρχε πια κι' όμως ένα "αύριο" θα ύπάρξη...

— Καλά λέει ο Τζών Μπλόκ, έπρόσθεσε ο νέος. Δεν πρέπει ν' άπελπιώμαστε, Τζέιμς!... "Οποιοι κίνδυνος κι' άν μάς άπειλή, η ζωή μας άνήκει στο Θεό και μόνος αυτός την κάνει ό,τι θέλει... Σ' ό,τι συμβαίνει, ο Θεός βάζει τὸ χέρι του και δεν μάς έπιτρέπει να λέμε πώς δεν θά βοηθήση...

— Ναι, ψιθύρισε ο Τζέιμς καθεβάζοντας τὸ κεφάλι, μά δεν είναι κανείς πάντα κύριος τὸ έαυτού του...

Τη στιγμή εκείνη ένας άλλος έπιβάτης, καμιά τριανταριά χρονών, — εκείνος που καθόταν άπελπισμένος στην πλώρη της βάρκας, — έπλησίασε τόν Τζών Μπλόκ και του είπε:

— Ναύκληρε, ο άτυχός μου πλοίαρχος, που τόν τρώει ο πυρετός, δεν μπορεί να κυβερνή αυτή τη βάρκα και, όκτώ μέρες τώρα, σεϊς τόν άναπληρώνετε... "Η σωτηρία μας λοιπόν βρίσκεται στα χέρια σας... "Έχετε καμιά έλπίδα;...

— "Έχω, λέει;... αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ. "Έχω και πολλές, σάς βεβαιώ! "Ελπίζω πώς αυτή η διαβολομπουνάτσα δεν θ' άργήση να πάρη τέλος κι' ο άνεμος που θά τη διαδεχθή, θά μάς βγάλη σε καλό λιμάνι...

— Σε καλό λιμάνι;... ψιθύρισε ο έπιβάτης, προσπαθώντας να διαπεράση με τὸ βλέμμα τὸ πυκνό σκοτάδι της νύχτας.

— Και γιατί όχι; έξακολούθησε ο Τζών Μπλόκ, κυττάζοντας κι' αυτός μακριά. Κάπου θά ύπάρξη κανένα!... Φθάνει να βάλουμε πλώρη κατά κεί, με καλό άγέρα!... "Αν ήμουν έγώ ο Θεός, θάσπερνα εδώ όλόγυρα καμιά

δωδεκαριά νησιά, δλα στη διάθεσί μας!

— Δεν ζητούμε τόσα πολλά, Ναύκληρε, αποκρίθηκε ο έπιβάτης, που δεν μπόρεσε να μη χαμογελάση.

— Αλήθεια, υπέλαβε ο Τζών Μπλόκ, άς σπρώξη τη βάρκα σε κανέν' απ' αυτά που ύπάρχουν, και μάς φτάνει δεν είναι άνάγκη να φαμπρικάρη τώρα νησιά έπίτηδες για μάς, άν και, να λέμε την αλήθεια, δείχτηκε κάμποσο φιλάργυρος για τὰ μέρη αυτά του ωκεανού!...

— Μά που βρισκόμαστε άρά γε;

— Δεν θά μπορούσα να πώ ούτε κατά προσέγγιση μερικὼν λευγών, άποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ. "Οκτώ ή μέρες... ναί όκτώ όλόκληρες ήμέρες, οί κακούργοι εκείνοι μάς κράτησαν κλεισμένους στο άμπάρι, στα κατάβασα, χωρίς να μπορούμε να ιδούμε τί δρόμο ακολουθούσε τὸ πλοίο, ούτε καν άν πήγαινε κατά τὸ βορρᾶ ή κατά τὸ νοτιᾶ... Το μόνο βέβαιο είναι πὼς έτρεχε γρήγορα.

— Κι' έγώ πιστεύω, Τζών Μπλόκ, πὼς κάναμε πολὺ δρόμο... "Αλλά κατά ποιά μέρος;...

— "Όσο γι' αυτό, δεν ξέρω τίποτα! Τραβήξαμε κατά τὸν Ειρηνικό, αντί κατά τὸν "Ινδικό;... Την ήμέρα που έγινε η επανάστασι ήμαστε απόξω από τη Μαδαγασκάρη... "Από κεί όμως, καθώς ο άνεμος έξακολουθούσε να φυσᾶ δυτικός, ποιάς ξέρει μη μάς έσπρωξε έκατοντάδες λεύγες μακριά, πρὸς τὸ μέρος τῶν νησιῶν του "Αγίου Παύλου ή του "Αμστερνταμ;...

— "Όπου δέ βρίσκει κανείς παρά άγρίους του χειρότερου είδους, συμπλήρωσε ο Τζέιμς Ουόλστον. "Όπωςδήποτε, εκείνοι που μάς άπαράτησαν, δεν ήσαν καλότεροι...

— Τὸ βέβαιο είναι, είπε ο Τζών Μπλόκ, πὼς εκείνος ο παληάνθρωπος ο Μπόρουπτ θ' άλλαξε τη διεύθυνσι του «Φλάγκ» και θά τράβηξε κατά τις θάλασσες όπου θά μπορή πιό εύκολα να διαφύγη την τιμωρία και να έξασκη την πειρατεία με τούς συνένοχους του. Συμπεραίνω λοιπόν πὼς θά βρισκόμαστε πολὺ μακριά από τὸ δρομολόγιό μας, τη στιγμή που μάς πέταξαν σ' αυτή τη βάρκα και μάς άφσαν... "Αν βρούμε όμως κανένα νησί ν' άράξουμε, έστω κι' έρημονήσι, δεν πειράζει!... Με τὸ κυνήγι, με τὸ ψάρεμα θά τρεφώμαστε, και θά τρυπάνουμε σε καμιά σπηλιά... Και γιατί δεν θά κάναμε κι' έμεις σ' αυτό τὸ νησί ό,τι έκαμαν κι' οί ναυαγοί του «Λάνδ-λорδ» στη Νέα "Ελβετία;... Με γερά χέρια, με μυαλό, με θάρρος...

— Βεβαίωτατα, αποκρίθηκε ο Τζέιμς Ουόλστον. Μά οί ναυαγοί εκείνοι είχαν στη διάθεσί τους και τὸ «Λάνδ-λорδ» με όλο του τὸ φορτίο έμεις όμως δέ θάχαμε τίποτα από τὸ φορτίο του «Φλάγκ», παρ' αυτή τη βακορύλη. "Η συνομιλία εκόπηκε. Μιά κραυγή, γεμάτη πόνο, ακούστηκε:

— "Νερό!... νερό!...

— "Ο πλοίαρχος! είπε κάποιος από τούς έπιβάτες. Τόν καίει ο πυρετός... Εύτυχώς που έχουμε νερό και...

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, είπε ο ναύκληρος. "Ας πιάση ένας από σάς τὸ τιμόνι... Ξέρω πὼς είναι ή στάμνα και λίγες σταγόνες νερό θ' άνακουφίσουν τόν καπετάνιο μας...

(Ακολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ

του Γκαβρού

Η έλνοσσία είναι μια από τις πιό χειρότερες άρρώστειες που ένεφανίστησαν στους αιώνας. Και τούτο γιατί οί άλλες, οί μεγάλες έπιδημίες, έρχονται, θυσιάζονται στόν άχόρταγο βωμό τους ένα σωρό θύματα, αλλά κατόπιν φεύγουν για νά επανέλθουν ύστερα από χρόνια πολλά. Αυτός είναι ο νόμος που ακολουθούν οί έπιδημίες. "Η έλνοσσία όμως δεν φεύγει εύκολα, παραμένει και ίδιως σε πωχά ή άπολίτιστα κράτη, έπ' άπειρον, για να δημιουργή θύματα, να φθείρη γενεές όλόκληρες, για να ξεκληρίζη οίκογένειες. Είναι ή πλέον έκαντλητική άρρώστεια από πάσης άπόψεως έξαντλει τόν άνθρωπον πρώτον σωματικώς, κι' έπειτα δεν έχει όρεξι πρὸς έργασίαν, γίνεται τεμπέλης.

Κυτᾶχτε όσοι είσθε από έλειογενή μέρη να ιδήτε τὰ καφενεία και την πρέφα, δεν φτάνει αυτό, είναι ή άρρώστεια που τούς κάνει καφενόδιους, δεν τούς κάνει όρεξι να σηκώσουν τη σόφα.

Στη Βόνιτσα μια φορά, δεν μπόρεσε ένας μανάθης μόνος του να φωνάξη τὸ πετόνι, από την μεγάλη έξαντλησι και από την φουσκωμένη από τη σπλήνα κοιλιά. Και έφώναζαν τρεις μαζί, Πέ, ο ένας, Πό, ο άλλος και Νι ο τρίτος.

Έπειτα η έλνοσσία φθείρει τόν άνθρωπο ψυχικώς, δεν έχει ο έλνοσσιανός όρεξι για τίποτε, τὸ παιδί δεν παίζει, δεν γελά, στο προσωπάκι του δεν ζωγραφίζεται ή παιδική χαρά, αλλά η άχρότης, η λύπη και η κούρασι. "Υπάρχουν μέρη στην "Ελλάδα που δεν γιορτάζουν ποτέ την πρωτομαγιά ή άλλες τοπικές γιορτές, όπως σε άλλα μέρη, διότι τούς έτρωγε πάντοτε ο πυρετός και ή άκεφιά. "Αλλους η έλνοσσία τούς κάνει νευρικούς, δεξυθόμους, ύστερικούς και τούς πλείστους μελαγχολικούς, άπαθείς, άπαισιόδοξους. "Ολα γύρω των τὰ βλέπουν μαύρα, πουθενά δεν βλέπουν καμιά φωτεινή άχτίδα, στην ψυχή τους δεν πλησιάζει ποτέ εκείνο πού συγκρατεί τόν άνθρωπο και τόν κάνει να εργάζεται και να ζή, ή έλπις.

Έπειτα η έλνοσσία έξαντλει οικονομικώς, άμέσως, άφου παλουν τὰ πάντα για να πληρώσουν γιατρούς και φάρμακα και έμέσως, άφου δεν παράγουν τίποτε, τὰ χωράφια μένουν άγονα, δεν ύπάρχουν χέρια να δουλέψουν για να όργώσουν τη μητέρα γή, που θά τούς δώση την εύτυχία και την άγάπη για τὸ σπίτι τους. Για μένα μία από τις αίτίες της κοδαιμονίας της χώρας μας μέχρι της μεγάλης ήμέρας της 4ης Αύγουστου, ήταν και η έλνοσσία.

Ο χωρικός έφευγε έξηντλημένος απ' τὸ χωριό του για να βρή καμιά

θεσούλα στην "Αθήνα και εύρισκε εύκολα, γιατί ο πολιτευτής του προτιμούσε τὸ εύκολο προσωπικό ρουσφέτι από τὸ γενικό, δηλαδή από την άποξήρασι του έλους του χωριού του και από τη θεραπεία του με συνεργεία πράγματι έπιστημονικά και εύσυνειδητα, έφωδιασμένα δέ με κινήνη πραγματική και όχι άλευρόπηχτα χαπάκια. Δεν πιστεύω να λησμονήσαμε εύκολα τη παναθλία εκείνη εποχή της έξαχρειώσεως και της τελείας διαφθοράς τῶν χαρακτήρων.

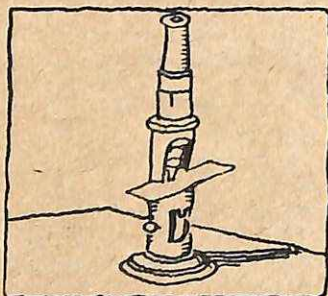
"Υστερα ο κήρυκας της Μόσχας εύρισκε εύκολα θύματα, όλους τούς τεμπέληδες τῶν χωριῶν, όλους εκείνους που η έλνοσσία τούς είχε αποβάλει κάθε χαρά και κάθε έλπιδα για τὸ μέλλον και τούς όποιους συγχρόνως ο πολιτευτής ένέπαιζε κατά τόν άθλιώτερον τρόπον. Να μία άκόμη έξηγήσις της ύπάρξεως τῶν «πυρήνων και άχτίδων» του κομμουνισμού στόν άγροτικό πληθυσμό. Και ή σημερινή Κυβέρνησι τί έκαμε;

Πρώτον ήρριψε να άποξηραίνη τὰ έλη και έχει μέχρι της στιγμής άποξηράνει πολλές χιλιάδες στρέμματα και όπως πάμε μέσα σε μια διετία δεν θά έχει άνάγκη ο κόσμος τούς γιατρούς και έμένα για να διεκτραγωδῶ την έλνοσσία, γιατί τὸ χέρι του "Αρχηγού μας θά έχη δώσει με την τελεία άποξήρασι τῶν έλων την ύγεια και τη χαρά της έργασίας και έτσι δεν θά βρίσκονται ξένοι έπιστήμονες να λένε πὼς η γενιά μας γέρασε ή έξαντλήθη. "Έπειτα τὸ κράτος της 4ης Αύγουστου με τόν άνθρωπον που συγχέεται τὸ όνομά του με την λέξιν «καθήκον» με τόν πρώην ύπουργόν κ. Κορυζήν, πράγματος άνθελονοσιακόν άγώνα πραγματικόν και έπιστημονικόν, με έπιστήμονας κύρους και με μέσα πράγματι άποτελεσματικά. Στα έπόμενα άρθρά μας θά ασχοληθῶμεν με την έλνοσσία από νοσολογικής και θεραπευτικής άπόψεως, δηλαδή θά μάθωμε τί είναι και πὼς πρέπει να γιαιτρεύεται η έλνοσσία, ώστε να βοηθησῶμεν όλοι μαζί τὸ κράτος μας εις την μεγάλην του προσπάθειαν της έξαφανίσεως της έλνοσσίας από τη χώρα μας, όπως έγινε και σε άλλα κράτη που κυβερνοῦν έξ ίσου στιβαρά χέρια και όχι οί κομματάρχαι της Αιτωλοακαρνανίας, Γορτυνίας και Κοκκινιάς.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδιατρος

Στό όργανο αυτό όφείλονται μεγάλοι πρόοδοι και ανακαλύψεις της Επιστήμης και Ιδία της Βιολογίας. Πράγματι τό μικροσκόπιο επέτρεψε στον Παστέρ νά επιτύχη τις άθάνστες έργασίες του. Είναι λοιπόν τό όργανο αυτό ένας στυλοβάτης της παγκοσμίου Επιστήμης. Φαίνεται ότι ό φακός του, υπό άτελή μορφή, ήταν γνωστός στους αρχαίους. Ο Σενέκας κάνει λόγο γι' αυτόν στις άνασκαφές δέ της Νινευή άνευρέθη φακός έξ όρείας Κρυστάλλου. Κυρίως τό σύνθετον μικροσκόπιο έξοήθησε την ανάπτυξη των Φυσικών Επιστημών. Εφευρέτης και κατασκευαστής του υπήρξε ο Ζαχαρίας Ζάνσεν, εργοστασιάρχης διαπρωτόν στο Μίντελμπουργκ της Ολλανδίας, κατά τό 1590 ο ίδιος πού κατεσκεύασε και τό πρώτο τηλεσκόπιο.

Τό πρώτο μικροσκόπιο, συνιστάμενο από ένα προσοφθάλμιο και ένα αντιοφθάλμιο άπλό φακό, ήταν πολύ άτελές, αλλά από τό 19ου αιώνα ή πρόσδος της κατασκευής της άχρωματικής ύάλου επέτρεψε νά κατασκευασθούν μικροσκόπια χωρίς έλλείψεις ή σφάλματα και είναι πρᾶγματι όργανα άκριβείας. Τουτό κυρίως όφείλεται στον Γερμανό Τζάις και στον Γκόρ, πού έφεραν σέ χρήση τους θαυμασίους φακούς της σήμερον, άφ' έτέρου δέ στον Γάλλο κατασκευαστή Νασέ πού έπενόησε τη διπλή κίνησι της εστίασεως και τό διπλοσκόπιο, διά του οποίου φαίνονται τά άνάγλυφα των μικρών άντικειμένων.

Εν πάση περιπτώσει στους Γερμανούς όφείλεται τό σημερινό μικροσκόπιο διά του οποίου έπετεύχθη ή γραμμική μεγέθυνσις σέ 3.000 φορές, ή δέ κατ' επιφάνειαν σέ 9.000.000.

* ΖΩΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΟΥΝ... ΑΡΩΜΑΤΑ *

Δέν θέλουμε νά παίξουμε ή νά κάνουμε πνεύμα μετόν ισχυρισμόν ότι υπάρχουν και ζώα πού... βγάζουν άρώματα!

Συμβαίνει πράγματι αυτό εις την πραγματικότητα όσο καταπληκτικό και όξύμωρο και άν μάς φαίνεται.

Τά άρώματα κυρίως μάς τά προμηθεύει τό φυτικό βασίλειο και ή συνθετική χημεία. Νά όμως πού άρώματα παράγουν και τά ζώα.

Και πρώτα-πρώτα τό περιφημο άρώμα ό Μόσχος είναι προϊόν...ζώου!

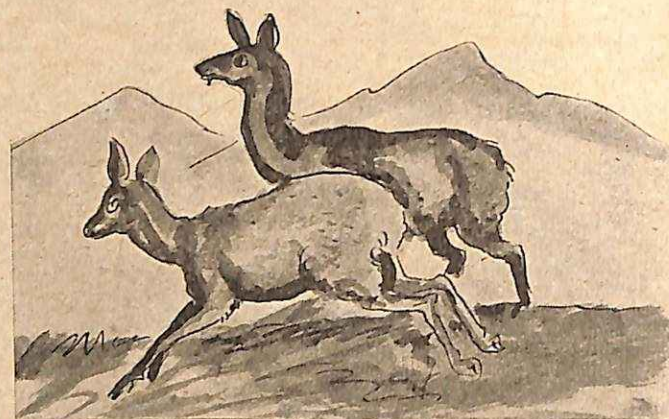
Ο μόσχος είναι μία ουσία χρησιμωτάτη εις την άρωματοποιάν και εις την φαρμακευτικήν και έμφανίζεται εις τό έμπόριον υπό μορφήν κοκκιδίων σκούρου χρώματος και έντόνου επίμονου όσμης.

Είναι πολύ ισχυρόν άρωματικό και είναι δυνατόν με δύο τρεις κόκκους μόσχου νά άρωματίσωμεν πολλές όκάδες νερού.

Τό πολύτιμο λοιπόν αυτό προϊόν βγαίνει από ένα σπάνιο είδος μαστοφόρου των Ασιατικών δασών πού ζή σέ ύψος 1000-1200 μ.

Τό μαστοφόρο αυτό είναι έν είδος έλάφου χωρίς κέρατα όμως και πιό μικρόσωμο από αυτήν. Είναι ένα εύκινητότατο ζώον πού

μπορεί νά πηδήση όλοκλήρους φράχτες, ποτάμια και κρημνούς τόσο πού τό κυνήγι του και ή σύλληψίς του είναι ύπόθεσις πολύ δύσκολη.

Τόν μόσχο λοιπόν τόν παράγει τό άρσενικό του ζώου αυτού.

Βρίσκεται σάν μία πολύτιμη κοκκινωπή ουσία μέσα σέ ένα ειδικόν θύλακα (σακκουλάκι) πού υπάρχει κάτω από την κοιλιά του ζώου και περιέχει 80-150 γραμμάρια μόσχου.

Τό προϊόν αυτό λαμβάνεται με μία τομή πού κάνουν στον ειδικό θύλακα του ζώου από όπου και άφαιρούν την πολύτιμη ουσία: τόν μόσχο!

Κατόπιν τό τραύμα ράβεται και τό ζώον μετά ώρισμένον καιρόν σιγά σιγά

έπανακτά τό άπολεσθέν... άρωματικό του.

Με ένα σακκίδιο μόσχου παρασκευάζονται με ειδική κατεργασία μεγάλες ποσότητες άρώματος.

Ο μόσχος είναι πολύ δυνατό άρώμα και τό ζώον μυρίζει έξ άποστάσεως πολλής, Ιδίως κατά τό φθινόπωρο. Αυτή δέ άκριβώς ή μυρωδιά του είναι ή... Αχιλλείος πτέρνα του διότι οι κυνηγοί τό... μυρίζονται και τό καταδιώκουν άμείλικτα.

Ακόμη έν παρόμοιον μετόν μόσχον άρώμα μάς δίδει και έν άλλο μικρό ζώο της οικογενείας των τρωκτικών—κάτι μεταξύ ποντικού και γάτας—ή μοσχογαλή.

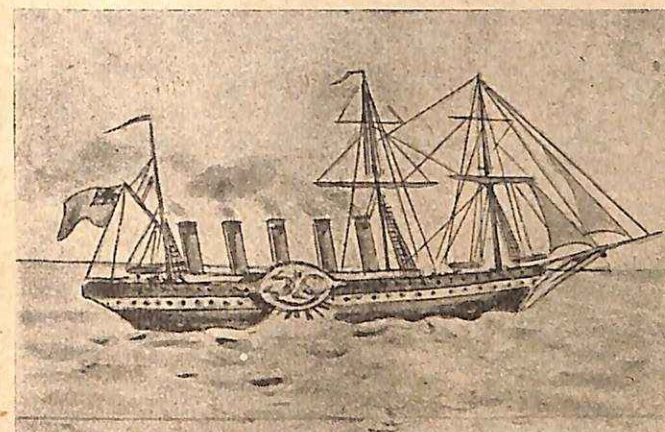
Τό ζώον αυτό είναι επίσης... άρωματικό, διότι έχει μία μικρή φουσκίτσα, κάτω από την θυσανωτή ουρά του, γεμάτην από μία άρωματική ουσία σέ υγρά κατάσταση όμως.

Από τό προϊόν αυτό παρασκευάζεται ένα άρώμα πού χρησιμεύει κυρίως γιατόν άρωματισμό των καιομένων άρωματικών ουσιών (λιθάνια, έντομοκτόνα, πάστες άρωματισμού δωμάτων κλπ.).

Ίδου λοιπόν ότι και τά ζώα παράγουν... άρώματα και μάλιστα πολυτελή και πανάκριβα.

* ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΚΑΛΩΔΙΑ *

Η πρώτη σκέψις νά ένωθούν δύο άπομεμακρυσμένες χώρες με ύποβρύχια καλώδια έγινε τό 1856. Η ένωσις δέ αυτή άφωρόσε τη Νέα Γη και τό άκρωτήριο Μπρέτον, στο άκρό-

τατον άνατολικόν σημείον του Καναδά, δυό σημεία πού τά χωρίζει άπόστασις εκατόν πενήντα χιλιομέτρων.

Την εποχή εκείνη δέν υπήρχε καμία τηλεγραφική επικοινωνία μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής. Κι όμως ανθρώπων άπεφάσισε, άψηφώντας τους κινδύνους, νά έπιχειρήση την τοποθέτησι ενός υπερωκεανείου καλωδίου. Έμφυχωτής της ομάδος αυτής ήταν κάποιος Κύριος Φίλντ, ο οποίος άπό τότε επωνομάσθη «Ο πατέρας του καλωδίου».

Τό άτμόπλοιο «Νιαγάρα» απέπλευσε τότε από την Ίρλανδία έκτυλίσοντας ένα καλώδιο. Δέν είχε όμως άπλώσει παρά τετρακόσια πενήντα χιλόμετρα μόνον όπότε τό καλώδιο έσπασε. Ο Φίλντ όμως δέν άπογοητεύθηκε από την καταστροφή αυτήν, ούτε από μία άλλη, δεύτερη άποτυχία.

Οργάνωσε ένα τρίτο ταξίδι και κατά τον Αύγουστον του 1858 ή έπιχειρήσις έστέφετο υπό έπιτυχίας διά της άφίξεως του άκρου του ύποβρυχίου καλωδίου εις τας άκτάς της Νέας Γης, εις τό Χέρτς Κόνταν.

Δυστυχώς όμως, εάν τό υπερωκεάνειο καλώδιο είχε τοποθετηθή καλώς και χωρίς κανένα δυστύχημα, μεταξύ Ίρλανδίας και

Νέας Γης, σέ λίγο άπεδείχθη ότι, για λόγους άνεξηγήτους, ήταν άνίσχυρο νά μεταδοθή, μέσω αυτού, ή παραμικρότερα είδησις! Τη φορά αυτή ή άπογοήτευσις του Φίλντ τον έκα-

σαν διά τό μεταξύ Αγγλίας—Αυστραλίας ταξίδιον μετ' έπιστροφής, ήτοι 15 περίπου έκατομ. κιλών. Εκτός τούτου υπήρχαν διαμερίσματα σ' αυτό διά την μεταφοράν 800 έπιβατών πρώτης θέσεως, 2000 έπιβατών δευτέρας και 1200 της τρίτης θέσεως. Τό πλήρωμά του άποτελείτο από 400 άνδρας. Έκινείτο με έλικας και πλαγινούς τροχούς και είχε πέντε καπνοδόχους. Με λίγα λόγια μία σημερινή... «Υπερ-Νορμανδία»!

Γρήγορα όμως άπεδείχθη ότι ό αριθμός των έπιβατών πού μετέφερε στά λίγα του ταξίδια, δέν μπορούσε νά καλύψη τά τεράστια έξοδά του, κι έτσι είχε προσδεθή ως άχρηστο στο λιμάνι.

Τότε άκριβώς ό Φίλντ έσκέφθη νά τό χρησιμοποίησι γιατόν τοποθέτησι του καλωδίου του.

Έτσι, τό «Γκρέιτ Ίντερν» έγκατέλειψε την Ίρλανδία στις 13 Ιουλίου του 1866, με καλώδιον συνολικού μήκους 2.400 μιλίων, ήτοι 4.404 χιλιομέτρων.

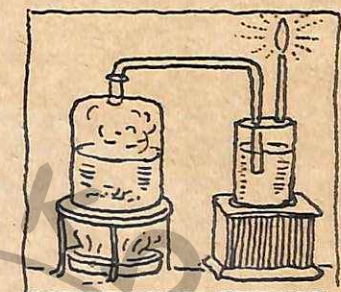
Στις 27 Ιουλίου, τό άκρον του καλωδίου προσδενόταν καταλλήλως στη Νέα Γη, και ό Φίλντ στις 9 τό πρωί της Ιδίας ήμέρας μετεβίβαζε τον πρώτο του υπερωκεάνειο χαιρετισμό.

Τά πρώτα τηλεγραφήματα πού έστάλησαν μέσω του ύποβρυχίου καλωδίου τό 1866, έστοιχίζαν έκατόν δολάρια για κάθε είκοσι λέξεις.

Εφευρέτης του φωτιστικού αερίου είναι ό Γάλλος Φίλιππ Λεμπόν Ντ'Εμπερζέν, ο οποίος έγεννήθη στις 29 Μαΐου 1767 και άπέθανε στις 2 Δεκεμβρίου του 1804. Έσπούδασε στη Σαλόν εκ της οποίας άπεφοίτησε μετόν βαθμό άριστα. Η πρώτη του έπιτυχία ήταν ότι έτελειοποίησε την άτμομηχανή κι έπήρε γιατόντο από την Γαλλική Κυβέρνησιν άμοιβή εκ 2 χιλιάδων λιρών.

Τό 1791 ό Λεμπόν κατάρθωσε καίγοντας ξύλα σέ κλειστό χώρο νά εξαγάγη ένα άέριο κατάλληλο πρὸς φωτισμόν και θέρμανσιν, αλλά αναδίδον μίαν άφόρητη δυσοσμία. Έσκέφθη τότε νά τό καθάρισι διά πλύσεως μέσα σέ νερό και εξαγάγη μετόν τρόπον αυτό πίσσα και πυρογαλίκό όξύ, άμφοτερα προϊόντα του καπνίσματος.

Έτσι δέν έδημιούργησε μόνο μίαν βιομηχανία, την

του φωτισμού, αλλά και των δευτερευόντων προϊόντων, τά όποια είναι σήμερα τόσο χρήσιμα.

Ο Λεμπόν την πρώτη του συσκευή νόνόμασε «Θερμολυχνία». Σέ διάφορες οικοδομές έκαμε πειράματα άπολύτως άποτελεσματικά, έλαβε δέ προνόμιο από την Κυβέρνησι γιατόν ύλοτομή σ' ένα δάσος της Νορμανδίας, κι ένώ ή τύχη του μειδιόσε, έδολοφονήθη με 13 τραύματα μαχαριού στα Ήλύσια Πεδία, στις 2 Δεκεμβρίου του 1804, άφού τό άπόγευμα είχε παραστή στη στέψη του Ναπολέοντος. Τό μυστήριο του τραγικού αυτού τέλους δέν έξιχνιάσθη ποτέ. Η χήρα του όμως πήρε άμέσως από τον Αυτοκράτορα 1200 λίρες.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Σέ μία περιοχή του Ίνδουστάν οι Ιθαγενείς όταν συναντώνται σ' τό δρόμο χαιρετώνται άρπάζοντας ό ένας την γυναικά του άλλου.

Στους ποταμούς της Ίνδουσίας ή ένα μικρό ψάρι πού εκτοξεύει σ' άγόνες νερό σ' έντομα πού πετούν κοντά του και τ' αρίχνει στο ποτάμι.

Η γαλλική Κυβέρνησις δαπάνά κάθε λεπτό γιατόν έσπέρνισι κτήσις και άποκίσις της χίλιας έπτακόσια φράγκα, ήτοι 5.100 δραχ.

Κατόπιν προσκλήσεως της Διευθύνσεως του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου ή Περιφερειακής Διοικήσεως Αθηνών απέστειλε δύναμιν εκ πενήντα Φαλαγγιτών υπό τας διαταγάς του λοχίτου Φιλιππακοπούλου και παρεστάθη κατά την διενεργηθείσαν κλήρωσιν των κουμπαράδων του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου.

Είς την κλήρωσιν παρέστη ο Ύφυπουργός της Συγκοινωνίας κ. Πολυζωγόπουλος, ο Γενικός Διευθυντής του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου κ. Οικονομίδης, ο Διευθυντής κ. Κουλοβατιανός, ο Προσωπάρχης κ. Μύταλης, πολλοί υπάλληλοι και αρκετός κόσμος ενδιαφερομένων.

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ

Τὰ λεπτά σας μικροί και μεγάλοι, τὸν ἰδρωτὰ αὐτὸν τῆς ζωῆς, μὴ σκορπάτε στῆς μέθης τῇ ζάλῃ, εἰν' αἰτία μῖας νέας πνοῆς.

ΠΛΕΞΤΕ ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Πλέξτε στεφάνια ἀπὸ χλωρῇ δάφνῃ στοὺς τιμημένους νεκρούς, ποὺ μὲ τὸ αἷμά τους δῶσαν τὴ λευτεριά στὴ δουλωμένη μας Γενιά σὲ χρόνους περασμένους καὶ τὴν Ἑλλάδα δόξασαν σὲ κύμα καὶ στερῆς.

Γύρτε τὸ γόνυ εὐλαθικὰ σ' αὐτοὺς ποὺ ξεδιπλώσαν περὶ φανὴν τὴ γαλανὴ σημαία μας ξανά ποὺ κοματιάσαν τὰ δεσμά καὶ μὲ τὰ ὀσά τους στρώσαν τὶς ρεματιές, τὰ διάσελα, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά.

Πλέξτε στεφάνια ἀπὸ σμυρτιές, ρίχτε κλωνάρια βάνια στὰ πλάγια, στὶς βουνοκορφές, στὸ κύμα, στὴ στερεὰ κάθε λιθαρί ἕνας νεκρός, κάθε λουλούδι μιά ἄγρια σταγόνα αἱμάτου, ποῦφερε, παιδιά, τὴ λευτεριά.

ΑΧ. ΠΕΙΣΤΙΚΟΣ

ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΡΟΣ!

Γιὰ δὲς πουλιά ποὺ σκίζουν τὸν ἀγέρα ποὺ σὸ λεπτὸ μετρᾷ τὸν οὐρανὸ κι' ἡ βροντερὴ φωνὴ τους κάθε μέρα θυμίζει διαρκῶς τὸν κεραυνό.

Ἐκεῖ ψηλὰ στὸν γαλανὸ αἰθέρα ὁ χάλυψ τῶν Ἑλληνικῶν φτερῶν πρὶ ἰσχυρὸς ὑψοῦται κάθε μέρα γιὰ τὴν γλυκεῖα πατρίδα ἀγρυπνῶν.

Παιδιά ἀτρόμητα μὲ φλόγα μέσ' στὰ στήθη σκληρὰ κρατοῦν στὰ χέρια τὸ πηδάλι

Θάρθουν χρόνια βαρεῖα σκοτισμένα, κι' εὐτυχὴς θάναί ὁ νηὸς ποῦχει κρύψει τὰ λεπτά, ποὺ μὲ κόπον βγαλμένα τὴν φωτιά τοῦ καύμου θὲ νὰ σβύσῃ.

**

Θάχῃ πλέον γνωρίσει τὸν κόπον τὰς στερήσεις, τὰ πάθη, τὴν πάλῃ, κι' ἔτσι τώρα θὰ νοιώθῃ τὸν πόνον θὰ προσέχῃ μὴ φύγουνε πάλι.

**

Κι' ἂν ὁ χρόνος τὸ χιόνι σκορπίσῃ καὶ ἀσπρίσουν τοῦ νηοῦ τὰ μαλλιά, θάχῃ πλέον λεπτά γιὰ νὰ ζήσῃ θάναί στήριγμα στὰ γηρατεῖα.

Κι' ἂν ἡ μοῖρα ποτὲ τὸ θελήσῃ καὶ στὸν Χάρο τὸν δώσῃ κλεφτὰ στοὺς πτωχοὺς τὴ Χαρὰ θὰ σκορπίσῃ δίνοντας αὐτὰ τὰ λεπτά.

**

Ἀφοῦ τώρα θὰ ἔχῃ ἀποθάνει καὶ τὸ χρῆμα θὰ ἔχῃ βρεθῇ στὴν ψυχὴ τοῦ αὐτοῦ μόνο φθάνει ὅτι τρώγουν ψωμί οἱ φτωχοί.

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΚΟΥΡΟΥΠΟΣ
(μαθητὴς Ε' τάξεως 9ου Γυμνασίου, Δυῶδος 3).

ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ρουμπίνι, διαμαντόπετρα, τοπάζι, κάθε ἀστέρι στὸν βαθυγάλαζο οὐρανὸ τρεμίζει καὶ μιά κρήνη τὸ μαγικὸ τραγοῦδι τῆς φλοισβίζει. Οἱ ἄσπροι κρίνοι πνίξαν μεσ' σ' ἄρώματα τὸ φτωχικὸ παρτέρι.

Τὰ φύλλα τῆς κληματαριᾶς στήνουν πάντοῦ καρτέρι νὰ πιάσουν τὴν ὀλόλαμπρη αὐγουστιάτικη σελήνη. Μιά πεταλοῦδα σ' ἀνθινὴν ἀπάνω κλίνει κλίνει κι' οἱ δροσοστάλες τῆς νυχτιάς διαμάντωσαν τὴ φτέρη.

Τὰ ὄνειρα ποὺ ξεφύλλισαν ἐχθὲς τὸ χαραμέρι ἀνοιξαν πλατυπέταλα καὶ πάλι κι' ἡ γαλήνη, ἡ θεῖα γαλήνη, ποὺ σκορπάει πονετικὸ τὸ χέρι τοῦ Πλάστη, στάζει στὶς πικρὲς ψυχὲς τὴν καλωσύνη. Τέτοια βραδυὰ μὲ τῶν ἀνθῶν τὸν λίβανο ὦ Σοῦ φέρει Πατέρα μου, τὴν προσευχὴ τοῦ ταπεινοῦ τὸ χέρι.

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

κι' ἂν εἰν' ἐχθρῶν ἀμέτρητα τὰ πλήθη πάντα εἰν' ἔτοιμα γιὰ τὴν θανάσιαν πάλῃ.

Πετοῦν πουλιά — χαλύβδινες γραμμές, οἱ ἔλικες ξεσκίζουν τὸν ἀγέρα καὶ μέσ' σ' αὐτὰ χτυπᾷν παιδιῶν καρδιές ποὺ ἔχουνε τὸν Βασιλιὰ πατέρα.

Πρὶ ὕψηλὰ ὑψοῦται κάθε μέρα ἡ γαλανὴ σημαία κι' ὁ Σταυρὸς καὶ μιά κραυγὴ δονάει τὸν αἰθέρα «ἐμπρός πάντα ἐμπρός!».

Ε. ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Βέλος

+ * * * * Πρώτη σειρά: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Δεύτερη * + * * * σειρά: Ἡ πρώτη λέ- * * + * * ξὶς τῆς ὀνομασίας τῆς * + * * * συνήθους τροφῆς τῶν Σπαρτιατῶν. Τρίτη σειρά: Ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους τοὺς πολίτας. Τετάρτη σειρά: Γαῖδουράκι. Πέμπτη σειρά: Διοικητικὴ διαίρεσις τοῦ Κράτους. Καθέτως οἱ σταυροί: Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.

Αἶνιγμα

Τὸ πρῶτο μου — νησί.
Τὸ δευτέρό μου — σύ.
Τὸ τρίτο κατὶ φωτεινόν.
Τὸ σύνολό μου δέ, πτηνόν.

Τετράγωνον

* * * * * Ὅριζόντιως: ἄνω, ἀρ-
* * * * * χαία πόλις τῆς Νοτίου
* * * * * Ἰταλίας, κάτω: νῆσος
* * * * * τῶν Κυκλάδων. Καθέ-
* * * * * τως: ἀριστερά, ἀρχαία
* * * * * πόλις τῆς Συρίας, δε-
ξιά νῆσος τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰγαίου.

Ν. ΒΑΪΤΣΗΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

1) Ἀρχαία περίφημος πόλις τῆς Ἀσίας, 2) Ἐπικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαϊότητος, 3) Ἀξίωμα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην, 4) Κράτος τῆς Ἀσίας, 5) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, 6) Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, 7) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Εὐρώπης, 8) Κράτος τῆς Κ. Εὐρώπης, 9) Ἀρχαῖος Ἕλληνας νομοθέτης, 10) Πολύχρωμον πτηνόν, 11) Χώρα τῆς Ἀσίας, 12) Ἡρώς τοῦ Ὀμήρου, 13) Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ν. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς

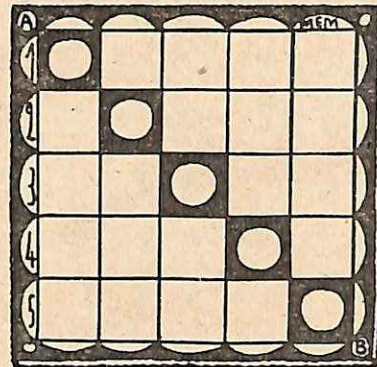
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἑλληνικὴν νῆσον.

1) Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2) Σύνορον Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, 3) Πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Β. Ἑλλάδος, 4) Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, 5) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 6) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 7) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, 8) Νῆσος τῶν Κυκλάδων, 9) Ἑλληνικὸν πέλαγος, 10) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Α. Κ. ΜΙΖΑΛΗΣ

ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

α, ε, η, θ, λ, ν, ο, ο, ο, ο, ο, ο, ο, ρ, ρ, ρ, ρ, σ, σ, σ, σ, σ, σ, σ, τ, υ.

Τὰ ἀνωτέρω γράμματα νὰ τεθοῦν εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου — ἕνα γράμμα σὲ κάθε τετραγωνίδιον — εἰς τρόπον ὥστε ὀριζόντιως 1, 2, 3, 4, 5 καὶ διαγωνίως Α — Β, νὰ εὑρεθοῦν ἕξ νησιά τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Τὰ ὀνόματα καὶ τῶν ἑξ νησιῶν ἔχουν πέντε γράμματα. Τὸ ὄνομα τοῦ νησιοῦ ποὺ ζητεῖται διαγωνίως Α — Β ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας κ.ο.κ.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἐὰν συναρμολογήσετε καταλλήλως τὰ κομμάτια ποὺ βλέπετε κατωτέρω θὰ παρουσιασθῇ μιά ἀσπρὴ πεταλοῦδα μέσα σὲ μαῦρο πλαίσιο.

Γιὰ νὰ μὴ καταστρέψετε τὸ φύλλο πρέπει ν' ἀντιγράψετε τὰ μαῦρα κομμάτια μὲ διαφανὲς χαρτί κι' ἔπειτα νὰ κάμετε τὴν συναρμολόγησιν.

Κρυπτογραφικόν

1234563571 = Κάτοικος ἑλληνικῆς πόλεως.
3163571 = Κάτοικος μῖας τῶν ἡπείρων.
123453 = Σπαρμένα.
123457 = Ἱστορικὴ πόλις.
23431 = Χρῆμα (δημ.).
23141 = Τουρκικὸς τίτλος.
3453 = Ἑλληνικὴ πόλις.
63 = Λουλούδι.

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεῦτερον γράμμα τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἀποτελοῦν ἑνδοξον πολιτικὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν καταστροφὴν.

1) Ὀνομασία ἱστορικῆς μάχης τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων κατὰ τῶν Περσῶν, 2) Εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς πατρίδος μας, 3) Μία ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, 4) Ἀθεράπευτος, 5) Πόλις τῆς Ἑλλάδος τῆς ὁποίας ἡ ἱστοφόρος ναυτιλία ἤκμασε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, 6) Ἐγείρεται πρὸς τιμὴν ἐνδόξων ἀνδρῶν, 7) Τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΥΔΑΚΗΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

Σταυρολέξον: Ὅριζόντιως 1 μῖα, 2 δέν-πᾶς, 3 Νᾶξος, 5 ἔξω - καὶ σκί, 6 ρέ - Α. Μ., 7 ὄν - μένος - ρό, 8 Α. Σ. Ο. - ἴσιο - κύνα - ὄσα, 9 πῦρ, 10 ζῶ - οἱ, 11 νὰ - Τ. Τ. Τ. - ἔς, 12 μέ - ἄς, 13 ἄπω - αἶς - δρῶ, 14 ὄνε (Ὀνέ) - διά, 15 σεντόνι. Καθέτως 1 θέρος, 2 Ξενοφών, 3 Κῶ - ἄμα, 4 Ε. Π. Ο., 5 Ἀγίς - ὦν, 6 ἔς, 7 ἐν - μί, 8 μνᾶ - Κλεοπάτρα, 10 ἀπὸ - Ἰσοκράτης, 11 ἄς - σύ, 12 δί, 13 ἀναξ - δί, 14 ἄρα, 15 ἦς - ἔσω, 16 Κάρολος, 17 μῖμος.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Γερμανία (Γεώργιος, κ.ε.κ.ρ.ψ., ἔξρος, παρ.Μενίων, ἀθῆναι, ἀλέξανδρος, δοῦναθίς, λεττονία).

Αἶνιγμα: Ἄν - ἀφή = Ἀνάφη.

Ἀκροστιχίς: Νικηφόρος (Ναπολέον, Ἰσαάκιος, Κύπρος, ἦττα, φάρος, Οὐρανός, ρόπαλον, δρασ, Σωσιγένης).

Κρυπτογραφικόν: Προμηθεύς, Ρούθ, Ὀμηρος, μέθυσο, ἥρεμος, Θησεύς, ἔμπορος, ὕπερος.

Τρίγωνον: Ἀραράτ - Ρενάν - ἀναξ - ρά - ἄν - Τ.

Τί εἶναι: Ὁ χρόνος, οἱ μῆνες, οἱ μέρες (οἱ μέρες καὶ οἱ νύχτες).

Τετράγωνον: Ἀλμα - λίαν - μάχη - ἀνήρ.

Νά μη τ' άκούη...

Πρώτη γειτόνισσα: Μοῦ δανείζεις άπόψε τὸ ραδιόφωνό σου;

Δευτέρα γειτόνισσα: "Εχεις καμιά γιορτή;

Πρώτη γειτόνισσα: "Όχι, θέλω νά κοιμηθῶ.

Νοικοκυροσύνη

— Δέ σοῦ εἶπα Θεόδωρε νά μὴ χρησιμοποιήσῃς τὴν πετσέτα γιὰ τὸ σκούπισμα τῶν παπουτσιῶν σου; "Άλλη φορά νά τὰ σκουπίζης στίς κουρτίνες!

Μόνο τὰ κουμπιά!

Τσακωνόταν μὲ τὸ ράφτη του:

— Μόλις κούμπωσα αὐτὸ τὸ καινούργιο κουστούμι πού μοῦκανες σχίστηκε ἀπὸ πίσω.

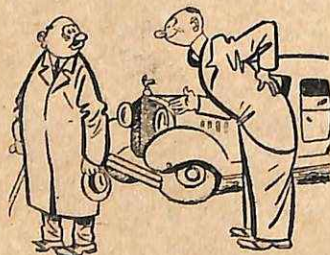
— Αὐτὸ σημαίνει πὼς ράβουμε γερὰ τὰ κουμπιά, κύριε.

Ἀσφαλῶς!

Ὁ καθηγητής: "Άν κατὰ τὴν ὥρα καταιγίδος ἀρχί- ζης νά τρίβης τὴν ράχι τῆς γάτας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἑπάνω, τί θὰ πεταχθῇ στὰ μάτια σου;

Ὁ μαθητής: Ἡ γάτα!

Ο ΒΛΑΞ ΠΕΛΑΤΗΣ....

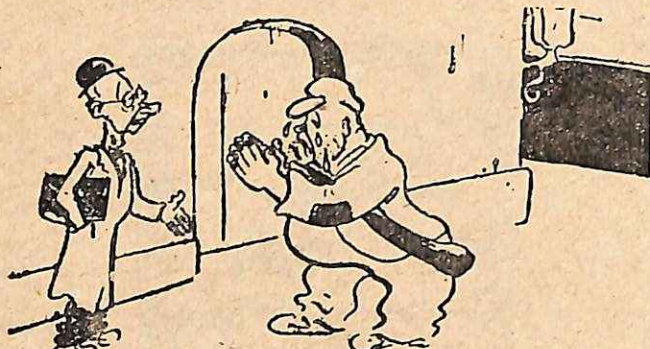
— Καὶ τί αὐτοκίνητο! Σὲ μισή ὥρα θά εἰσθε στὸ Τατόι.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Γιατί;

— Δὲν ἔχω καμιά δου- λειά νά τρέχω στὸ Τατόι!

ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ...

— "Έλεος, κύριε! "Άν μοῦ δίνετε ἕνα τάλληρο θά σώ- ζατε τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

— Καλά... ἀλλὰ δὲν φαίνεσθε γιὰ πολὺ ἀγαθὸς ἄν- θρωπος...

— "Ω, δὲν μιλῶ γιὰ μένα. Πρόκειται γιὰ σᾶς...

ΔΥΟ ΚΑΚΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ...

— "Ένας μικρὸ ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένος.

— Γιατί τρέχεις ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ παπᾶς τοῦ χω- ριοῦ, πού τὸν συνήντησεν ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ.

— Πηγαίνω γιὰ νά με δείρῃ ἡ μαμά, φώναξε κλαίγον- τας ὁ μικρός.

— Καὶ σοῦ ἀρέσει τόσο τὸ ξύλο γιὰ νά τρέχης ἔτσι; ρώτησε κατὰπληκτος ὁ παπᾶς.

— "Όχι, φώναξε λαχανιασμένος ὁ μικρός, ἐξακολου- θώντας νά τρέχῃ, ἀλλ' ἂν δὲν φθάσω στὸ σπίτι πρὶν ἀπ' τὸν μπαμπά τὸ ξύλο θά τὸ φάω ἀπ'... αὐτόν.

Τὸν κανόνισε...

— Δέ μοῦ λέτε; Πρέπει νάρχωμαι κάθε μέρα γι' αὐ- τὰ τὰ λεφτά πού μοῦ χρω- στάτε;

— Θά σᾶς εἶναι εὐκόλο νάρθῃτε τὴν Παρασκευή;

— Μάλιστα.

— Τότε νάρχεστε κάθε... Παρασκευή!

Ἡ χρησιμότης του!

Ὁ δάσκαλος: Τὸ γουροῦ- νι εἶναι χρήσιμο ζῷο. Μετα- χειριζόμαστε τὸ κρέας του καὶ τὸ λίπος του. Μπορεῖς νά μοῦ πῆς τί ἄλλο μεταχει- ριζόμαστε ἀπὸ τὸ γου- ροῦνι;

Ὁ μαθητής: Τὸ ὄνομά του ὅταν θυμώνωμε... με κανένα.

Τὸν ἐσκέφθη...

— Δὲν ντρέπεσαι Τοτὸ νά φᾶς τὸ γλύκισμα αὐτὸ χω-

Ναί...

Κάποιος παραγγελιοδό- χος ἀδυνατοῦσε νά πείσῃ ἕνα πελάτη του νά αγορά- σῇ τὸ ἐμπόρευμα πού ἤθελε νά τοῦ δώσῃ.

— "Ωστε λοιπόν, τοῦ εἶπε, ἡ τελευταία σας λέξις εἶναι «ὄχι»;

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ πε- λάτης.

Ἐκ γενετῆς!

— Κί' εἶναι καιρὸς πού δὲν ἔχεις δουλειά;

— "Ω! Ἀρκετός... Σκέφου πὼς γεννήθηκα τὸ 1901!

Σφυρίζει!

— Τὸ παιδί τοῦ γραφείου μας ἔχει μίαν ἀσχημὴ συνή- θεια. "Όταν ἐργάζεται σφυ- ρίζει.

— Εἶσαι τυχερός. Τὸ παι- δι τοῦ δικοῦ μας γραφείου μόνον... σφυρίζει.

Σωστή σκέψις...

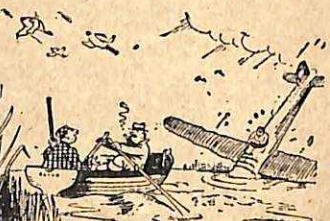
Ὁ δάσκαλος: Τί θά προ- τιμοῦσες νά ἦσουν. Ὁ φι- λόσοφος Σωκράτης ἢ ὁ Σαρλῶ;

Ὁ μαθητής (προθυμότα- τα): Ὁ Σαρλῶ.

Ὁ δάσκαλος (ὁ ὁποῖος περιμένε καλλίτερη ἀπάν- τησι): Καὶ γιατί ὁ Σαρλῶ;

Ὁ μαθητής: Ἀπλοῦστα- τα, γιατί ἀκόμη δὲν ἔχει... πεθάνει.

Ἡ ΧΟΝΤΡΗ ΠΑΠΙΑ!...

Ὅταν οἱ κυνηγοὶ εἶναι πολὺ μύωπες.

— Τράβα γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ!

— Μά μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλη γιὰ πάπια...

— Τί λές βρε ἀδελφέ! Εἶ- ναι μιά χοντρή πάπια!....

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΗΘΕΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Μερικαὶ ἑκατοντάδες τετραγωνικῶν χιλιομέτρων γῆς, — ἡ ἐλευθέρη πόλις τοῦ Δάντσιγκ μετὰ τῆς περιοχῆς τῆς καὶ ὁ πολωνικὸς διάδρομος, — καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Γερμανικῆς Κυβερνή- σεως νά προσαρτήσῃ ὁπωσδήποτε τὰ ἐδάφη αὐτὰ εἰς τὸ Γερμανικὸν Κρά- τος, ἔγιναν ἀφορμὴ νέου πολέμου παγ- κοσμίου, ἡ ἔκτασις τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νά καθορισθῇ ἀπὸ τώρα.

Ἔνα εἶναι τὸ γεγονός: "Ότι τὸ ἄν- θρώπινον δράμα τοῦ 1939 ἤρχισε νά γράφεται ἐπὶ τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ ἡμερολογίου τοῦ μηνὸς Αὐγοῦ- στου, χωρὶς νά εἶναι γνωστὸν εἰς ποῖον φύλ- λον τοῦ ἡμερολογίου, τίνος μηνὸς καὶ ποῖου ἔτους θά τεθῇ τελεία καὶ παύλα.

Ἀλλὰ, πρὶν προχω- ρήσωμεν εἰς τὴν ἀφή- γησιν τῶν προηγηθέν- των τῆς ἐκρήξεως τοῦ δραματικοῦ πολέμου μεταξὺ Γερμανίας καὶ Πολωνίας, νομίζομεν ἀπαραίτητον νά δώσω- μεν πρὸς τοὺς ἀναγνώ- στας μας μίαν μικρὰν ἱστορικὴν καὶ γεωγρα- φικὴν περιλήψιν τοῦ Δάντσιγκ καὶ τῆς πε- ριοχῆς του.

Ἡ ἐλευθέρα πόλις τοῦ Δάντσιγκ εἶναι κτι- σμένη στὸν ὁμίονυμο κόλπο τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης καὶ ἔχει 206.500 κατοίκους καὶ ἔκτασιν ἐνδοχώρας 1892 τ. χ. μὲ 384 χι- λιάδας κατοίκους.

Τὸ Δάντσιγκ, τὸ ὁ- ποῖον ἀπετέλεσε περὶ τὰ τέλη τοῦ μεσαίωναος μέλος τῆς Ἀνσεατικῆς Ὁμοσπονδίας, παρέ- μινεν ἐλευθέρη πόλις μέχρι τοῦ 1793, ὅποτε προσερτήθη εἰς τὴν Πρωσσίαν.

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἀνῆκεν εἰς τὴν Γερμα- νίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεσπάσθη διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερ- σαλλίων καὶ ἀπετέλεσεν αὐτόνομον Κράτος ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς Κοινω- νίας τῶν Ἐθνῶν.

Τὸ Δάντσιγκ ἦτο ἡνωμένον τελωνει- ακῶς μετὰ τῆς Πολωνίας, ἡ ὁποία δι- εζῆγε διὰ τοῦ λιμένος τῆς ἐλευθέρης πόλεως μέγα μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς ἐμπορίου, διετῆρει δὲ ἐν τῇ πόλει καὶ μικρὰν φρουρὰν καὶ πλῆθος διοι- κητικῶν ὑπαλλήλων.

Ἀνέκαθεν τὸ Δάντσιγκ ὑπῆρξε ση- μαντικὸν φρούριον καὶ διατηρεῖ μέχρι σήμερον μέγα μέρος τῆς ὁχυρώσεώς του.

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν παρένθεσιν θά προσπαθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν συντόμως νά δώσωμεν μίαν λεπτομερῆ περιλήψιν τῆς προηγηθείσης διπλωμα- τικῆς κινήσεως καὶ τῶν προσπαθειῶν πού κατεβλήθησαν ἐκ μέρους ὧν ἐ- κείνων τῶν παραγόντων τῆς διεθνούς πολιτικῆς ζωῆς, τῶν δυναμένων διὰ τῆς προσωπικῆς τῶν ἐπιρροῆς καὶ τοῦ κύρους τῶν, νά συντελέσουν εἰς τὴν ἀ- ποτροπὴν ἑνὸς αἱματηροῦ πολέμου, δυναμένου νά παρασύρῃ εἰς τὴν δίνη- του καὶ τὰ καταστρεπτικὰ τοῦ ἀποτε- λέσματος ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

Πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἔτους ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις, πιστεύουσα ὅτι τὸ καθε- στὼς τοῦ Δάντσιγκ, ὡς καθωρίσθη διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλίων, ἀποτε-

πρὸς τοῦτο ἀπόπειρα θά ἐθεωρεῖτο ἐχθρική πράξις, στρεφόμενη κατὰ τῆς συμμάχου τῶν Πολωνίας.

Δὲν θά ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὴν πραγ- ματικότητα, ἐάν ἐλέγομεν ὅτι ἡ δια- τύπωσις τῶν νέων Γερμανικῶν ἀπαιτή- σεων ἀνησυχῆσεν ὁλόκληρον τὴν ἀν- θρωπότητα, ἡ ὁποία διέβλεπεν εἰς αὐ- τὰς τὴν ἀφορμὴν κηρύξεως ἑνὸς νέου τρομακτικοῦ πολέμου.

Ὅπως ἦτο φυσικὸν καὶ ἐπόμενο, ἡ προσοχὴ τῶν κυβερνήσεων ὧν τῶν Κρατῶν καὶ ἰδίως τῶν Δυτικῶν Δυνά- μεων ἐστράφη πρὸς τὸ σημεῖον ὅπου ἠπειλεῖτο ἡ ἔκρηξις τῆς νέας πυρκαϊᾶς. Καὶ ἤρχισε ζωηρὰ καὶ ἐντονὸς διπλωματικὴ κίνησις πρὸς ἀποσόθη- σιν μίας συρράξεως, πού δὲν προοῖνιζε κα- νένα καλόν. Ἀλλὰ ταυ- τοχρόνως πρὸς τὴν δι- πλωματικὴν κίνησιν ἤρ- χισε ζωηρὰ καὶ περισ- σότερον ἀπὸ κάθε ἄλ- λην φορὰν ἐντατικὴ ἡ παρασκευὴ, πρὸς ἀν- τιμετώπισιν περιπτώσεως ἀποτυχίας τῶν διπλω- ματικῶν προσπαθειῶν.

Ἐξ ἄλλου ὁ παγκό- σμιος Τύπος ὁμοφῶ- νως, εἴτε ἀνῆκεν εἰς τὴν παράταξιν τῶν πι- στευόντων ὅτι ἀδικοῦν- ται διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλίων, εἴτε εἰς τὴν ἀντίθετον τοι- αύτην, ἐτόνιζεν, ἡ διὰ νά ἀπειλήσῃ, ἡ διὰ νά εἴπῃ ἀπλῶς τὴν ἀλή- θειαν, τὸ γεγονός ὅτι ἕνας νέος πόλεμος θά ἐξυθίζεν εἰς τὸ πένθος καὶ τὴν ἀθλιότητα ὁ- λόκληρον τὴν ἀνθρω- πότητα.

Παρὰ ταῦτα, παρὰ τὴν παγκοίνως ἀνα- γνωρίζομένην ἀλήθειαν τοῦ ἐπικρεμαμένου κιν- δύνου, ἡ κατὰστασις ἐξετραχύνετο συνεχῶς καὶ τὰ πάντα ἐπειθον

Ὁ χάρτης τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Ἀνατολικοῦ Μετώπου

λεῖ διὰ τὴν Γερμανίαν ἀφόρητον ἀδι- κίαν, ἀνεκίνησε ζήτημα ἀναθεωρήσεως τῆς ἐν λόγω συνθήκης καὶ ἤρχισε νά ζητῇ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ Δάντσιγκ εἰτε δι' ἀπ' εὐθείας πρὸς τοῦτο συγνεοή- σεως μετὰ τῆς Πολωνίας καὶ τῶν ἐγ- γυητριῶν διὰ τὸ καθεστὼς τοῦ Δάν- τσιγκ Δυνάμεων, εἴτε διὰ γενικωτέρας ἀναθεωρήσεως τῆς συνθήκης τῶν Βερ- σαλλίων.

Ἡ διατύπωσις τῶν νέων τούτων Γερμανικῶν αξιώσεων ἀνησυχῆσεν, ὡς ἦτο ἐπόμενο, ὅχι μόνον τὴν αἰέσεως ἐνδιαφερομένην Πολωνίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς συμμάχους τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλ- λίας, αἱ ὁποῖαι σαφῶς ἀφῆκαν νά ἐν- νοηθῇ ὅτι πᾶσα ἀλλοίωσις τῶν συνό- ρων τῆς Εὐρώπης θά ἦτο ἀπαράδε- κτος ἐκ μέρους τῶν καὶ ὅτι πᾶσα

ὅτι ἡ ὥρα τῆς μοιραίας συρράξεως δὲν ἦτο πλέον μακρὰν. Τὸ τελευταῖον μάλιστα δεκαήμερον τοῦ παρελθόντος μηνὸς Αὐγούστου οἱ κίνδυνοι τῆς αἱ- ματηρᾶς συρράξεως κατέστησαν πλέ- ον ἐκδηλοὶ καὶ ἡ κίνησις πρὸς ἀπο- τροπὴν τούτων ἤρχισεν ἐντονὸς καὶ ἀ- ποφασιστικῇ.

Ἡ ἀοριστία τῆς διπλωματικῆς γλώσ- σης, ἡ ἀσάφεια τῆς διατυπώσεως εἰς τὰ διπλωματικὰ ἐγγράφω, ὑπεχώρη- σαν εἰς μίαν σαφὴ διατύπωσιν ἐννοιῶν, ἐννοιῶν πού περιεῖχον ἀμεσῶς τὴν ἀ- πειλὴν τοῦ πολέμου.

Καὶ ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου ἀπὸ μέρους ὧν τῶν Κρατῶν τῆς διασκέψεως τοῦ Ὁσλο, ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Καναδά

Ο Γάλλος Πρωθυπουργός κ. Νταλαντιέ

κ.ά. ἀπηύθυναν δραματικάς ἐκκλήσεις τόσον πρὸς τὴν Γερμανίαν κυρίως ὅσον καὶ πρὸς τὴν Πολωνίαν, τὴν ἀμέσως ἀπειλούμενην, χωρὶς δυστυχῶς κανένα θετικὸν ἀποτέλεσμα, ὁ πόλεμος ἐφαίνετο ἀναπότρεπτος. Αἱ συνέπειά τῶν δραματικῶν τούτων ἐκκλήσεων γεννηθεῖσαι ἐλπίδες διελύθησαν, κατόπιν τῶν ληφθέντων ἐν Γερμανίᾳ καὶ Πολωνίᾳ στρατιωτικῶν μέτρων.

Ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἐδήλωσε σαφῶς ὅτι οὐδεμία προσπάθεια θὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ τὴν μεταπείσῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἰδέας τῆς μὴ καταλήψεως τοῦ Δάντσιγκ. Οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ αἱ κυβερνήσεις τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων καταβάλλουν τὰς τελευταίας τῶν ἀκάρπους προσπάθειάς καὶ εἶναι τὸσον πεπεισμένοι ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ προλάβουν τὴν ἔκρηξιν τῆς τρομακτικῆς θυέλλης, ὥστε ἀραιώνουν ἐπείγοντως τὸν ἄμαχον πληθυσμὸν τῶν καὶ μεταφέρουν εἰς ἀσφαλῆς τόποις, τὸ Λονδίνον καὶ τὸ Βερολῖνον παρουσιάζουν τὴν ὅμιν πόλεμον εἰς κατάσταση πολέμου εὐρισκομένων.

Αἱ τελευταῖαι προσπάθειαι

Καὶ ἐν μέσω τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἀτμοσφαιράς καταβάλλονται αἱ τελευταῖαι προσπάθειαι ἀποτροπῆς τοῦ πολέμου.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἀπευθύνει πρὸς τὸν κ. Χίτλερ τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

«Ἐξοχότατε!

»Ἡ παρῶσα στιγμή, καθ' ἣν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Κρατῶν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναλάβουν βαρυτάτας εὐθύνας, μετ' ἀναγκάζει νὰ σὰς εἴπω καθαρά ὅτι ἡ τύχη τῆς εἰρήνης εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὰς χεῖρας σας. Δὲν δύνασθε νὰ ἀμφιβάλλετε περὶ τῶν αἰσθημάτων μου ἀπέναντι τῆς Γερμανίας καθὼς καὶ περὶ τῶν εἰρηνικῶν αἰσθημάτων τῆς Γαλλίας. Σὰς ὑπενθυμίζω τὰς προσπάθειάς, τὰς ὁποίας κατέβαλα μέχρι τοῦδε διὰ τὴν συνεργασίαν τῶν δύο χωρῶν. Δὲν δύνασθε ἐν τούτοις νὰ ἀμ-

φιβάλλετε περὶ τοῦ ὅτι ἡ Γαλλία θὰ σεβασθῇ καὶ θὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀνέλαθεν ἀπέναντι ἄλλων Κρατῶν, ὅπως π. χ. ἀπέναντι τῆς Πολωνίας, Κρατῶν τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῆς Γερμανίας, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ θεωρήσετε ὅτι ὁ Γαλλικὸς λαὸς δὲν ἔχει πλήρη συνείδησιν τῆς τιμῆς του, οἷαν ἔχει ὁ Γερμανικὸς λαός. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰρηνικὴν λύσιν τῆς ὑφισταμένης κρίσεως ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐντίμως δι' ὅλους, ἐάν ὑφίσταται πράγματι μετὰ τῶν ὁλῶν θέλησις διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης. Διακηρύττω τὴν καλὴν θέλησιν τῆς Γαλλίας καὶ τῶν συμμάχων τῆς πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπόν. Ἐκτὸς τούτου ἐγγυώμαι διὰ τὴν καλὴν θέλησιν τῆς Πολωνίας, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε πάντοτε διὰ τὴν ἐφαρμογὴν εἰρηνικῆς διαδικασίας πρὸς σύναψιν ἐλευθέρως συμφωνίας, ὅπως προσήκει προκειμένου περὶ κυβερνήσεων ἀνεξαρτήτων Κρατῶν. Ἐν πληρῇ συνείδησιν τῆς σοβαρότητος τῆς δηλώσεώς μου, δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω ὅτι μετὰ τῶν διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται μετὰ τὴν Γερμανίαν καὶ Πολωνίαν δὲν ὑφίσταται οὐδεμία μὴ δυναμένη νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς εἰρηνικῆς καὶ δικαίας λύσεως. Σὰς διαβεβαιῶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του ὅτι εἰς τὴν φανεράν καὶ εἰλικρινὴ ἀλληλεγγύην, ἡ ὁποία συνδέει τὴν Γαλλίαν μετὰ τῆς Πολωνίας, δὲν ὑπάρχει τίποτε πού νὰ μωρῇ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ εἰρηνικά αἰσθήματα τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀλληλεγγύη αὕτη οὐδέποτε μὰς ἡμπόδισεν οὔτε θὰ μὰς ἐμποδίσῃ καὶ τώρα νὰ συγκρατήσωμεν τὴν Πολωνίαν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν εἰρηνικῶν τῆς αἰσθημάτων. Εἰς ὥρας τόσον κρίσιμους πιστεύω εἰλικρινῶς ὅτι οὐδεὶς εὐγενὴς ἄνθρωπος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ ἐκτραγῇ ἕνας πόλεμος μετ' ὅλας τὰς δλεθρίας συνεπειάς του, χωρὶς νὰ καταβληθῶν αἱ ὑστάται προσπάθειαι δι' εἰρηνικὴν λύσιν. Ἡ ἐπιθυμία σας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης θὰ ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ἐκδηλωθῇ ἀποτελεσματικώτερον ἐν προκειμένῳ, χωρὶς νὰ θινῇ ἐκ τούτου ἡ Γερμανικὴ τιμὴ. Ὡς ἀρχηγὸς τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος, καθὼς γνωρίζετε, ἐπιθυμῶ πλήρη ἀριονίαν εἰς τὰς σχέσεις μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας καὶ ὁ ὁποῖος συνδέομαι διὰ τῶν δεσμῶν τῆς φιλίας καὶ τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἐδώσαμεν πρὸς τὴν Πολωνίαν, εἶμαι ἕτοιμος νὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ φέρω εὐτυχὲς ἐν προκειμένῳ ἀποτέλεσμα».

Καταλήγων ὁ κ. Νταλαντιέ τονίζει:

«Ἐάν Γαλλικὸν καὶ Γερμανικὸν αἷμα χυθῶν εἰς ἕνα πόλεμον μακρὸν καὶ περισσώτερον θανατηφόρον, τότε ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ ἀπολέμῃ μετ' ἀντιπαράστασιν ἐπὶ τὴν ἰδίαν νίκην. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπολύτως βέβαιον εἶναι ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ καταστροφή».

ΝΤΑΛΑΝΤΙΕ

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Χίτλερ

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ κείμενον τῆς πρὸς τὸν κ. Νταλαντιέ ἐπιστολῆς τοῦ κ. Χίτλερ δημοσιεύομεν κατωτέρω:

«Ἀγαπητὲ πρωθυπουργέ,

»Κατανοῶ τὰς ἀμφιβολίας, τὰς ὁποίας ἐκφράζετε. Ἐπίσης οὐδέποτε παρέβλεψα τὴν μεγάλην εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἐπωμίζονται ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀποφασίζουν τὴν τύχην τῶν λαῶν. Ὡς παλαιὸς στρατιώτης γνωρίζω τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, ὅπως καὶ σεῖς. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπίσης τὸ πνεῦμα, κατέβαλα τιμῶς κάθε προσπάθειαν ὅπως ἀπομακρύνω πᾶσαν διένεξιν μετὰ τῶν δύο μας ἑθνῶν. Διεβεβαίωσα δημοσίᾳ τὸν Γαλλικὸν λαὸν ὅτι ἡ ἐπιστροφή τῆς περιοχῆς τοῦ Σάαρ ἦτο ἀναγκαία προϋπόθεσις εἰς τὰς προσπάθειάς αὐτάς. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τῆς περιφέρειας τοῦ Σάαρ παρέσχον ἐπισήμως τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι δὲν εἶχομεν πλέον ἄλλας ἀξιώσεις ἀπὸ τῆς Γαλλίας. Ὁ Γερμανικὸς λαὸς ἐνέκρινε τὴν στάσιν μου. Ὅταν τελευταίως εὐρίσκεσθε εἰς τὴν Γερμανίαν, ἡμπορέσατε νὰ ἀντιληφθῆτε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Γερμανικὸς λαὸς δὲν διατηρεῖ πλέον οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔνχρος ἔχθρας ἢ μίσους ἐναντίον τοῦ γενναίου ἀντιπάλου τοῦ παρελθόντος. Ἀντιθέτως. Ἡ εἰρηνευσίς εἰς τὰ δυτικά μας σύνορα ἤγαγεν εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς συμπαθείας ἐκ μέρους τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. Μιὰς συμπαθείας, ἡ ὁποία εἰς πολλὰς περιπτώσεις διεδηλώθη ἀφ' ἐαυτῆς ἀρκετὰ εὐκρινῶς. Ἡ ἀνέγερσις μεγάλου ὀχυρωματικοῦ τείχους εἰς τὰ δυτικά μας σύνορα, ἡ ὁποία ἐκόστισε καὶ κοστίζει ἀκόμη δισεκατομμύρια, ἀντιπροσωπεύει ταυτοχρόνως ἔγγραφον ἀποδοχῆς καὶ ὀριστικοῦ καθορισμοῦ τῶν συνόρων τοῦ Ράιχ. Διὰ τούτου ὁ Γερμανικὸς λαὸς ἐθυσίασε δύο ἐπαρχίας, αἱ ὁποῖαι ἀνῆκον κάποτε εἰς τὸ παλαιὸν Γερμανικὸν Κράτος καὶ αἱ ὁποῖαι ἀργότερον προσηπίσθησαν διὰ πολυτιμωτάτου αἵματος. Ἡ θυσία αὕτη, πρέπει νὰ παραδεχθῇ ἡ Ἐξοχότης σας, δὲν ἀντιπροσωπεύει μόνον ἐπιφανειακὴν στάσιν τακτικῆς, ἀλλὰ ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθημεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ὅλα τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν ἀργότερον.

»Δυσκόλως θὰ εὕρητε, ἀγαπητὲ Πρόεδρε, νὰ ὀνομάσετε καὶ μίαν μό-

Ο Ἀγγλος Πρωθυπουργός κ. Τσάμπερλαιν

νην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς μίαν γραμμὴν ἢ λέξιν, νὰ ἀφήνεται νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τὰ πρὸς δυσμάς γεωγραφικά σύνορα θὰ ἡλλοιοῦντο. Διὰ τῆς θυσίας αὐτῆς καὶ τῆς στάσεώς μας, ἐπίστευα ὅτι ἐξερριζώθη κάθε ἀφορμὴ διενέξεως μετὰ τῶν δύο μας ἑθνῶν, ἡ ὁποία θὰ ἡμπορούσε νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἐπανάληψιν τῆς τραγωδίας τοῦ 1914-1918. Αὐτός, ἐν τούτοις, ὁ ἐκούσιος περιορισμὸς τῶν γεωγραφικῶν διεκδικήσεων πρὸς δυσμάς, δὲν ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδοχὴ ὅλων τῶν ἄλλων παραγράφων τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιών. Συνεχῶς, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, προσεπάθησα νὰ ἐπιτύχω ἀναθεωρήσιν τῶν πλεόν ἀδυνάτων καὶ περισσώτερον ἀφορήτων διατάξεων τῆς συνθήκης διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν διαπραγματεύσεων. Τοῦτο κατέστη ἀδύνατον. Ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἀναθεώρησις αὕτη, ἐγένετο κατανοητὸν ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς ὅλα γεωγραφικά τὰ Κράτη».

Ὁ Καγκελάριος ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισεν ὅτι δὲν ἡμπορεῖ ἀπὸ κανένα νὰ διαμφισβητηθῇ, παρ' ὅλα ὅσα ἐλέγχθησαν σχετικῶς περὶ τῶν μεθόδων του, ὅτι ὅτιδήποτε ἐπέτυχεν, τὸ ἐπέτυχεν εἰς πολλὰς περιπτώσεις χωρὶς αἵματοχυσίαν, δι' εἰρηνικῶν λύσεων ὅχι μόνον διὰ τὴν Γερμανίαν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλα Κράτη, διασώσας τοὺς κυβερνήτας τῶν ἀπὸ τὰς ἀφορήτους υποχρεώσεις τῆς εὐθύνης τῶν πρὸς τοὺς λαοὺς τῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀναθεωρήσεως.

—Ἐνὰ πρᾶγμα, τονίζει περαιτέρω, πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὁ κ. Νταλαντιέ, ὅτι ἡ ἀναθεώρησις ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ. Ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιών ἦτο ἀφορητὸς καὶ κανεὶς τίμιος Γάλλος, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ κ. Νταλαντιέ, θὰ ἐνῆργει κατὰ διάφορον τρόπον ἐπὶ παρομοίᾳ υποθέσεως. Ὑπ' αὐτὸ πνεῦμα, ἐτόνισε, προσεπάθησε νὰ διαγράψῃ κάθε μὴ λογικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον διευτύθη εἰς τὴν συνθήκην τῶν Βερσαλλιών. Ἐκαμε πρὸς τὴν Πολωνίαν μίαν προσφορὰν διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν ἀδικίας, ἡ ὁποία ἐπλήγωνε τὸν Γερμανικὸν λαόν. Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ ἐτόλμα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν Γερμανικὴν Κοινὴν Γνώμην μετ' αὐτὴν προσφορὰν. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν, ἡ προσφορὰ αὕτη ἡδύνατο νὰ διατυπωθῇ μόνον μίαν φοράν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Χίτλερ τονίζει ὅτι εἶναι βαθέως πεπεισμένος ὅτι, ἐάν ἡ Ἀγγλία καθωδήγῃ ἐγκαίρως τὴν Πολωνίαν νὰ δεῖξῃ σωφροσύνην, ἀντὶ τῆς ἀναλάβῃ ἐκστρατεῖαν διὰ τοῦ Τύπου κατὰ τῆς Γερμανίας, ἡ Εὐρώπη σήμερον θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀπολαύῃ 25ετοῦς περιόδου ἀκυμάντου εἰρήνης. Τώρα, ἐν τούτοις, τὰ ψεῦδη περὶ γεωγραφικῶν ἐπιθέσεων ἐξήγειραν τὸν Πολωνικὸν λαόν καὶ ἡ Πολωνικὴ Κυβέρνησις εὗρεν ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ εἰς καθάρως ἀνεξαρτήτους ἀποφάσεις, ἰδίως δὲ κατόπιν τῶν νέων ὑποσχέσεων περὶ ἐγγυήσεων.

«Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν Γερμανίαν, συνεχίζει ὁ Χίτλερ, νὰ ἀπαρνηθῇ δύο ἑκατομμύρια ὁμοεθνῶν τῆς, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται διαφόρους πιέσεις. Διευπώσα μίαν σαφὴ ἀξίωσιν: Τὸ Δάντσιγκ καὶ ὁ διάδρομος πρέπει νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Γερμανίαν. Πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἡ «σαλατοποίηση» τῶν ἀνατολικῶν μας συνόρων. Δὲν βλέπω τὸν

τρόπον διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Πολωνία θὰ ἡδύνατο νὰ παραινῇ εἰς μίαν λύσιν εἰρηνικὴν. Ἐάν ἡ μοῖρα θελήσῃ νὰ συγκρουσθῶν καὶ πάλιν οἱ δύο λαοὶ μας διὰ τὴν αἰτίαν αὐτήν, τότε θὰ ὑπάρχῃ μιά διαφορά βαθειὰ εἰς τὰ ἐλαττήρια ἐκ τῶν ὁποίων παρεκινήθη πρὸς πόλεμον ἕκαστος ἐξ ἡμῶν: Ἐγὼ μὲν μετ' ὅσον μου θὰ ἀγωνισθῶ διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν μιᾶς ἀδικίας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θὰ πολεμήσουν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀδικίας ταύτης. Ἐχω πληρῇ ἐπίγνωσιν τῶν συνεπειῶν τὰς ὁποίας θὰ ἔγῃ μία τοιαύτη σύγκρουσις, οὐδεμίαν ἐν τούτοις βλέπω δυνατότητα ἰκανὴν νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν Πολωνίαν, ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν λογικὴν λύσιν μιᾶς καταστάσεως, ἡ ὁποία καθίσταται σκληρὰ διὰ τὸν Γερμανικὸν λαόν.

»Σὰς ἀπευθύνω τὸ ἐρώτημα: Τί θὰ ἐπράττατε ὕμεις ὡς καλὸς πατριώτης Γάλλος, ἐάν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ἰδίαν μετ' ἡμᾶς περίπτωσιν, ἐάν εἴχατε ὑποστῇ τὰς συνεπείας ἐνὸς ἀτυχοῦς πολέμου καὶ σὰς ἐβίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ τὰς ἐπανορθώσητε; Δὲν θὰ τὸ ἐπράττατε; Τί θὰ ἐκάμνατε ἐάν σὰς ἡμπόδιζον νὰ

Ο Καγκελάριος κ. Χίτλερ

ἀνακτῆσθε τὴν Μαρσαλίαν, τὴν ὁποίαν θὰ εἴχατε τυχόν χάσει συνεπείᾳ ἐνὸς ἀτυχοῦς πολέμου; Εἴθε πατριώτης Γάλλος καὶ γνωρίζω πολὺ καλά τί θὰ ἐπράττατε εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔκθεσις τοῦ πολέμου τὸ σημερινὸν Πολωνικὸν Κράτος θὰ ἀπολεσθῇ ὅπως δῆποτε».

ΧΙΤΛΕΡ

Ἡ ἔκρηξις τοῦ πολέμου

Τὸ κείμενον τῶν δύο ἱστορικῶν ἐπιστολῶν, γνωστῶν διὰ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν καὶ τῶν τηλεγραφημάτων τῶν ἐφημερίδων, ἐνέτεινε τὴν ἀνησυχίαν. Μία ἀκόμη ἀπέμεινεν ἐλπίς. Ἡ πληροφορία ὅτι αἱ μετὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν συνεννοήσεις δὲν εἶχον τερματισθῇ καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἐξεύρει μέσων λύσιν ἱκανοποιούσας καὶ τὰς δύο παρατάξεις.

Δυστυχῶς καὶ ἡ ὑστάτη αὕτη ἐλπίς ἐξέλειπε. Πρὶν ἀκόμη τερματισθῶν αἱ

μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν διαπραγματεύσεις, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Πολωνία εἶχον ἀρχίσει τὰς πρώτας ἐχθροπραξίας. Τὸ στόμα τῆς διπλωματίας εἶχε σιγήσει, διὰ νὰ οὐκίησιν δυστυχῶς τὰ ἀδηφάγα στόματα τῶν τηλεθῶλων!

Τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον τόσον ἐφοβοῦντο ὅλοι καὶ κατέβαλον τόσας προσπάθειάς νὰ τὸ ἀποφύγουν, εἶχε συντελεσθῇ ἀνεπανορθώτως. Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐλπίζων ὅτι καὶ τὴν τελευταίαν ἔστω σιγὴν ἦτο δυνατόν νὰ προληφθῇ τὸ τρομερὸν τῆς ἀνθρωπότητος αἵματοκύλισμα, ἀπευθύνει καὶ νέαν ἐκκλήσιν πρὸς τὸν κ. Χίτλερ. Ἡ Ἀγγλία, ἐξαντλοῦσα καὶ τὴν τελευταίαν τῆς εἰρηνιστικὴν προσπάθειαν, ἔστω καὶ διὰ τῆς ἀπειλῆς, ἀποστέλλει τελειωτικὴν διακοίνωσιν πρὸς τὴν Γερμανίαν διὰ τῆς ὁποίας τάσσει προθεσμίαν μέχρι τῆς 11ης π.μ. τῆς Κυριακῆς 3 Σεπτεμβρίου νὰ ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματά τῆς ἐκ τῆς Πολωνίας καὶ νὰ ἀρχίσῃ μετ' αὐτῆς συνεννοήσεις εἰρηνικάς. Ἡ Γαλλία, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς Ἀγγλίας, ἀναλαμβάνει τὴν ἰδίαν προσπάθειαν καὶ παρατείνει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀπάντησεως μέχρι τῆς 5ης μ.μ. τῆς Κυριακῆς 3 Σεπτεμβρίου, ἐλπίζουσα ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ Γερμανία θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δεχθῇ τὰς Ἀγγλογαλλικάς προτάσεις περὶ καταπαύσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, τὰς ὁποίας ἡ Πολωνία εἶχεν ἤδη ἀνεπιφυλάκτως ἀποδεχθῇ.

Ἀτυχῶς καὶ ἡ τελευταία αὕτη προσπάθεια προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀρνήσιν τῆς Γερμανίας καὶ ἐναυάνησε. Τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς οἱ προεσβεταὶ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Γερμανικῆς πρωτεύουσας καὶ αἱ διπλωματικαὶ σχέσεις μετὰ τῶν τριῶν Μεγάλων αὐτῶν Δυνάμεων διεκόπησαν. Ὁ πόλεμος, κηλὶς τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀνάνηκτον κακὸν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δικαίου, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειται τοῦτο, ἐξαπελύθη μετ' ὅλας τὰς βαρβαρότητας, τρομακτικὰς καὶ φρικαλέας συνεπείας του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, διὰ διαγγέλματός του πρὸς τὸν μητροπολιτικὸν λαόν καὶ τὸν λαόν τῶν κτήσεις τῆς Αὐτοκρατορίας, τονίζει ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐξηναγκάσθη νὰ ἐπέμψῃ πρὸς διάσωσιν τῆς κινδυνευούσης Πολωνίας ἐναντὶ τῆς ὁποίας ἔχει ἀναλάβει τὴν υποχρέωσιν νὰ περιφρουρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά της, καὶ καταλήγει ἐν τέλει ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, συγκινηθεῖσα βαθέως ἐκ τοῦ ἐκτυλισσομένου δράματος, δι' ἐγκυκλίῳ τῆς πρὸς ὅσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχὰς τοῦς Κράτους συνέστησεν ὅπως μετ' ἐκάστην λειτουργίαν καὶ καθημερινῶς μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ Ἑσπεριοῦ, ἀναπέμψεται δέσεις πρὸς τὸν Ὑψιστον πρὸς ταχεῖαν κατάταξιν τοῦ ἀνθρωπίνου ἀλληλοσπαραγμοῦ.

Πράγματι, μόνον ὁ Ὑψιστος δύναται νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα, τὴν καταστροφὴν καὶ ἐξαθλίωσιν τὴν ὁποίαν διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν ἐπεσώρευσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

Δ. Δεῦλ-ς

Η ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Έτελέσθησαν εις τὸ Ναύπλιον, παρισταμένου πλήθους κόσμου καὶ τῶν Ἀρχόν, οἱ Ἀ' Περιφερειακοὶ Κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὰ ἔπαθλα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγῶνων ἀπένευμεν ἰδιοχειρῶς ὁ Νομάρχης Ἀργολιδοκορινθίας καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Α. Λεμπέσης, προσφωνήσας καταλλήλως αὐτοὺς.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγῶνων ἔχουσιν οὕτω:

Δρόμος 100 μέτρ. Φαλαγγιτῶν (ἐλευθέρως): 1) Παπαδημητρίου 1' 28'', 2) Ι. Φίσκας, 3) Δ. Μητσόπουλος.

Δρόμος 400 μέτρ. Φαλαγγιτῶν (ἐλευθέρως) 1) Κ. Βελιώτης 7' 54'', 1) Ἀθ. Λουκάς, 3) Νεοφωτιάδης.

Δρόμος 1000 μέτρων: 1) Κίκα.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Β. Ἀρινοῦτος 1' 59'', 2) Νάκης, 3) Μ. Ἀποστολόπουλος.

Σκυ-αλοδρομία: 4 × 1000: 1) Ὁμάς Ναυπλίου, 2) Ὁμάς Κορινθίας.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις τοῦ Νομοῦ Λέσβου διωργάνωσε τοὺς Ἀ' Αἰγαιοπελαγίτικους Ἀγῶνας στίβου, οἵτινες ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Μυτιλήνην.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους ἔλαθον μέρος αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Χίου καὶ Λέσβου.

Τὴν ἑναρξιν τῶν ἀγῶνων ἐκήρυξεν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Λέσβου Νομάρχης κ. Κοζύρης παρισταμένων καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχόν τῆς πόλεως.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουσιν οὕτω:

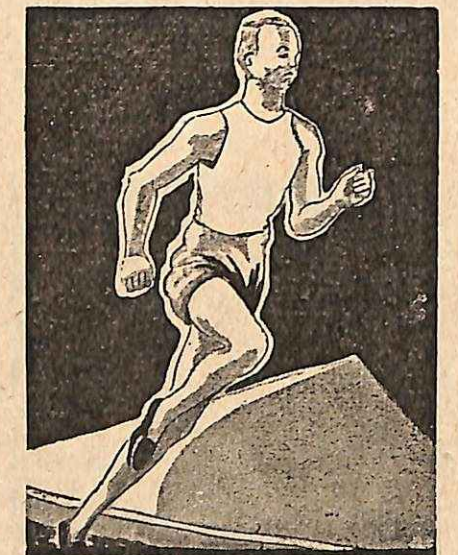
Δρόμος 60 μέτρ. Φαλαγγιτιστῶν: 1) Τρουμπούνη Ἡρῶ (Λέσβου), 2)

Σαμφίδου Χριστίνα (Λέσβου), 3) Τζιρᾶ Ζανέττα (Χίου).

Δρόμος 200 μέτρ. Φαλαγγιτῶν 1) Ταλιάνης Γεώργ. (Λέσβου), 2) Χιωτέλης Στέφ. (Λέσβου), 3) Χαλαμαντάρης Παναγ. (Λήμνου).

Ἀκοντισμὸς Φαλαγγιτιστῶν: 1) Χ' Γιαννοῦ Ρηνούλα (Λέσβου), 2) Μυ-

τιλῆναίου Ἀριστέα (Λέσβου), 3) Στεφανίδου Κατίνα (Λέσβου).

Δρόμος 800 μέτρ. Φαλαγγιτῶν: 1) Νταβέλης Κώστας (Λέσβου), 2) Καραῖθης Γεώργ. (Λέσβου), 3) Ποῦλος (Λέσβου).

Ἄλμα τριπλοῦν Φαλαγγιτῶν: 1) Χωριατέλης Θεόδ. (Λέσβου), 2) Διαμαντίδης Νικ. (Χίου), 3) Ἰατρίδης (Χίου).

Σκυταλοδρομία 4 × 100 Φαλαγγιτῶν: 1) Ὁμάς Μυτιλήνης, 2) Ὁμάς Λήμνου, 3) Ὁμάς Γέρας.

Ἐλευθέρα δισκοβολία Φαλαγγιτῶν: 1) Βαρκάρης Ἰωάν. (Χίου), 2) Φρυδάς Ἰωάν. (Χίου), 3) Μελιγκώνης (Λέσβου).

Ἄλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτῶν: 1) Τσαπάλας (Χίου), 2) Ζαχαρίου (Χίου), 3) Μεγαλίδης (Λέσβου).

Ἀποτελέσματα δευτέρας ἡμέρας

Δρόμος 60 μέτρ. Σκαπανέων: 1) Ψωμάς (Λέσβου), 2) Μαυρογιάννης (Λέσβου), 3) Στεργίου (Λέσβου).

Δρόμος 60 μέτρ. Σκαπανιστῶν: 1) Μαντζουράνη Ἑλλη (Λέσβου), 2) Ἀμπατζιδέλη Μαρία (Λέσβου), 3) Κουτσουκίδου Λέλα (Λέσβου).

Ἄλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτιστῶν: 1) Κοκκινάκη Ἑλένη (Χίου), 2) Σκορλέτη Καίτη (Χίου), 3) Μπάρα Ἰωάννα (Χίου).

Σφαιροβολία Φαλαγγιτῶν: 1) Φρυδάς Ἰωάν. (Χίου), 2) Βαρκάρης Ἰ. (Χίου), 3) Μοράτης (Χίου).

Δρόμος 3000 μέτρ.: 1) Χιώτης Γαβριήλ (Λέσβου), 2) Καραῖθης Γεώργ. (Λέσβου), 3) Καρακωνσταντῆς (Χίου).

Ἄλμα ἀπλοῦν Σκαπανέων: 1) Ψωμάς (Λέσβου), 2) Μαυρογιάννης (Λέσβου), 3) Καμαριανός (Λέσβου).

Ἄλμα ἀπλοῦν Σκαπανιστῶν: 1) Κουτσουκίδου Λέλα (Λέσβου), 2) Κρητικοῦ (Λέσβου), 3) Τρουμπούνη (Λέσβου).

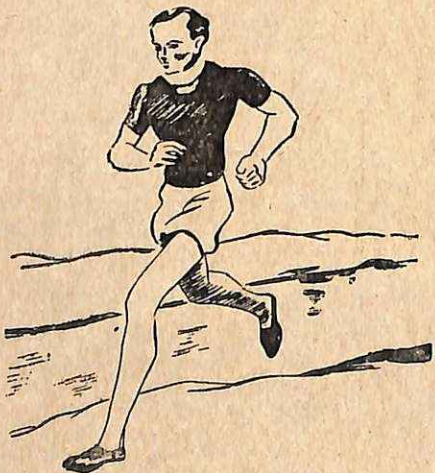
Δρόμος 400 μέτρ. Φαλαγγιτῶν: 1) Παπαμιχαήλ (Χίου), 2) Φραγκάκης (Χίου), 3) Μηλιάδης (Χίου).

Σκυταλοδρομία 6 × 300 Φαλαγγιτῶν: 1) Ὁμάς Λέσβου, 2) Ὁμάς Χίου.

Ἄλμα ἀπλοῦν Φαλαγγιτιστῶν: 1) Μυτιληναίου Ἀριστέα (Λέσβου), 2) Τρουμπούνη Ἡρῶ (Λέσβου), 3) Καραμπάση Λίτσα (Λέσβου).

ΔΟΜΟΚΟΣ. — Συνηντήθη εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα ἡ ὁμάς τῆς Ὑποδιοικήσεως Δομοκοῦ μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Σχηματισμοῦ Φαρσάλων. Ὁ ἀγὼν ἐδόθη εἰς τὸ γήπεδον τῆς δευτέρας, ἐπαρουσίασε δὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Αἱ ὁμάδες ἐξῆλθον ἰσόπαλοι σημειώσασαι ἀνὰ δύο τέρματα ἑκάστη.

Κεντρικὴ Διοίκησις

Εἰς τὴν Κοινότητα Ἀγίας Ἀννης τῆς Εὐβοίας ἐτελέσθη 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Φαλαγγίτου Ἡλίου Σκουρτανιώτη, ὅστις ἀποθνήσκων ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἐζήτησε νὰ ταφῇ μετὰ τὴν στολήν του.

Ὁ Ἀρχηγός, εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Εὐβοίας, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνῆγγελε τὴν τέλει τοῦ μνημοσύνου καὶ τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ ἐκλιπόντος Φαλαγγίτου, ἀπήντησεν ὡς ἀκολουθῶς:

Ἐξ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν

Κων. Ρεγγούκων

Περιφερειακὸν Διοικητὴν Ε. Ο. Ν. Εὐβοίας

Χαλκίδα

Μὲ ἀπειρον συγκίνησιν ἀνέγνωσα τηλεγράφημά σας διὰ μνημόσυνον Φαλαγγίτου Ἡλίου Σκουρτανιώτη.

Μὲ τέτοια παιδιὰ πᾶν ἔτσι πεθαίνουν ἢ Ἑλλάς θὰ ζήσει καὶ θὰ μεγαλουργήσει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρόεδρος Κυβερνήσεως
Γεν. Ἐπιθεωρητῆς Ε. Ο. Ν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΔΩΡΗΤΑΣ

Πρὸς τὴν Ὁμοσπονδίαν Ἐπαγγελματιῶν Ἱδιοκτητῶν Φορητῶν Αὐτοκινήτων Ἑλλάδος—Πειραιῶς.

Πειραιᾶ

Κύριοι,

Μετὰ μεγάλῃ μου εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθην τὴν ὕψ' ὡμῶν διάθεσιν ἑκατὸν (100) φορητῶν Αὐτοκινήτων διὰ τὰς κινητοποιήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὰς ἐορτάς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ πατριωτικὴ σας αὐτὴ χειρονομία, προστιθεμένη εἰς τόσας ἄλλας ἐκδηλώσεις πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, μὲ συγκινεῖ βαθύτατα διότι ὁ Αὐτοκινητιστικὸς κόσμος τοῦ Πειραιῶς κατενόησε πλήρως τοὺς ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπιδιωκόμενους σκοποὺς.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητῆς τῆς Ε. Ο. Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος

Ἐνταῦθα

Εὐχαριστήριος Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐθνικὴν Τράπεζαν διὰ διάθεσιν ποσοῦ δραχ. 25.000 ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν.

Λαθὼν σήμερον γινώσκω τῆς ἀπὸ 7ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐπιτολῆς σας, δι' ἧς μοι γνωρίζετε ὅτι διετέθη ὑπὲρ τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀργανώσεως καὶ παρὰ τῆς ὑμετέρας Τραπεζῆς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 25.000 εἰς μνήμην τοῦ θανόντος Συμβούλου τῆς Ἀλεξάνδρου Ε. Πετρίτζη, σπεύδω διὰ τῆς παρούσης νὰ ἐκφράσω ὑμῖν, Κύριε Διοικητά, τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας διὰ τὸ ζῶηρον ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐπιδεικνύει ἡ ὑψ' ὡμᾶς Τράπεζα διὰ τὴν πρόδοον τῆς Ε. Ο. Ν.

Παρακαλῶ, ὅπως μετὰ τὸ ποσὸν τοῦτο πιστώσῃτε τὸν παρ' ὑμῖν λογαριασμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. Γενικῶν Πόρων.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ 9η Ὑπεραστικὴ Διεύθυνσις Αὐτοκινήτων ἐδῶρσεν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ὑπὲρ τοῦ ταμείου ψυχαγωγίας δρ. 1.548, ἀντίτιμον χρησιμοποίησεως τῶν αὐτοκινήτων τῆς κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπηύθυνεν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Φαλαγγίτην Κων. Πιζᾶν, ἐκ Καρύστου, ὁ ὁποῖος

διέθεσε 280 δραχμάς κατὰ μῆνα διὰ τὴν Ὀργάνωσιν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Πληροφορηθεὶς ὅτι διεθέσατε δραχμάς διακοσίας ὀγδοήκοντα (280) καθ' ἑκάστον μῆνα, διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ χορηγίαν εἰς τὸν ἐπιμελέστερον καὶ πτωχὸν μαθητὴν Φαλαγγίτην τῆς ἰδιαίτερας ὡμῶν Πατρίδος, μιᾶς στολῆς καὶ ἐνὸς σακκιδίου, ἐπιθυμῶ διὰ τῆς παρούσης νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς θερμότατα, διὰ τὴν πατριωτικὴν σας ταύτην χειρονομίαν.

Ἡ εὐγενὴς σας προσφορά, φανερώνουσα τὴν ἀγάπην καὶ στοργὴν σας διὰ τὸν Ἑλληνα Φαλαγγίτην, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχετε πλήρως κατανοήσει τοὺς ἱεροὺς Ἐθνικοὺς σκοποὺς τῆς Ε. Ο. Ν.»

Οἱ ἀγορασταὶ τῶν ἰχθύων τῆς λίμνης Ξυνιάδος προσφέρουν ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. παγίαν εἰκοσάλεπτον εἰσφορὰν ἑφ' ἑκάστης ὁκτὰς ἀγοραζομένων ἰχθύων.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ὁ ἐκ Βελγικοῦ Κογκό ὁμογενὴς κ. Δημήτριος Γεωργίου Καλούδης δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας ἐκφράζει τὸν θαυμασμὸν του διὰ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἡ ὁποία, ὡς λέγει, ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος τὰ ὠραιότερα καὶ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων.

Η Α.Β.Υ. Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Πῶς τὴν περιγράφει ἀπεσταλμένος μας

Ἡ σαλπύγγτρια σαλπίζει συγκέντρωσι. Οἱ νέες ὄλες μετὰ τὴν περιβολὴν τοῦ στρατοπέδου τελειώνουν τὴν περιποίησιν τῶν θαλάμων τους μέσσα κι' ἔξω στοὺς χαλικοστρωτους δρόμους. Χάνονται μέσα στοὺς θαλάμους καὶ παρουσιάζονται δυὸ-δυὸ ἀπὸ παντοῦ ὀλόγυρα με ἀλαφρὸ καὶ γοργὸ πηδοτρέξιμο, ντυμένες τῇ στολῇ τους, ἑτοιμὲς πρὸς συνάντησιν.

— Σύνταξι κατὰ λόχους!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Στρατοπεδάρχου, πὺ γεμάτῃ εὐθυνης καὶ κόπους φροντίζει τὸ κάθε τι. Μετὰ τὴν ἐπὶ κεφαλῇς γυμνάστριν κάθε λόχος συντάσσεται στὸ προαύλιον τοῦ Διοικητηρίου καὶ δίνονται οἱ ὁδηγίες κι' οἱ διαταγές. Ἡ ὥρα εἶναι τέσσερες παρὰ πέντε. Σὲ λίγο ἕνα διπλὸ κορνάρισμα αὐτοκινήτων μ' ἐπανάληψιν.

— Ἐρχεται!... Ἐρχεται!...
— Προσοχή! Ἡ Πριγκίπισσα! Ὅλες στὴ θέσι σας! Σεῖς ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐκεῖ. Σεῖς ἐδῶ...
Εἶναι ὄλες στὴ θέσι τους.

Ἀνάμεσα στὶς θημωνιές διακρίνονται τώρα τὰ δυὸ αὐτοκίνητα.

Ἡ Στρατοπεδάρχου τρέχει καὶ σὲ λίγο ὁδηγεῖ τὴν Πριγκίπισσα Φρειδερίκη, τὴν Διοικήτρια Θηλέων Πρωτεύουσας Κυρία Μαντζούφα, τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον κ. Κανελλόπουλον καὶ τὴν Κυρία Μελά στὸ Διοικητήριον, ἐνῶ αἱ Φάλαγγες ζητωκραυγάζουν μ' ἐνθουσιασμὸν ἀπερίγραπτον.

— Γεῖα χαρὰ στὴν Πριγκίπισσα!... Γεῖα χαρὰ!... Γεῖα χαρὰ!...

Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μπόρεσαν πιά νὰ διαπεράσουν τρυπώντας τὰ σκοτεινὰ σύννεφα κι' ἐλάμπρυναν μὲ φῶς οὐράνιον τὴν καταπράσινη περιοχὴ, πὺ χρυσαίνει τώρα.

Ἐνα τραπέζι στήνεται μπρὸς στὶς συντεταγμένους Φαλαγγίτισσες διπλὰ ἀπὸ ἕνα θεώρατον πεδῖον. Πλησιάζει ὁ παπᾶς καὶ οἱ ἐπίσημοι γιὰ τὸν ἀγιασμόν.

Ἐκεῖν τῇ στιγμῇ σ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον μετὰ τὸν δόλο-τελα ὑποβλητικὸν τόνο, ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ παίρνει ἕνα μεγαλόπρεπον χαρακτήρα, πὺ αὐξάνει σ' ἐντονον βαθμὸν ὅταν ὄλες οἱ νέες μαζί ἐψάλλαν τὸ Πολυχρόνιον καὶ τ' ἄλλα θρησκευτικὰ μελωδήματα τοῦ ἀγιάσμου, πὺ τοὺς εἶχε διδάξει ἀπὸ πρὶν ὁ φιλότιμος ἐργάτης τῆς μουσικῆς κ. Γλυκοφρίδης.

Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν πάλι ζητωκραυγές, πάλι ἐνθουσιασμοὶ κι' ἀρχίζει ἡ ἐπιθεώρησις ἀπὸ τὸ Διοικητήριον. Ὅλες τότε τρέχουν στοὺς θαλάμους καὶ χάνονται πάλι.

Ἡ Ὑψηλὴ Ἀρχηγὸς τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Θηλέων Έλλάδος με τη συνοδεία της επισκέπτεται ένα προς ένα τους θαλάμους, το μαγειρείο κλπ. και καταλήγει στο μεγάλο υπόστεγο του συσσιτίου. Εκεί επιθεωρούνται τα έργόχειρα και σε λίγο η Α.Β.Υ. άφηνει με φανερή την ικανοποίησή της και περιτοιχίζεται από τις χαρούμενες μορφές των κοριτσιών.

Προσφωνήσεις κι' απαγγελίες ωραίων ποιημάτων που γράφηκαν εκεί προκαλούν τον θαυμασμό και τους έπαινους.

Πλησιάζει η ώρα για την αναχώρησι.

Τρέχουν όλες οι Φαλαγγίτισσες μπρός στο Διοικητήριο κι' αρχίζουν το χορό. Μα στο δεύτερο-τρίτο γύρο γελαστή κι' εύχαρις παίρνει μέρος η Πριγκήπισσα. Άκολουθεί η Διοικητής Κυρία Μαντζούφα, που διαρκώς μοχθεί και διαθέτει ολόκληρο τον άφθονο πλούτο της δυνατής της ψυχής στην έκπληρωσι των ωραίων και μεγάλων ιδανικών της Έθνικης Όργανώσεως.

Ευτύχημα είναι ότι όλοι αναγνωρίζουν μ' έκδηλη ευγνωμοσύνη τις μεγάλες θυσίες του Μεγαλόπνοου Άρχηγού και του Κυβερνητικού Έπιτρόπου, που γεμάτος ζωή οργανώνει εδώ, οργανώνει εκεί διαρκώς και βροντοσαλπίζει μέσα στις ψυχές των νέων της Έλλάδος τις ύψηλες ιδέες και τα μεγάλα όνειρα του Άρχηγού.

Ο χορός τελειώνει και μέσα στα όρμητικά, τα αυθόρμητα χειροκροτήματα και τις ένθουσιώδεις εκδηλώσεις των Φαλαγγιτισσών φεύγουν οι έπίσημοι και μαζί τους φεύγει και το ήλιο το λαμπερό φώς, που χάνεται στα πυκνά σύννεφα.

Πάλι σκοτεινιάζει και γίνεται πιο βαθύ το πράσινο χρώμα των πεύκων, μα η ευθυμία είναι ακράτητη κι' ατέλειωτη γιατί βαθεία είναι ριζωμένη η πίστις προς τον Άρχηγό και τα κηρύγματά του, γιατί μεγάλος, βαθύς κι' ιερός είναι ο πόθος να τραθήσουμε «Έμπρός! για μιάν Έλλάδα νέα!»

Γ. Β. Κ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ

Ένώ το αυτοκίνητο τρέχει κάτω από τα καταπράσινα δαντελωτά των πεύκων, επιτρέποντας σε κάθε στροφή του να παρουσιάσθι στα μάτια μας και μία νέα εικόνα ωραιότερη από τις προηγούμενες, της Έλληνικής φύσεως, η σκέψις πετά προς το τέμα του σκοπού μας, προς το Στρατόπεδον «Ι. Μεταξά».

Μα να σε λίγο ανάμεσα διακρίνεται η σιδερένια πόρτα του με τους σκοπούς της, και λίγο πιο πέρα ένα γραφικότατο θέαμα μας χαρίζει την πρώτη ευχάριστη εντύπωσι. Διακόσια πενήντα κορίτσια αξιωματικοί από Λοχίτου μέχρι Υποδιοικητού συμπεριλαμβανομένου καθισμένα στο φυσικό χαλί που άσπελουν αί βελόνες των πεύκων έτοιμάζονται για κάποιο συμβούλιο. Με τις μπλε φούστες και τις λευκές μπλούζες τους, διακόπτον το πράσινο, παρέχοντας στα μάτια του θεατού την ευκαιρία να αναπολήσῃ κάτι εικόνες παλιές, κάτι όμοιες συγκεντρώσεις Έλληνίδων, που κρυμμένες έλεγαν γνώμες και έπαιρναν αποφάσεις για το μέλλον και την ευμερία της Πατρίδος των.

Το συμβούλιον αρχίζει. Όλες έχοντας βαθεία συναίσθησι της αποστολής των, ακούουν με προσοχή τα λόγια της Στρατοπεδάρχου. Τους τινίζει την σημασίαν και τις υπόχρεώσεις που δημιουργούν αί θέσεις των άπεναντι των άλλων, άφ' ενός μὲν ως μελών της Ε.Ο.Ν. άφ' έτέρου δέ ως βαθμοφόρων.

Το συμβούλιον τελειώνει με την αναγγελίαν του προγράμματος της επομένης ημέρας, και κατόπιν αί βαθμοφόροι σκορπίζονται για να έτοιμασθούν για το βραδυόν φαγητό.

Πρόθυμα χωρίζονται σε ένωμοτίες και προχωρούν χαρούμενα με έμβεληρία στην τραπεζάρια, όπου ώρισμένες συναγωνίστριες φροντίζουν διά την διανομήν του φαγητού.

Δεξιά και άριστερά στην πόρτα του θαλάμου υπάρχουν διάφορα καλλιτεχνήματα που τα χέρια των αξιωματικών κατεσκεύασαν με άμμο, πεύκα και πετραδάκια.

Παντού βλέπομε την τάξι, την καθαριότητα και την άπαραίτητη στή γυναικα φιλοκαλία.

Μετά το φαγητόν η σάλπινξ καλεί τας αξιωματικούς για την καθημερινή ψυχαγωγία έμπρός στο Διοικητήριο. Τραγούδια, ποιήματα και παιχνίδια σκορπίζουν την χαρά και την ευθυμία και το γέλιο κροτάλλινου και άξιαστο ένάσσεται με των πεύκων το ψθύρισμα και της θάλασσας το φλόισσο.

Μα η νύχτα έχει προωρήσει και πρέπει να φύγωμε. Νοιώθουμε δυνατούς παλμούς συγκινήσεως κατά το διάστημα της νυκτερινής προσευχής. Κάτω από το άσημένο φώς του φεγγαριού, έμπρός στο βωμό, διακόσια πενήντα όνυσον και εύχαριστούν τον Θεό παρακαλώντας Τον μ' όλη τη θερμή της ψυχής τους για Έκείνους που με κάθε τρόπο φροντίζουν για την έξωσί τους κι' αγωνίζονται για να τις κάνουν πραγματικές Έλληνίδες, ικανές να διαφυλάξουν τα όρασι ιδανικά μας και να τα μεταλαμπαδεύσουν στις επόμενες γενεές.

Φεύγομε με τις καλύτερες εντυπώσεις και μ' ένα δυνατό ένθουσιασμό, άπολυθούμενες από τα γέλια και τους χαιρετισμούς των αξιωμα-

τικών, κλείνοντας μέσα στην ψυχή μας την όμορφη εικόνα της συναδέλφωσης και της χαράς που ο Άρχηγός μας με την τόση στοργή του έπέτυχε.

ΚΑΙΤΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Η Όργανωσίς μας, χάρις εις τα πατριωτικά αίσθήματα του έξ Αιγύπτου όμογενοϋς κ. Παϊδούση, ειδικού μηχανικού ραδιοφωνικών συσκευών, απέκτησε τον τόσοον

χρήσιμον διά την έξ-υπρέτησιν των σκοπών της ραδιοφωνικών πομπών. Ο πομπός οϋτος δέν περιορίζει το άκουστικό πεδίο του μόνον εις τα όρια της Έλλάδος, όπως ο Κρατικός Σταθμός, αλλά άκούεται και εις τα άλλα Κράτη, όπως στην Αίγυπτο, στα Βαλκάνια, άκόμη και στο Βερολίνο. Είναι σταθμός βραχέων κυμάτων και μήκους κύματος 37 μέτρων ή 8.100 χιλιοκύκλων.

Έτσι με την δωρεά αυτή του κ. Παϊδούση απέκτησεν η Όργανωσίς το μέσον της επικοινωνίας με τα μέλη της και το μέσον διαφώτισεως του λαού. Την χρησιμότητα του πομπού αυτού όλοι μας την αντιλαμβανόμεθα και γι' αυτό δέν πρέπει να χάνωμεν ευκαιρία να προπαγανδίζωμε το σταθμό μας σε κάθε κύκλο γνωστών μας. Ο σταθμός μας αξίζει της τιμής αυτής γιατί περιέχει πρόγραμμα πλουσιώτατον από πάσης άπόψεως. Όλοι μας λοιπόν πρέπει κάθε βράδυ 6-8.30' να παίρνωμε τα βραχέα κύματα στα 37 μέτρα ή στους 8.100 χιλιοκύκλους. Άξίζει να γράψωμε για το δωρητή ότι χωρίς καμμία άμοιβή επί σειράν μηνών προσέφερε και προσφέρει την προσωπικήν του εργασίαν διά την καλήν λειτουργίαν του σταθμού.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΧΑΛΚΙΣ.— Ο Περιφερειακός Διοικητής Ε.Ο.Ν. Εύβοιας ώμילהν ένάντιον πολυπληθούς άκρατηρίου, έκ Φαλαγγιτών και πολιτών, έν Κύμη την 15ην παρελθόντος μηνός αναπτύξας την Ιστορίαν της πόλεως και τούνας ιδιαιτέρως την συμβολήν των Κυμαίων εις τον Έλληνικόν πολιτισμόν και τους άπελευθερωτικούς άγώνας του Έθνους. Άκολουθώς καθώρισε την θέσιν των εις τα πλαίσια του Κράτους της 4ης Αυγούστου και δι' άκριβολογίας ανέφερε την προσπάθειαν του Νέου Κράτους έν σχέσει με την Έλληνικήν νεότητα.

Μετά ταϋτα η όμιλία του έστράφη εις την γενικήν πολιτικήν του Νέου Κράτους και δι' εις την γεωργικήν, εργατικήν, έμπορικήν, βιομηχανικήν, και επαγγελματικήν τοιαύτην. Τέλος ο όμιλητής κατέληξεν ως έξης: «Μη φοβάσθε κανένα. Προχωρήστε εις το έργον σας. Κάθε αντίδρασιν, ο όρμητικός ποταμός, που λέγεται Έθνική Όργάνωσις Νεολαίας, θα την σαρώσῃ».

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.— Έκατόν Φαλαγγίται και Σκαπανείς του σχηματισμού Λεβαδείας παρεθέρισαν επί δεκαήμερον εις το επί της παραλίας Διστόμου στρατόπεδον «Άγιος Νικόλαος».

Οι παραθεριστάι Φαλαγγίται κατά το διάστημα της παραμονής των εις «Άγιον Νικόλαον» ήσκήθησαν εις την κολύμβησιν, πορείας, σουηδικήν γυμναστικήν και ήκουσαν διαφόρους όμιλίας και μαθήματα συμφώνως προς το ίσχύον πρόγραμμα.

ΔΡΑΜΑ.— Την 27ην παρελθόντος άπασα η δύναμις των ύπ' αριθ. 243 και 281 Φαλαγγών της Υποδιοικήσεως

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Η Έπιτροπή κρίσεως του ύπο της Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολών διενεργουμένου διαγωνισμού, καθιερώνει την στήλην αυτήν προς έξυπνέρτησιν των διαγωνισθησομένων.

Εις την στήλην του διαγωνισμού της Δ. Α. Σ. θα αναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, έπίσης θα αναφέρονται και αί εργασίαι αί όποιαί έλήφθησαν, βεβαίως όχι διά του έπωνύμου του άποστολέως, αλλά διά του χαρακτηριστικού ρητού ως όρίζει η προκήρυξις του διαγωνισμού.

Υπενθυμίζομεν εις τους Φαλαγγίτας μας, ότι η προθεσμία άποστολής των εργασιών των λήγει την 1ην Νοεμβρίου έ. έ.

—Πολλοί από τους συναγωνιστάς μας γράφουν ότι θεωρούν πολύ-πλοκον τον τρόπο χαρακτηρισμού των εργασιών.

Γιά να μην ύπάρχη καμμία άμφιβολία επαναλαμβάνομε:

Έπί της εργασίας έκτός του τίτλου θα είναι αναγεγραμμένο και ένα ρητό της άρεσκείας του γράφοντος.

Έντός μικρού φακέλλου θα ύπάρχη αναγεγραμμένο το ίδιο ρητόν, το όνοματεπώνυμον του γράφοντος, ο τίτλος της εργασίας κα το τμήμα της Ε.Ο.Ν., εις το όποιον άνήκει. Ο μικρός αυτός φακέλλος μετά της εργασίας θα είναι έγκλεισμένος έντός κοινού φακέλλου.

—Ι. Δημητρίου, Ένταϋθα: Δέν θα ληφθῇ ύπ' όψιν.

—Δ. Ρουμελιώτην, Καλάμας: Σας εύχαριστοϋμεν. Έ-σάλη.

—Κ. Ίωάννου: Σας άποστέλλομεν την προκήρυξιν.

(Έκ του ΙΙΙ Γραφείου Δ. Α. Σ.)

του Σχολείου Άνιχνευτών—Απολυμαντών V και XIV ύποτομέως. Την άσκησιν παρηκολούθησαν ο Κυβερνητικός Έπίτροπος κ. Άλ. Κανελλόπουλος και το έπιτελείον της Περιφ. Διοικήσεως Άρρένων Άθηνών.

Το πρόγραμμα της άσκήσεως περιελάμβανε:

Ι. 2 Θέματα σχετικά με την αϋτοπροστασίαν (έλεγχος προσώπιδος, έλεγχος χλωρασδέστου).

ΙΙ. 2 Θέματα σχετικά με την διαφώτισιν (άντιπροπαγάνδα σχετική με ψευδείς διαδόσεις).

ΙΙΙ. 4. Έπεισόδια πραγματικής άνιχνεύσεως (Άνιχνεύσις φωσγενίου και Κλάρκ.— Άνιχνεύσις ύπερίτου εις όδους.— Άνιχνεύσις ύπερίτου εις οίκια (αϋλήν κ. λπ.).— Άνιχνεύσις λεδιζ(του).

ΙV. Έμπρησμός δια θέρεμίου.

V. 2 Ένέργειαι άπολυμάνσεως. (Άπολύμανσις από άσφυκτικά).

ΟΜΙΛΙΑΙ

Προς τους Φαλαγγίτας της Τετραρχίας Δομοκού ώμילהν ο εκεί παρεπιμηδών καθηγητής της Θεολογίας κ. Ταμπουρατζής με θέμα «Οι σκοποί της Έθνικης Όργανώσεως Νεολαίας».

Έπίσης εις την Περιφ. Διοίκησιν Κεφαλληνίας εις συγκεντρώσεις Φαλαγγι-

Ε.Ο.Ν. Δράμας συγκεντρωθείσα εις το ένταϋθα Νέον Στάδιον έξετέλεσεν έπιτυχώς, παρουσία του Περι. Διοικητού και των άνωτέρων βαθμοφόρων, άσκήσεις πυκνής τάξεως ως και διαφόρους μετασχηματισμούς επί τη βάσει του Προσωρινού Κανονισμού Στρατιωτικών Άσκήσεων, Παρατάξεων και Παρελάσεων.

Έπίσης έλαβον χώραν άσκήσεις Μέσων Συνδέσμων και Διαβιβάσεων ύπο Φαλαγγιτών και Σκαπανέων ειδικώς προς τοϋτο εκπαιδευθέντων.

Κατά την διαρρεύσασαν έβδομάδα έγέγοντο συγκεντρώσεις εις τας έδρας της Υποδιοικήσεως Κάτω Νευροκοπίου και των Τομέων Προσωσάνης, Παρανεστίου, Χωριστής και Δοξάτου.

ΑΡΝΑΙΑ.— Πρό ήμερών ο Περιφ. Διοικητής Χαλκιδικής έπεθεώρησε τους Σχηματισμούς της Τετραρχίας Άρναίας, μείνας άπολύτως ικανοποιημένος από την συντελουμένην εργασίαν.

Έπίσης ο Περιφ. Διοικητής έπεθεώρησε τους Σχηματισμούς Βάλτας, Ρωσικού, Άθήτου και Ν. Ποτιδαίης. Έπ' εύκαιρία ο Περιφ. Διοικητής ώμίλησε προς τους Φαλαγγίτας και προς το συγκεντρωθέν πλήθος άναπτύξας τους σκοπούς της Ε.Ο.Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Οι σχηματισμοί Θηλέων Ήρακλείου έπεσκέφθησαν την Ιστορικήν μονήν του Άρκαδίου συνοδευόμενοι ύπό της Περιφ. Διοικητρίας των.

Εις την έκδρομήν των έλαβε μέρος και ο Γεν. Έπόπτης της Ε.Ο.Ν. Ήρακλείου κ. Παπαθανασίου συνοδευόμενος ύπό του Διευθυντού του Υγειονομικού τμήματος της Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης.

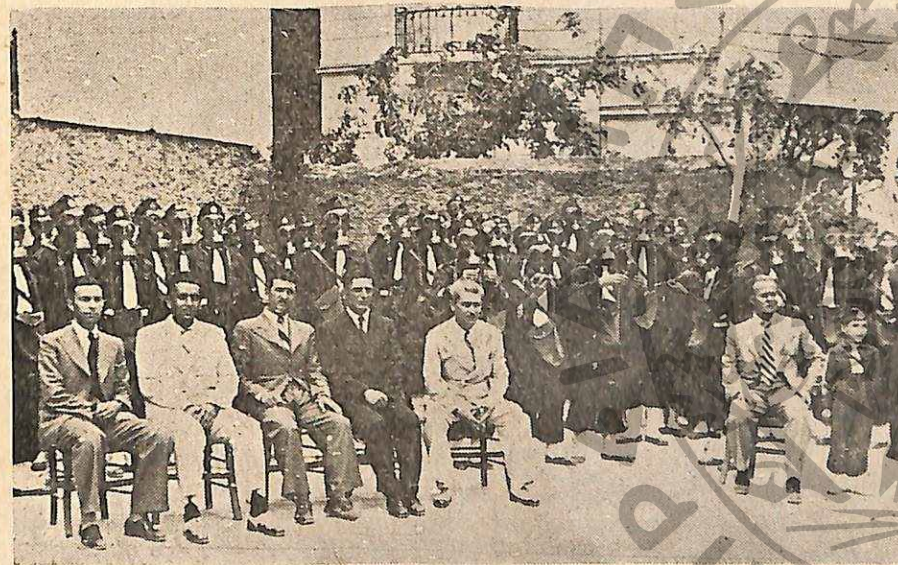
Αί έκδρομείς διερχόμεναι έκ του χωρίου Άδελε, όπου η οίκια του ήρωικού πυρπολητού Γιαμπουδάκη, απέδωσαν τιμάς πρό της οικογενείας του ήρωος Κρητός.

Αί Φαλαγγίτισσαι άφου έγευμάτισαν την μεσημβρίαν από κοινού, επέστρεψαν κατενθουσιασμένα το έσπέρας εις την έδραν των.

Κατά την διαρρεύσασαν έβδομάδα πλήθος νέων εργατριών ένεγράφησαν εις τους σχηματισμούς Θηλέων Ε.Ο.Ν. Ήρακλείου.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΑΣΚΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εις το Λαϊκόν Γυμναστήριον την 3ην Σεπτεμβρίου έξετελέσθη ύπό την όδηγίαν και έποπτείαν του συνεργάτου και χημικού κ. Ν. Μάνθου πραγματική άντιαερο-

Άπό την περιγραφομένην άσκησιν άεραμύνης

πορική άσκησις άνιχνεύσεως και άπολυμάνσεως, εις την όποιαν έλαβον μέρος 5 συνεργεία έκ των τελειοφοίτων

τισσών λαμβάνουν χώραν όμιλίας τας όποιας αί Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοϋν με ένθουσιασμόν.

Δ. ΦΙΛΙΚΟΝ, New Port Rd. Cardiff. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Κάθε συνεργασία σας μέσα στο πλαίσιο του περιοδικού θα είναι ευπρόσδεκτη.—ΤΗΛ. ΚΟΥΤΣΑΥΤΑΚΗΝ, "Αγ. Γεώργιον (Κρήτης). Το περί 4ης Αυγούστου καλό. Ήλθε όμως πολύ άργα και δεν είναι πλέον επίκαιρον.—ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΙΩΤΗΝ. Η συνεργασία σας δεν έληφθη δυστυχώς και επομένως δεν μπορούμε να σας πούμε αν ήτο κατάλληλος ή όχι. Παρακαλούμε να την ξαναστείλετε απ' ευθείας εις το περιοδικόν, Λεωφόρος 19.—ΝΙΚ. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΝ, Λακκώματα (Ταυγέτου). Δυστυχώς οι φωτογραφίες σας είναι ακατάλληλες. Η ανταπόκρισις δημοσιεύεται εις την κίνησιν της Ε.Ο.Ν.—203ην ΦΑΛΑΓΓΑ ΣΟΦΑΔΩΝ. Δυστυχώς η αποστολείσα φωτογραφία είναι σκοτεινή.—ΜΙΧ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ, "Αμυρά Βιάνου Κρήτης. Αί πνευματικά σας ασκήσεις

παρεπέμφθησαν εις τὸν ἀρμόδιον συντάκτην. Ἐπίσης τὸ διήγημά σας εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπιτροπὴν, ἢ ὅποια θὰ τὸ κρίνῃ ἐν καιρῷ.—148ην ΦΑΛΑΓΓΑ, Κρύα Νερά. Η φωτογραφία σας θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ. Παρακαλοῦμεν ὅπως ἐν σχέσει μετὰ τὰς φωτογραφίας ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν ἐγκύκλιον τῆς Κεντρ. Διοικήσεως.—ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ Παναγίας (Θάσου). Αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. Δ. ΠΑΥΛΟΥ, "Αγίαν Εὐθυμίου. Ἀπορρίπτονται ἐπειδὴ εἶναι γραμμένα μετὰ ἀταξία, σὲ μικρὰ χαρτάκια.—Ι. Γ. ΜΗΛΙΟΝ, Πειραιᾶ. Ἀκατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν.—Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΝ, Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευθῶν μερικὰ.—Σ. & Ι. ΚΟΝΤΑΡΙΝΗ, Κέρκυραν. Ἀπορρίπτεται.—Σ. Π. ΣΚΑΛΚΟΝ, "Αμυρούσιον. Καλὰ ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὴν «Νεολαίαν». Π. Θ. ΔΟΥΝΤΑΝ, Λεωνίδιον, Χ. Α. ΠΑΛΑΡΗΝ, Θεσσαλονίκην. Γνωστὲς οἱ περισσότερες ασκήσεις.—Οἱ ἄλλες ἀνεπιτυχεῖς.—Ο. Ι. ΝΕΓΡΙΝ, "Αρταν. Καλὸ τὸ σταυρόλεον ἢ Κρήτη, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἐπειδὴ εἶναι σχεδιασμένον μετὰ σινική μελάνη καὶ κυρίως διότι ἔχει μεγάλαν εἰς πλάτος ἔκτασιν. Διάλεξε καμμίαν πιὸ στρογγυ-

λὴ νῆσον (Αἰγίνα, Θάσος κλπ.).—Ν. Ι. ΞΕΝΑΚΗΝ, Ε. ΠΟΛΥΖΩΗΝ, Χ. Α. ΜΑΡΟΥΣΗΝ, Κ. ΠΟΛΑΝ, Ι. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, Ε. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΝ, Σ. ΠΑΥΛΟΥ, ἀπορρίπτονται.—Μ. Μ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ, "Αμυρά. Ἐγκρίνονται τὰ ψαροκκόκαλα.—Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ, "Αγ. Παρασκευήν. Σας εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὴν νέα σας συνεργασία.—Σ. ΚΕΧΑΓΙΑΝ, Πειραιᾶ. Ἐχει δύσκολες λέξεις τὸ σταυρόλεόν σας.—Ε. ΑΥΓΕΡΙΔΟΥ. Ὡραῖες οἱ ασκήσεις σας. Συγχαρητήρια.—Α. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. Σὲ κανονικὸ χαρτὶ καὶ μετὰ μεγαλύτερη τάξι ἄλλη φορά. Ἀπορρίπτονται.—Π. Η. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πειραιᾶ. Εἶναι καλὲς οἱ ασκήσεις σας, ἀλλὰ ὀρισμένα σημεῖα αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσιν των (Θρόνος, εἶναι διούλλαθος λέξις καὶ ἐπομένως δὲν χωρίζεται Θρ-ον-ος κλπ.).—Π. Γ. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Ἀπορρίπτονται.—Α. Γ. ΖΟΥΚΑΝ, "Αγ. Κωνσταντίνον. Ἐγράψαμε ἐπανειλημμένως ὅτι τὸ σταυρόλεόν δὲν πρέπει νὰ χωρίζεται σὲ ἄλλα μικρότερα. Ἀπορρίπτεται.—Γ. ΤΣΟΚΟΝ, Θεσσαλονίκην, Π. ΚΟΡΔΟΛΗΝ, "Αμυρούσιον, Χ. ΑΛΗΤΥΠΑΝ, Βόλον. Ἀπορρίπτονται.—ΤΑΛ. Α. ΧΟΛ., Κέρκυραν. Ἐγκρίνεται ὁ γρίφος.—Σ. καὶ ΑΙΚ. ΚΩΤΣΑΡΙΔΗ, Τρίπολι. Ἀπολύτως σωστὲς οἱ λύσεις. Θερμὰ συγχαρητήρια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ (Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1554)

σμένη σκάλα φέρνει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶναι τώρα ἓνα μουσεῖο τῶν ἀγαπημένων του πραγμάτων, ὅ,τι ἀγγίζει ὅ,τι μεταχειρίστηκε ἐκεῖνος. Νὰ τὸ χαμηλὸ σανιδένιο κρεβάτι, τὰ φτωχὰ στρωσίδια, ἓνα καντηλιέρι, κατὶ φωτογραφίες... Τὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶναι πιά μιὰ ἐκκλησιά, ὅπου λειτουργεῖται ἡ μνήμη του. Ἐδῶ θάρχωνται οἱ νέες γενεὲς ὅσο περνᾶν τὰ χρόνια καὶ πιὸ πολὺ νὰ προσκυνᾶν, νὰ φέρνουν τάμα τοὺς ἐνθουσιασμοὺς των καὶ τὶς ἐλπίδες, νὰ ἀνάθουν κερὶ στὸν "Ἅγιο τῶν Νεοελληνικῶν Γραμμάτων.

Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα ἔγινε ἡ σεμνὴ τελετὴ τοῦ προσκυνήματος μετὰ τὴν στέψιν τῆς προτομῆς τοῦ Παπαδιαμάντη. "Ὅλο τὸ νησί κατέβηκε στὸ πευκόφυτο Μπουρτζὶ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελετὴν. Ἐκεῖ ἀνάμεσα ἦσαν καὶ γέροι συνομήλικοι τοῦ Παπαδιαμάντη, συγγενεῖς του καὶ γνωστοὶ του, ποὺ δακρύζουν σὰ βλέπουν τὶς μεγάλες τιμὲς ποὺ γίνονται στὸν ἐνδοξὸ πιά "Ἀλέξανδρον. Ἐκεῖ μίλησε πολὺ ἐμπνευσμένα καὶ μετὰ φωνὴν γεμάτην παλμὸ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς τετράρχης κ. Μήτσος Σέττας διδάσκαλος "Αγίας "Αννῆς καὶ λογοτέχνης. Ἀνάλυσε τὸ ἔργο τοῦ Παπαδιαμάντη, ἐξιστόρησε τὴ ζωὴν του. Τόνισε τὸ μεγάλο ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ Παπαδιαμάντης στὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὴν ἐθνικότητα τοῦ ἔργου του.

Τὸ βράδυ, ἐνῶ ἡ Σκιάθου τοῦ Παπαδιαμάντη ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Αἰγαίου νὰ κοιμηθῇ καὶ πάνω της ἀγρυπνοῦσαν μυριάδες ἄστρα, οἱ ἐπισκέπτες φύγανε. Ἐχανε γεμίσει ἀπὸ ἐντυπώσεις ὁμορφῶν τοπίων, ὥραιων στιγμῶν ποὺ πέρασαν καὶ συγκινήσεων. Ἀκόμα πάνω ἀπ' ὅλα εἶχαν ξεπηλῶσει ἓνα χρέος τιμῆς ποὺ δώσανε σ' ἓναν μεγάλο πνευματικὸν ἥρωα τοῦ "Ἐθνους. "Ε-τσι δεῖξανε πῶς ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν φωτεινὴ καθοδήγησιν τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ της "Ιωάννου Μεταξᾶ ἀπόχτησε ὑψηλὰ ἰδανικά καὶ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνωτερότητα.

Κ. ΚΛ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1555)

νατὴ, κλαμένη καὶ δίπλα της καμαρωτός, ὁ γαμπρός. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τέλειωναν ὅλα. Μὰ ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἐκείνη, ξαφνικά, ὁ γαμπρὸς ἔγινε ἄφαντος. Κάποιος τὸν τράβηξε πάνωθεν ἀπὸ τὰ πράσινα μαλλιά του. "Ὅλοι εὐχαριστήθηκαν ὅμως, γιὰτὶ τώρα ἡ Ροζέττα μποροῦσε νὰ παντρευθῇ τὸν ἀγαπημένο της. Ξέρεις τώρα τί ἔγινε ὁ ἀσχημόγερος, μικρούλα μου; Τὸν ξεριζώσε ὁ μάγε-ρας, τὸν ἔκοψε μικρὰ κομμάτια καὶ εἶναι τὸ ξερό κα-ρόττο ποὺ βρήκες στὴ σούπα σου».

Ἡ σύντομη αὐτὴ ἱστορία, ἢ τόσο ἀπλὴ, μᾶς δείχνει τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντερσεν.

"Ἦξερε σ' ὅλα νὰ δίνει ζωὴ, ἢ καλύτερα, ὅλα μ' αὐτὸν εἶχαν ζωὴ. "Εμπαινε σὲ μιὰ κάμαρα, δὲν μιλοῦσε μονάχα στοὺς ἀνθρώπους· σὰ νὰ τὸν περιμεναν καὶ νὰ τὸν ὑποδέχονταν καὶ τ' αὖψα ἀκόμα πράγματα. Τὰ παλαιὰ ἐπι-πλα τοῦ ἐμπιστεύονταν τὰ μυστικά τους καὶ τῶν μικρῶν

παιδιῶν τὰ παιχνίδια τὶς περιπέτειές τους καὶ τὰ βάσανα. Μὰ προπάντων ἤξερε καλὰ τὴ φύσιν, τὴν ἀπλὴν, τὴν ὁμορφὴν, ὅπως τὴν ἔπλασε ὁ Θεός. Στους ἀγροὺς ἔμαθε πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι στὶς πόλεις καὶ τὸ σχολεῖο.

"Ετσι ἀρχίζει ἓνα τοῦ διήγημα:

"Τὸ φύλλο τῆς κολλητσίδας εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ μεγαλόπρεπο ἀπ' ὅσα παράγει ὁ τόπος μας. Μπορεῖς νὰ τὸ μεταχειρισθῇς γιὰ ποδιὰ καὶ σὲ καιρὸ βρο-χῆς γιὰ ὀμπρέλλα· τόσο εἶναι πλατὺ. Ποτὲ ἡ κολλητσίδα δὲ φυτρώνει μονάχη. Μιὰ παρουσιάζεται δῶ, κ' εὐθὺς κοντὰ της πληθὺς ἄλλες. Εἶναι δεῖγμα λαμπρῆς καὶ δυ-νατῆς βλάστησης».

Κ' ἐξακολουθεῖ ἔτσι ὥς ὅτου πηδήσῃ στὸ μῦθο μετέ-τοιο τρόπο ποὺ δὲν ξέρεις πιά σὲ ποῖο σημεῖο τελειώνει ἡ πραγματικότητα καὶ ἀρχίζει ἡ φαντασία. Κ' αὐτὸ, γιὰτὶ πραγματικότητα καὶ φαντασία ἀδελφώνονται στὸ μυαλὸ τοῦ σὰ σὲ μαγικὸ καθρέφτη.

Προσωποποιεῖ τὰ πνεύματα τῶν "Ἀλπεων, τὸν Ἰλιγγο, τὴ μοῖρα τῶν πάγων, καὶ τὸ παραμῦθι τοῦ ὕψωνεται, παίρνει μιὰ στιγμὴ ὕψος μεγαλόπρεπο, ἐπικό, γιὰ νὰ ξα-ναπέσῃ πάλι μετὰ μοναδικὴ τέχνη στὴν πιὸ ἀπλὴ καὶ χα-ριτωμένη διήγησιν.

Γιὰ ν' ἀρέσῃ κανεῖς στὰ παιδιά, πρέπει προπάντων νὰ εἶναι εἰλικρινὲς καὶ νὰ συγκινηθῇ· αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἀρετὲς χαρακτηρίζουν τὸν Ἀντερσεν.

"Εἶχα τὴν τιμὴ, λέει κάποιος σύγχρονός του συγγρα-φέας, νὰ φάω μαζί του. Ὁ φίλος τοῦ Γιούγκενσεν μοῦ σύστησε νὰ μὴν τοῦ δίνω ἀφορμὴ νὰ μιλήσῃ πολὺ, γιὰτὶ ὑπέφερε, καὶ μάλιστα εἶχε περάσει κακὴ νύχτα. Μὰ μό-λις ἔκανα νὰ πῶ γιὰ τὸν Ὀγῆρο τὸ Δαγὸ, ὁ Ἀντερσεν μοῦ πήρε τὸ λόγο. Μοῦ μίλησε γιὰ ἱππότες, μοῦ παρ-στήσε σὰ γινώμιό του τὸ Ρολάνδο, τὸ Μέγα Κάρολο, πέρασε στὴ Γερμανία, στὴν Ἰσπανία, στὴν Ἑλλάδα... "Ε-καμε χίλιες παρεκβάσεις. Δυὸ δλόκληρες ὥρες ἔλεγε, ἔλεγε σὲ διάφορες γλώσσες, ποὺ κυριολεκτικὰ τὶς κα-τασπάραιζε, μὰ τὸν καταλάβαινα. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, οἱ χειρονομίες του ἐκφράζανε θαυμασία τὰ νοήματά του. Σφίγγοντάς μου τὸ χέρι ὕστερα μ' εὐχαρίστησε θερμὰ, γιὰτὶ, λέει, τοῦ εἶχα σώσει τὴ ζωὴ. Τέτοιος ἐν-θουσιασμὸς πάντα πλημμυροῦσε τὴν ἀγαθὴν του ψυχὴ. Γι' αὐτὸ κ' ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν».

"Ἀγνωστα παιδιά κάθε μέρα τοῦ ἔγραφαν γράμματα καὶ τὸν εὐχαριστοῦσαν γιὰ τὶς χαρὲς ποὺ τοὺς δίνει μετὰ τὰ παραμῦθια του.

Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία ὅμως τῆς ζωῆς του ἦταν ὅταν ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἡ Ὀδενσέη, τὸν κάλεσε τὸ 1867 γιὰ νὰ τὸν κἀν ἐπίτιμο δημότη της. Τὰ σχολεῖα εἶχαν κλείσει· τὰ σπῖτια ἦσαν σηματοδότηστα καὶ τὸ βράδυ—σύμφωνα μετὰ τὴν προφητεία τῆς μάγισσας—ὅλη ἡ πόλις φωταγωγήθηκε πρὸς τιμὴν του.

Πέθανε στὶς 4 Αυγούστου 1875. "Ὅλοι οἱ Δανοί, ἀπὸ τὸν Βασιλῆα ἴσαμε τὸ ζητιᾶν, τὸν πένθησαν... Καὶ τότε πραγματικὰ φάνηκε πόσο δίκαιο εἶχε, σὰν ἔλεγε μετὰ χαρὰ καὶ παιδιᾶστικὴ ἀφέλεια:

"Ἐμένα ὅλοι μ' ἀγαποῦνε!».

Μ. Ἀν.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939) » 10.655.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μητροπόλεως 9
Ἐν Καλλιθέᾳ
Ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ
Ἐν Παγκρατίῳ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΥΠΟ ΛΙΑΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α.Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στὰ Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου καὶ Σπυροῦδωνος Τρικαυτῆ

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΙΩΝ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας νὰ σας ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας. ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακανονίζει ταχέως καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας. ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἰδιά σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ πρὸς 3 1/4 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΨΕΩΣ πρὸς 3 % • ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 %—4 1/2 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμειυτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαί αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπληλαγμέναι πέλων χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις. ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὖριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

